profesor yoga Gregorian Bivolaru

SECRETUL TERAPIILOR EXTRAORDINARE CU OZON ȘI OXIGEN

Editura SHAMBALA

Toate drepturile asupra
acestei lucrări aparțin
Editurii SHAMBALA

I.S.B.N. 973-96658-7-X

SECRETUL TERAPIILOR EXTRAORDINARE CU OZON ŞI OXIGEN

O nouă cale simplă şi eficientă de prevenire sau de vindecare a maladiilor, ce asigură totodată o foarte bună purificare a organismului

Motto: *Nu putem face mai nimic dacă dinainte credem cu tărie că nu putem face.*

Vindecarea cât mai completă a fiinţei umane de majoritatea bolilor în condiţiile actuale de existenţă este posibilă şi durabilă numai dacă vom urmări şi după aceea permanent să ne menţinem în deplină armonie corpul fizic, învelişul vital sau dublul bioenergetic (PRANAMAYA KOSHA) şi învelişul emoţional sau astral (MANOMAYA KOSHA). În fond, a trăi în deplină armonie înseamnă în realitate a ne echilibra cât mai repede aceste învelişuri (corpuri) inferioare în raport cu Esenţa Divină din noi (Sinele Suprem Nemuritor, ATMAN). Cu toate acestea, unii practicanţi yoga leneşi şi egoişti încă se mai confruntă cu diferite boli şi tulburări care pot reprezenta o piedică majoră pe calea accelerării evoluţiei lor spirituale.

Circulaţia ozonului şi a oxigenului în natură

Lumina soarelui conţine un spectru de radiaţii (energii) ultraviolete ale căror frecvenţe de vibraţie sunt cuprinse între 185 nm şi 255 nm. Atunci când se manifestă la o anumită înălţime în atmosferă, aceste radiaţii (energii) contribuie la menţinerea şi la refacerea permanentă a stratului (centurii) de ozon, prin descompunerea moleculelor de oxigen O_2 din aerul atmosferic în atomi simpli de oxigen (O) care se vor reuni

apoi imediat în lanţuri de molecule de ozon ce pot cuprinde de la 3 până la 21 de atomi. Sub acţiunea restului de radiaţii (energii specifice) solare care ajung până la suprafaţa planetei, plantele şi planctonul din oceane produc ulterior oxigen molecular (O_2). Compoziţia medie a atmosferei este considerată a fi de 20% oxigen molecular (O_2) şi 79% azot molecular (N_2), iar restul de 1% îl reprezintă gazele rare precum şi alte elemente. Deoarece oxigenul este mai uşor, el se ridică în straturile superioare ale atmosferei, unde va întâlni intensele radiaţii (energii) ultraviolete. Oxigenul molecular O_2 va fi apoi transformat în ozon (O_3) sau în lanţuri de atomi de forma O_4, O_5, ... O_{21}. Pentru a simplifica această expunere succintă le vom denumi pe toate (O_4, O_5, ... O_{21}) ca fiind ozon (O_3). Stratul sferic de ozon este cam de grosimea unei foi de hârtie şi el este astfel produs printr-un proces continuu şi instantaneu.

Odată format, ozonul revine după aceea spre pământ deoarece el este mai greu decât oxigenul, dar fiind instabil el se va descompune

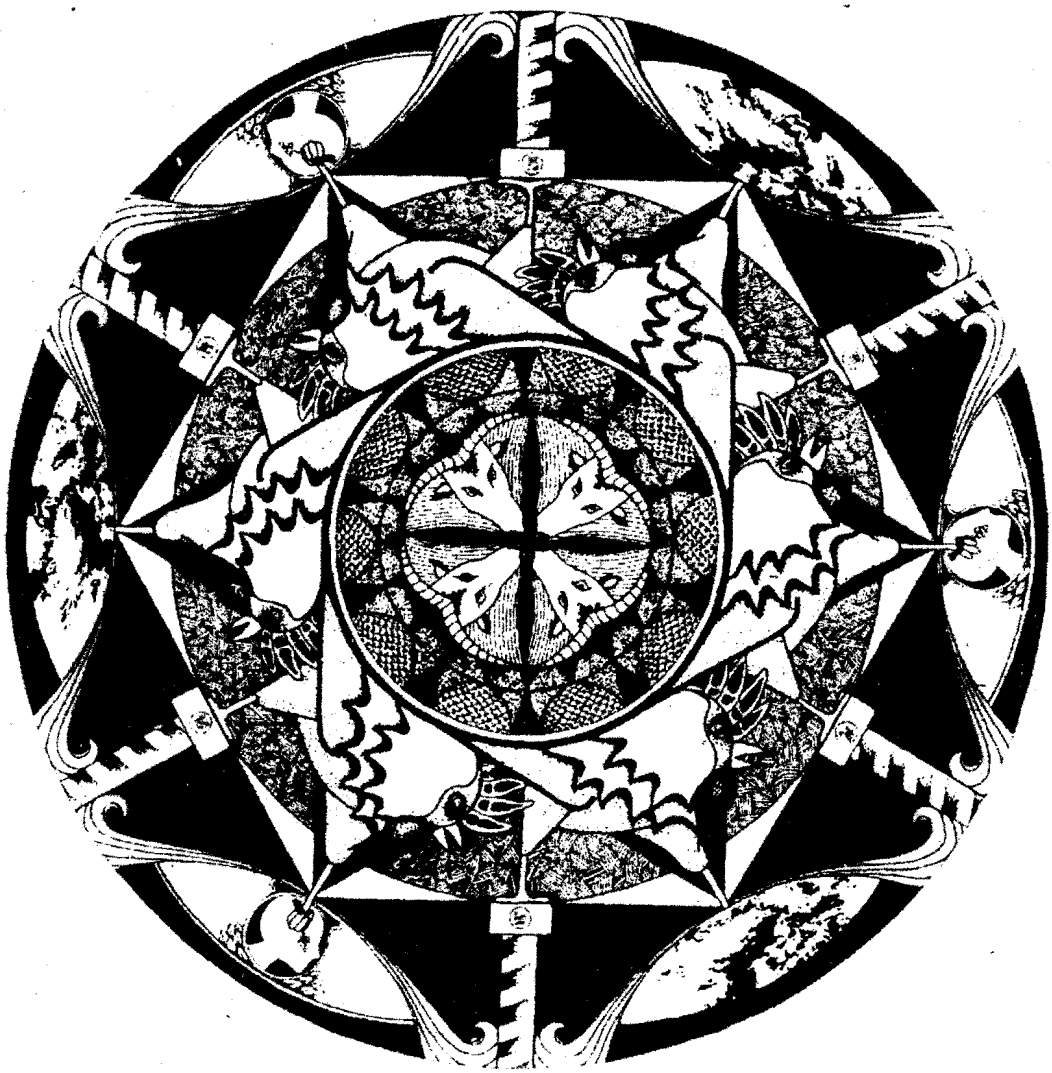

imediat în oxigen molecular (O_2) şi oxigen atomic (O). De îndată ce o moleculă de ozon părăseşte stratul, o altă moleculă de oxigen urcă şi îi ia locul transformându-se după aceea în ozon. Prin urmare, acolo nu este vorba despre un strat fix de ozon şi un altul fix de oxigen, ci mai curând de un sistem natural viu (biodinamic) aflat într-o continuă mişcare şi transformare. După scindarea ozonului (O_3) într-o moleculă şi un atom ($O_3=O_2+O$) atomul de oxigen este la rândul său instabil şi după aceea el se va combina cu un alt atom liber sau se va ataşa de o moleculă de apă, formând H_2O_2 adică peroxid de hidrogen. În urma acestui proces o cantitate importantă a apei de ploaie **(aceasta fiind valabil într-un sistem natural nepoluat!)** conţine H_2O_2 (peroxid de hidrogen). Din păcate, bagatelizarea şi degradarea limbajului nostru a ajuns atât de pregnantă încât semnificaţia expresiei - des utilizate - "apă de ploaie" a făcut posibilă ignorarea aproape completă a prezenţei şi rolului vital al peroxidului de hidrogen (H_2O_2) în apa de ploaie. Plantele, animalele şi oamenii nu ar putea supravieţui în lipsa acestei substanţe (peroxidul de hidrogen (H_2O_2)), care se află prezent atât în corpul nostru fizic, cât şi în afara sa în proporţii infime. După condensare, apa de ploaie cade pe pământ, ajungând în râuri, fluvii, mări, oceane, pânze freatice şi în sol, transportând cu ea cantităţi infime dar extrem de importante de peroxid de hidrogen (H_2O_2). S-a stabilit deja că şi aerul obişnuit conţine 0,05 până la 0,1 ppm (partipermilion) ozon care este astfel respirat de om. Fiinţa umană se foloseşte în mod continuu de un ecosistem bogat în oxigen care este transferat în organismul său, aceasta trezindu-i printre altele **în mod natural conştiinţa şi starea de luciditate**. Dacă nu ar fi înzestrată cu o conştiinţă de sine, care trebuie să o conducă în final la o deplină armonizare şi integrare în mediul său ambiant, procesul natural evolutiv care este necesar făpturii umane ar dura mai mult

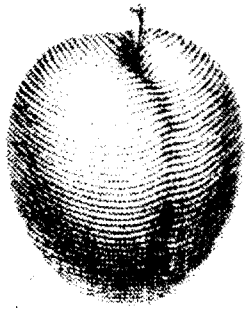

milioane de ani. În aceste condiţii este evident pentru oricine răul imens pe care îl poate face omul care, având totuşi o conştiinţă de sine, nu numai că nu e în armonie cu Natura, ci chiar a ajuns să acţioneze împotriva ei, ajungând prin răutatea şi perversitatea lui să o determine să se dezlănţuie împotriva sa prin nenumărate cataclisme şi calamităţi. În erele îndepărtate, conform cercetărilor unor oameni de ştiinţă, atmosfera de atunci conţinea cam 38-50% oxigen. În prezent însă, datorită poluării crescute, există unele metropole unde concentraţia de oxigen nu depăşeşte 9%-11% !! Ce se produce atunci cu oxigenul în condiţiile actuale de poluare? În straturile superioare ale atmosferei, atomii de oxigen care sunt disociaţi din cei de ozon se vor ataşa mult mai repede de radicalii liberi proveniţi din smog, dehidrogenând toţi compuşii. Apa de ploaie va conţine astfel mult mai puţin peroxid de hidrogen (H_2O_2), smogul va fi oxidat şi ozonat, iar gazele formate: SO_2, CO_2, NO_2 (respectiv dioxid de sulf, dioxid de carbon şi dioxid de azot) etc vor fi ulterior dizolvate de apă, formând apoi acizii corespunzători (sulfuric, carbonic, azotic etc) care după aceea vor cădea pe pământ. În a doua fază, consumându-se astfel cantităţi prea mari de oxigen, stratul de ozon va fi afectat şi pe alocuri chiar distrus, permiţând astfel radiaţiilor (energiilor) ultraviolete să

lovească (afecteze) direct şi brutal şi chiar să distrugă pe alocuri unele dintre formele de viaţă terestre. Apa de băut, plantele şi hrana, vor fi atunci contaminate. Infima cantitate de H_2O_2 (peroxid de hidrogen) care mai există în apa cea de toate zilele (apa curentă) se pierde în mare măsură circulând pe conductele metalice lungi, formând chiar compuşi toxici, deoarece conductele au fost protejate numai la eroziune faţă de apă (H_2O), şi nu faţă de eroziunea pe care o provoacă peroxidul de hidrogen (H_2O_2), care este de zeci de ori mai activ din punct de vedere chimic. Prin defrişarea haotică a pădurilor, cel mai important producător de oxigen a fost distrus şi s-a eliminat posibilitatea sintetizării sale (a oxigenului) în raport cu ritmul ridicat al poluării, astfel că la ora actuală, la nivel planetar, se consumă mult mai mult oxigen decât se poate produce. În plus, prin construirea maşinilor ineficiente care funcţionează cu combustie internă şi obstrucţionarea sau interzicerea realizării celor antigravifice care se bazează pe legile sinergiei, omenirea inhalează în plămâni în fiecare zi o cantitate de hidrocarburi care este aproximativ echivalentă cu greutatea a două linguri de zahăr. În timp, cam fiecare automobil deversează în atmosferă o cantitate de hidrocarburi care este aproape egală cu greutatea sa. În plus, noi trebuie să ştim că nici chiar dacă vom merge la ţară sau la munte nu vom respira un aer perfect curat. Smogul a ajuns deja să fie prezent şi acolo, iar organismul nostru va filtra astfel şi va inhala o anumită fracţiune din el intoxicându-se şi otrăvindu-se gradat.

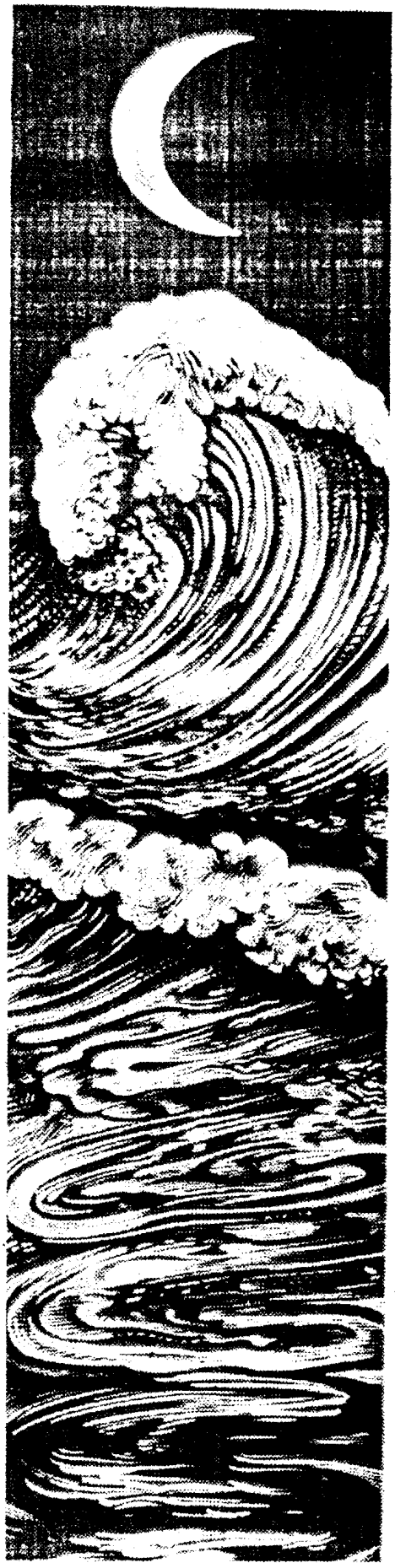

Evoluţia formelor de viaţă

În funcţie de gradul lor specific de evoluţie, toate formele de viaţă trec prin diferitele stadii evolutive naturale începând cu lumea minerală şi în final ajung până la stadiul de om. Cele mai primitive dintre ele se află undeva la tranziţia dinspre mineral spre plante. Atunci când nivelul pH-ului a atins un anumit prag, moleculele tot mai complexe ale mediului au format somatidele. Somatidele sunt particule foarte mici care prin realizarea unor schimburi cu anumiţi nutrienţi se vor transforma în spori, iar pH-ul sporilor va permite ulterior crearea de virusuri. Aceştia pot evolua mai departe în micoplasme, iar micoplasmele evoluează ulterior în bacterii. Bacteriile pot evolua la rândul lor în ciuperci, iar acestea (ciupercile) pot evolua în protozoare. Până aici totul se petrece la nivel anaerob, cu alte cuvinte marea majoritate a acestor forme de viaţă îşi obţin nutrienţii prin fermentaţie în absenţa oxigenului. Pe măsură însă ce ne deplasăm în sens ascendent pe scara evoluţiei biologice observăm că, deloc întâmplător, formele superioare de viaţă devin tot mai iubitoare de oxigen, asigurându-şi cel mai adesea existenţa prin respiraţie, repiraţia fiind totodată un indiciu asupra faptului că acea formă de viaţă a evoluat destul de mult. Un alt indiciu semnificativ este ritmul respirator, care la yoghinii avansaţi poate fi modificat la voinţă, acest ritm determinând la rândul său procese biologice şi spirituale importante.

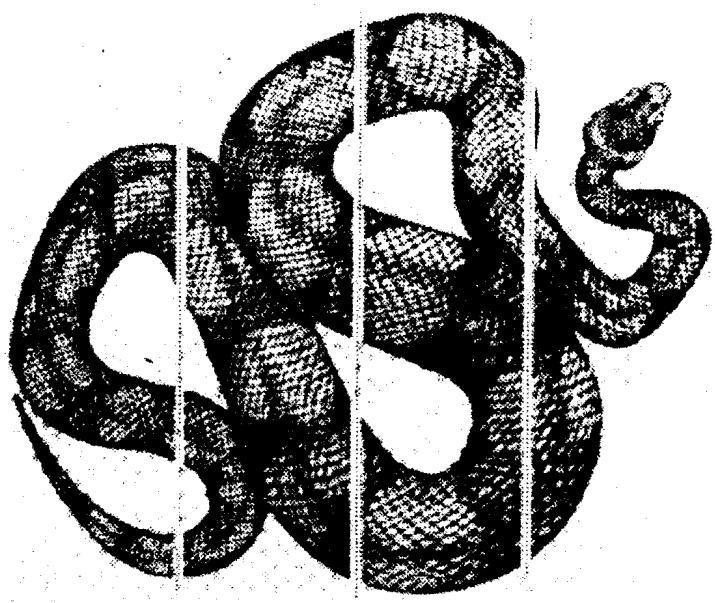

Circulaţia oxigenului şi a toxinelor în interiorul corpului uman

Aşadar, la ora actuală, se ştie că, datorită poluării, mâncarea, apa şi aerul sunt parţial contaminate. În aceste condiţii, toxinele de tot felul vor pătrunde prin tubul digestiv, prin sistemul respirator şi prin piele, fixându-se apoi treptat la nivelul organelor interne. Conform studiilor unor specialişti, toxicitatea afectează chiar şi pereţii celulelor, pentru

că odată cu absorbţia oxigenului necesar vieţii, celulele absorb astfel şi toxinele. În celula sănătoasă oxigenul curat ajunge la nivelul mitocondriilor, împreună cu nutrienţii, în vederea producerii de ATP (adenozin trifosfat), care înmagazinează energia necesară mişcării şi activităţii întregului organism. Reziduurile care sunt create în mod natural, prin arderi într-un organism **sănătos şi echilibrat** nu reprezintă un inconvenient, deoarece ele vor fi eliminate prin umori. Fiecare celulă îşi produce propria cantitate de H_2O_2 (peroxid de hidrogen) care îi permite astfel să-şi dezvolte un "scut antioxidant". O celulă sănătoasă nu poate fi deci oxidată, în timp ce una bolnavă sau care este infectată, care cu alte cuvinte are "scutul" slăbit sau inexistent, este oxidată rapid. Un om obişnuit are prin urmare în corpul său celule aflate în diverse stadii: celule purtătoare de boală, celule bolnave, celule care conţin numeroase reziduuri, celule moarte, celule care mor, celule slabe, celule îmbătrânite, celule infectate precum şi un anumit număr (mai mare sau mai mic) de celule sănătoase. Celulele perfect sănătoase sunt singurele care nu pot fi "arse" de oxigen, ele respirându-l prin membrană ori de câte ori acesta (oxigenul) le atinge, deschizându-se atunci canalele (de la nivelul membranelor celulare) pentru ionii de calciu. Celelalte celule enumerate mai sus vor deveni adevărate "fabrici" de virusuri, bacterii şi fungi, astfel că, în asemenea situaţie, nu numai existenţa lor e compromisă, dar şi existenţa celulelor sănătoase din apropierea lor (care pot fi astfel contaminate). Microbii trăiesc în şi cu reziduuri şi apoi ei excretă alte reziduuri (mai multe şi mai toxice). Întregul metabolism este astfel perturbat iar corpul se îmbolnăveşte. Cauza tuturor bolilor este toxicitatea. Componentele principale ale smogului - azotul (N), carbonul (C), sulful (S), şi hidrogenul

(H) - se află şi în interiorul nostru. Dacă noi introducem în organism suficient de mult oxigen, atunci celulele îl vor folosi pentru a elimina reziduurile şi substanţele toxice sau artificiale care au intrat în corp prin aer, apă, mâncare sau prin medicamente alopate.

Peroxidul de hidrogen (H_2O_2) în natură şi în corpul uman

Peroxidul de hidrogen este prezent în apa mărilor şi a oceanelor, în râuri, lacuri, zăpada proaspătă, apa de ploaie, laptele proaspăt al animalelor domestice, laptele de mamă; fructele şi legumele proaspete (în special pepenii, merele, portocalele etc). În organismul uman îl găsim în aproape toate celulele şi cu ajutorul său rezultă reacţiile enzimatice la nivelul tubului digestiv, în sânge, limfă şi în alveolele pulmonare (este evident că proporţiile în care este întâlnit el (peroxidul de hidrogen) sunt infime).

Dintre alimentele care conţin în mod natural peroxid de hidrogen, menţionăm mierea de albine proaspătă, gălbenuşul de ou (crud), lapte

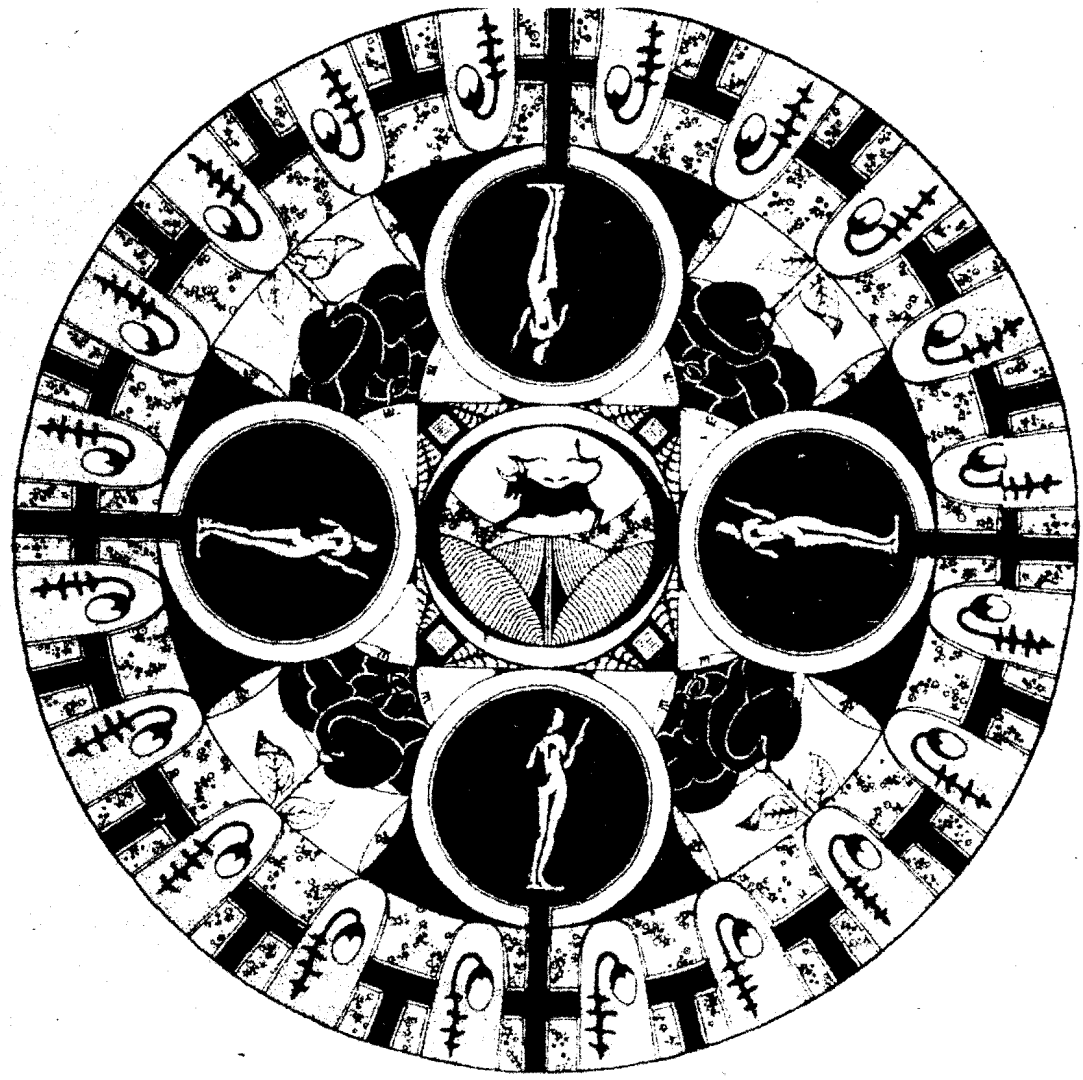

uman sau animal crud (nefiert), toate fructele proaspete etc.

Una din cauzele directe ale apariţiei şi proliferării cancerului: Orice celulă vie care beneficiază de mai puţin de 60% din cantitatea necesară de oxigen se modifică aproape automat în celulă canceroasă anaerobă, regresând 21 de trepte pe scara evoluţiei, până când ajunge astfel la nivelul plantelor inferioare.

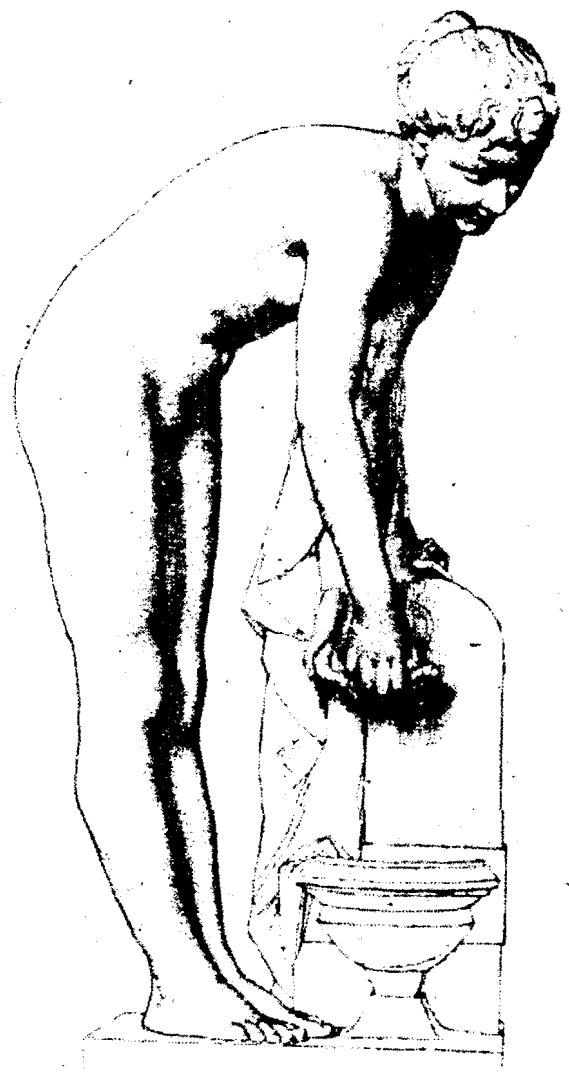

Descrierea tehnicii simple de vindecare şi purificare folosind peroxid de hidrogen

Se cunosc până în prezent peste 30 de metode de oxiterapie. Ele sunt compatibile cu oricare dintre terapiile naturiste sau homeopate, dar au un efect mult mai redus în combinaţiile cu terapiile alopate, deoarece reziduurile care sunt în general lăsate de medicamentele alopate sunt atât de mari încât oxigenul transferat în organism prin oxiterapie se consumă rapid prin reacţii cu acestea, nemaiajungând şi la focarul de infecţie. Chiar dacă nu se poate renunţa complet la o anumită terapie alopată, este bine pe cât posibil să se reducă cantitatea de medicamente iar acestea să nu fie luate deodată cu peroxidul de hidrogen ci la diferenţă de cel puţin o oră înainte sau după administrarea acestuia. Iată acum într-o prezentare succintă care sunt cele mai importante metode de oxiterapie:

- ingerarea pe cale orală de peroxid de hidrogen (H_2O_2) diluat cu H_2O (apă - cel mai bine este să se folosească pentru diluare apă naturală de izvor);

- în colon: introducerea prin clismă de peroxid de hidrogen (H_2O_2) diluat în soluţie de apă (H_2O) (cel mai bine cu apă naturală de izvor) şi NaCl (sare naturală de bucătărie dar fără a exagera dozarea acesteia);

- intravenos, soluţie de H_2O_2 şi ser fiziologic;

- intramuscular, soluţie de H_2O_2 şi ser fiziologic;

- baia de peroxid de hidrogen (sau duş cu pompa manuală). Cea mai eficientă în această direcţie este baia în care rămânem complet scufundaţi până la gât o anumită perioadă de timp şi apoi se recuperează din nou şi din nou soluţia de peroxid de hidrogen în canistre de apă pentru refolosire;

- injectarea de ozon în sânge;

- inhalarea ozonului care este produs în cantitate suficientă cu ajutorul unor aparate generatoare de ozon;

- ozonarea sanguină prin autohemoterapie;

- ozonarea colonului prin intermediul unui aparat special de insuflare rectală;

- ozonarea sanguină prin afereza poliatomică asistată de calculator.

ATENŢIE! MARE ATENŢIE!: Datorită efectelor secundare NEGATIVE care pot apărea din cauza folosirii greşite a concentraţiilor şi a aparatelor respective cât şi în lipsa existenţei unei aparaturi de produs ozon medical de înaltă puritate şi de cifră moleculară suficient de ridicată este strict contraindicat (ESTE INTERZIS!) să se experimenteze în condiţii de amatorism metodele de ozonare sanguină!

Metoda simplă şi eficientă de ingerare orală a peroxidului de hidrogen (H_2O_2)

Atenţie!: Nerespectarea strictă a protocolului de administrare a peroxidului de hidrogen (H_2O_2) poate produce efecte secundare negative!

Dacă în momentul de faţă nu avem nici o afecţiune (boală) vizibilă sau manifestă atunci se porneşte în terapia PREVENTIVĂ cu o doză de atac de 3 picături de perhidrol pe zi (ce conţine H_2O_2 în concentraţie de 30%) sau cu 30 picături de apă oxigenată pe zi (ce conţine 3% H_2O_2). Se pune astfel o picătură de perhidrol (respectiv, 10 picături de apă oxigenată) într-un pahar cu 200 - 250 ml apă (cel mai bine se va folosi atunci pentru diluare apă naturală de izvor) sau eventual la alegere cu sucuri naturale de legume sau fructe, ceai din plante medicinale obţinut prin MACERARE

LA RECE în apă naturală de izvor), lapte etc. Se beau astfel 3 pahare pe zi, cu 20-40 de minute înainte de masă. Dacă în momentul începerii terapiei ne confruntăm eventual cu răceală, gripă, viroză etc atunci se începe tratamentul cu o doză de atac de 4 picături de perhidrol în prima zi, iar în a doua zi se reduce la 3 şi apoi se creşte din nou la 4 picături în a treia zi. În continuare, în ambele cazuri se mai adaugă o picătură în fiecare zi până când apar primele reacţii de purificare, care de regulă constau în: diaree mai multe zile, transpiraţii intense, strănut, dureri de cap, ameţeli, febră, expectoraţie, secreţii nazale, lăcrimare, tuse, precum şi alte posibile semne secundare de purificare în funcţie de zonele mai afectate din organism sau care au fost multă vreme afectate înainte de începerea practicării a regimului naturist de alimentaţie.

În această fază, se va scădea raţia zilnică de picături cu o picătură, şi se menţine apoi constantă cantitatea de picături până la dispariţia completă a acestor simptome (aceasta poate dura de la câteva zile până la două-trei săptămâni) după care, în funcţie de starea noastră lăuntrică vom putea eventual decide fie continuarea perioadei de purificare prin creşterea treptată a numărului de picături până la o valoare medie convenabilă, fie reducerea numărului de picături cu câte o picătură pe zi, şi apoi întreruperea curei (pentru 1-2 luni de zile) dacă organismul nostru a reacţionat prea violent la această terapie.

O condiţie importantă: **Cura minimă obligatorie cu peroxid de hidrogen este de 21 de zile**!!! Maximul îl putem stabili noi înşine, dar minimul eficient este stabilit prin cercetări realizate de către experţii cu o mare experienţă în acest domeniu.

Tratamentul cu peroxid de hidrogen se realizează chiar şi în timpul zilelor de post negru, fără amendamente.

Un amănunt important!: Organismul nostru poate reacţiona mai mult sau mai puţin violent la acest tratament, în funcţie de toxinele şi factorii patogeni care mai există în corp şi nu neapărat în funcţie de anul de curs yoga în care ne aflăm. (De altfel aceste reacţii nu trebuie să ne surprindă deloc dacă după 7-8 ani de frecventare a acestor cursuri de yoga am rămas un yoghin LENEŞ).

Alte efecte secundare: Până în jurul valorii de 7-9 picături de perhidrol (soluţie 30% de H_2O_2 (peroxid de hidrogen)), la 200-250 ml apă naturală de izvor nu mai apare nimic deosebit (la un om relativ sănătos şi echilibrat), dar peste această doză poate apărea în unele cazuri starea de greaţă şi vomă. Pentru a păstra un echilibru, pentru a asigura o oxigenare foarte bună cât şi pentru o întreţinere în stare excelentă a tubului digestiv, nu este nevoie să depăşim 7-9 picături de 3 ori pe zi în câte un pahar de apă (naturală de izvor). Dacă dorim să utilizăm această metodă simplă nu în scopuri profilactice, ci chiar în tratamentul efectiv al anumitor boli, atunci este necesar să depăşim cantitatea, dar în acest caz vom bea mai întâi o jumătate de pahar (gata dozat), iar a doua jumătate o vom bea peste 7-15 minute, astfel încât să evităm cât mai mult posibil eventuala stare secundară de greaţă. Ne întindem apoi în pat sau la sol (cu capul orientat la NORD şi picioarele la SUD) timp de zece minute şi ne relaxăm profund, după care vom realiza (dacă deja am învăţat aceasta) câteva (7-8) respiraţii yoghine complete în aer curat şi după alte aproximativ 15 minute, putem mânca (dacă dorim). Putem de asemeni combina (este chiar indicat) picăturile de perhidrol cu ceai de plante medicinale obţinut prin macerare la rece în apă naturală de izvor, cu lapte sau cu sucuri naturale de fructe sau legume, sau putem adăuga în paharul cu apă pe care o bem o picătură dintr-o esenţă naturală volatilă

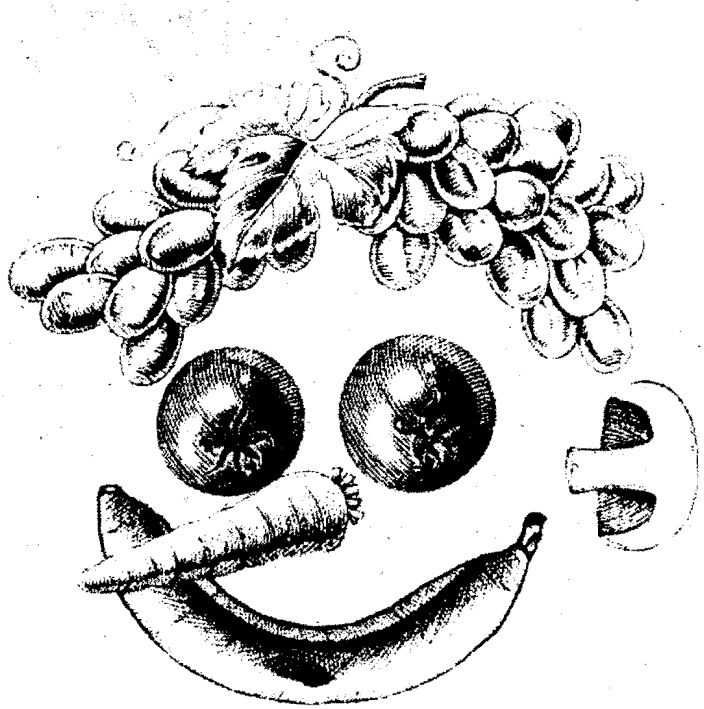

foarte plăcută la gust sau miros cum ar fi uleiul natural de mentă, de portocale, de lămâi, de mere etc. **Ceaiul de plante medicinale obţinut prin macerarea la rece în apă naturală de izvor nu trebuie să fie foarte rece, ci doar la temperatura corpului, nici cald, pentru că dacă este cald peroxidul de hidrogen se descompune foarte repede.** Cu toate acestea, s-a constatat că senzaţia de vomă poate să mai reapară uneori cam în jurul valorii de 20 de picături.

Dacă nu avem frigider pentru a păstra în el laptele sau sucurile, atunci putem introduce în ele o doză de perhidrol (soluţie 30% de H_2O_2) de aproximativ 25 de picături/litru, iar acest mod de a proceda le va menţine nealterate chiar şi 3 săptămâni, deoarece atunci orice proces de fermentaţie este oprit prin uciderea rapidă şi violentă a bacteriilor. Vasele (sticlele) în care păstrăm laptele sau sucurile trebuie însă să fie ermetic închise, altfel în ele vor intra noi şi noi bacterii.

Soluţia utilizată pentru băut se prepară şi se consumă imediat, după care ne vom clăti IMEDIAT gura cu apă obişnuită (de 3-4 ori la rând), altfel plombele noastre dentare vor fi serios afectate sau chiar DIZLOCATE şi eliminate. Pentru mai multă claritate este foarte bine să reţinem şi să aprofundăm următoarea idee forţă: **Oxigenul va oxida şi va elimina aproape TOTDEAUNA din organism şi din mediul ambiant tot ce este nenatural sau depreciat.** Dinţii cariaţi şi netrataţi vor fi oxidaţi rapid deoarece au smalţul distrus. Tartrul dentar poate fi astfel rapid eliminat dacă vom face gargară timp de **maxim (!!!)** 30 secunde cu apă oxigenată (ce conţine 3% H_2O_2), **fără a o înghiţi,** după care în mod obligatoriu vom clăti gura (de 3-4 ori) timp de mai multe minute continuu, cu apă curată (naturală de izvor).

Efecte benefice. După numai una sau două săptămâni de tratament corect şi CONSECVENT apar primele semne pozitive care vor indica faptul că procesul de purificare a început, printre acestea vom constata că urina şi fecalele noastre nu mai au miros. Urina noastră capătă atunci o culoare uşor gălbuie, cristalină sau poate deveni chiar incoloră. Digestia şi respiraţia noastră vor fi mult îmbunătăţite; întregul traseu al aparatului respirator va fi purificat, iar după mai multe luni de practică a acestui tratament vom putea constata în plan psihomental următoarele efecte: limpezirea gândirii, calm profund lăuntric, nevoia zilnică de somn redusă cu cel puţin 2-3 ore, putere de concentrare crescută datorită oxigenării ample şi profunde, amplificarea magnetismului individual (biocâmpul eteric), purificare sanguină excelentă după un an de zile de cură neîntreruptă, trecerea rapidă de la starea de somn la cea de veghe şi eliminarea gradată a stărilor de inerţie, de somnolenţă şi mahmureală care apăreau mai ales dimineaţa la trezire. Cercetările au confirmat că oxigenul este singurul element din univers care are printre altele proprietatea de a reface rapid şi profund sistemul imunitar, celulele şi organele.

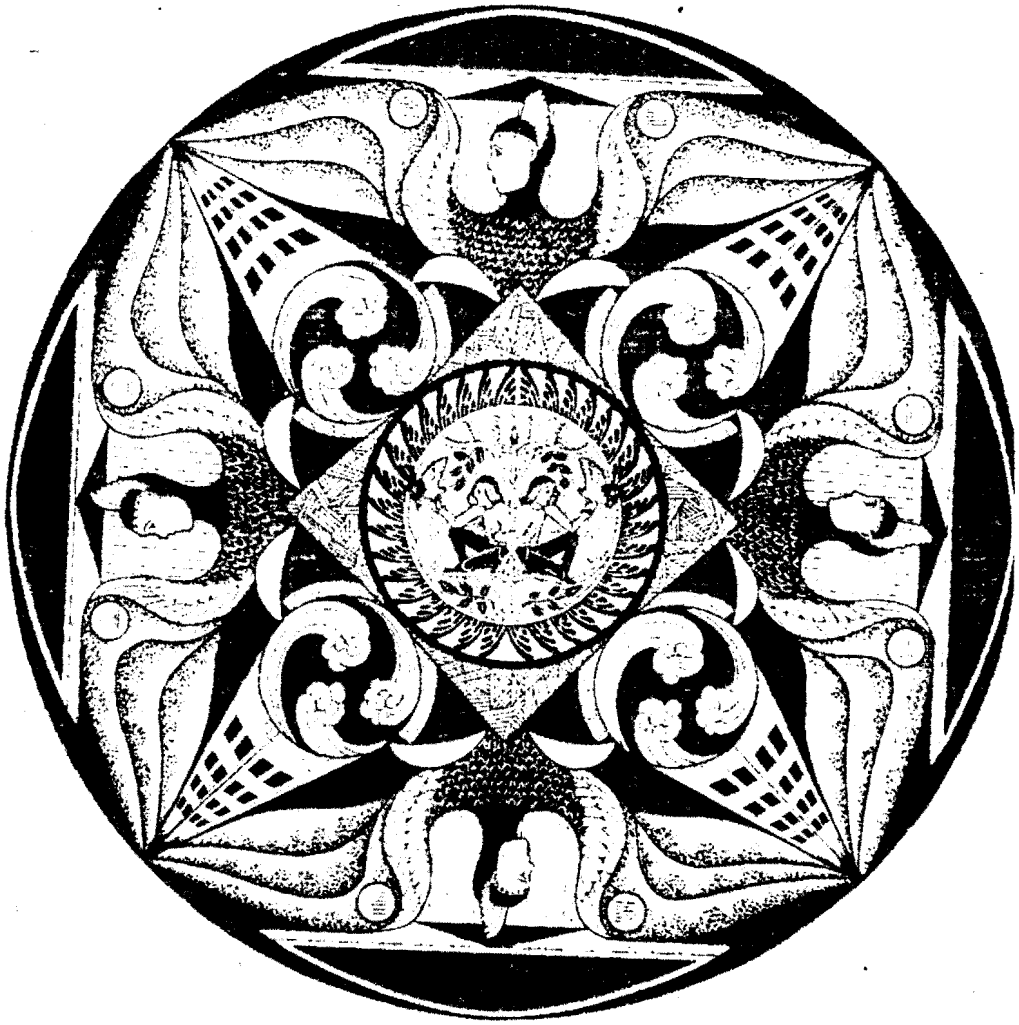

Alte aplicaţii terapeutice ale utilizării sistematice a apei oxigenate

Dacă ne confruntăm cumva cu apariţia şi proliferarea unor ciuperci sau a altor afecţiuni ale pielii, inclusiv răni (chiar răni rebele) sau felurite infecţii purulente, putem aplica direct apă oxigenată chiar pe locul respectiv **(cu excepţia ochilor, a căilor nazale şi a interiorului urechilor care nu suportă decât o concentraţie redusă de peroxid de hidrogen)**. Contra infecţiilor sanguine grave (dar ATENŢIE!!! nu în ultima fază a bolii), se poate recurge la baia de peroxid de hidrogen (H_2O_2) în următoarea proporţie: 4 litri de perhidrol (sau, cu alte cuvinte, soluţie de peroxid de hidrogen H_2O_2 în concentraţie de 30%), la 20-30l apă naturală de izvor care va fi astfel utilizată pentru baie. Dacă vana este prea mare, putem improviza o "vană" din plastic sau din faianţă, astfel încât să folosim o cantitate minimă de apă naturală de izvor dar care să ne acopere corpul până la gât. **(Atenţie la nas, ochi şi ur[illegible] !!!)** Rămânem atunci nemişcaţi în această apă tratată cu perhidrol

aproximativ 40 de minute; apa trebuie să aibă o temperatură SUPORTABILĂ (SĂ NU FIE CALDĂ!) şi nu confortabilă, în sensul că ea **va fi atunci atât de rece cât să o putem suporta în condiţii de calm şi fără să ne forţăm**. Este necesară atunci o cură de minim (!!!) 21 de zile cu astfel de băi de două ori pe zi, dar deşi ni se va părea anevoioasă şi costistoare există foarte mari şanse de a ne restaura în acest mod simplu şi natural sănătatea.

Terapiile de tip oxigenare-ozonare pot fi aplicate în acelaşi timp combinat şi astfel efectele lor vor fi cumulative. Clisma cu apă naturală, de izvor, uşor sărată cu sare naturală şi îmbogăţită cu peroxid de hidrogen se va realiza (ATENŢIE!) în concentraţia de 0, 0375% peroxid, **nici mai mult nici mai puţin,** care se obţine adăugând la 1 l de apă naturală de izvor 25 de picături de perhidrol. Clisma nu este neapărat nevoie să fie făcută zilnic în cazul în care deja luăm oral picături de perhidrol în soluţie sau dacă recurgem la băile care au fost descrise mai sus, ci numai în funcţie de problemele de sănătate pe care le avem (de exemplu infecţii în zona colonului, viermi intestinali, ciuperci sau chiar tumori), fără să forţăm deloc şi, mai ales, fără să depăşim niciodată concentraţia de peroxid de hidrogen (H_2O_2)!

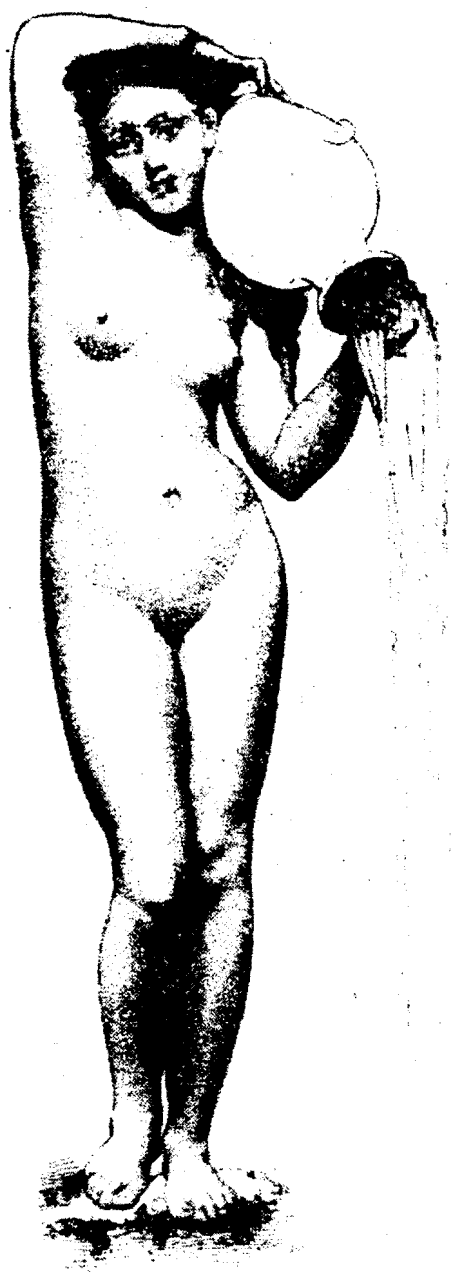

Contraindicaţii. După cum se ştie, flora intestinală conţine anumite tipuri de bacterii foarte necesare care ajută în procesul digestiei. Dacă ea deja este deficitară, atunci nu este deloc indicat să se recurgă decât la acele terapii care nu au legătură directă cu tubul digestiv, până ce această floră intestinală nu este complet restabilită. Oxiterapiile sunt de asemenea strict contraindicate în cazuri medicale (relativ rare) de existenţă a unor agenţi patogeni de tip **aerob** (care se dezvoltă şi cresc în prezenţa oxigenului):

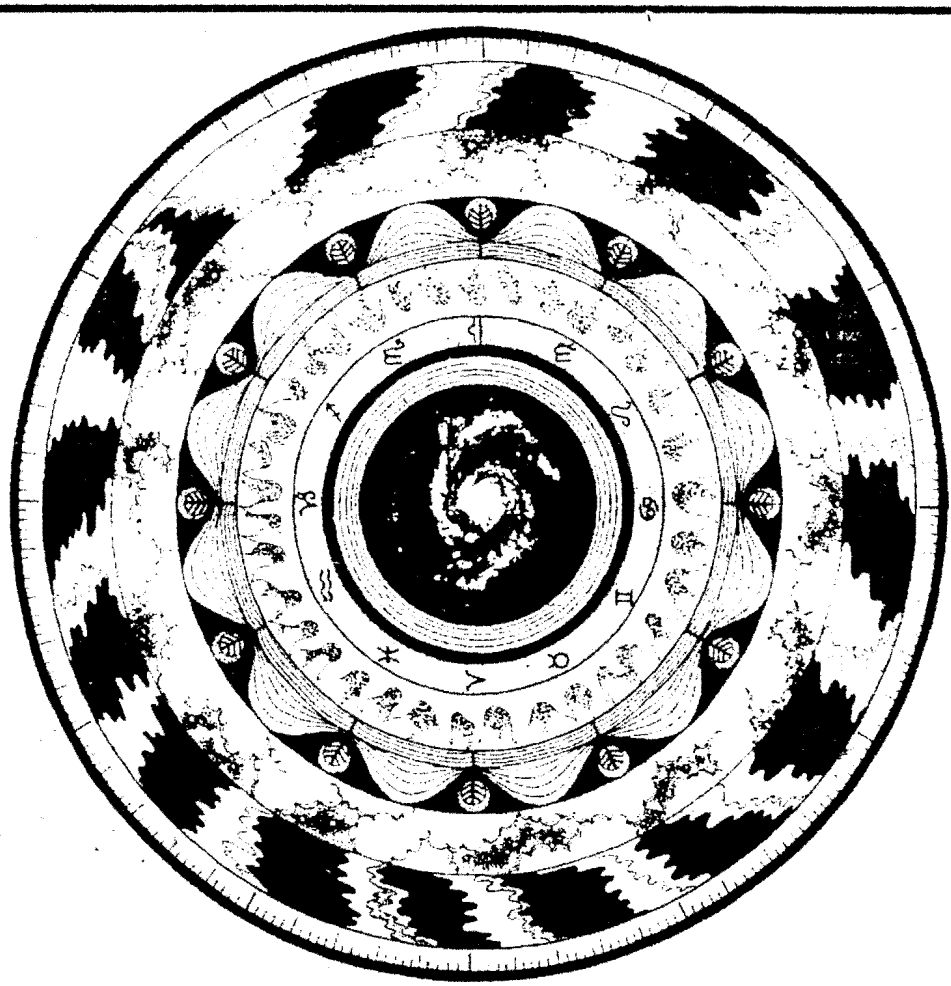

este de asemeni strict contraindicat să se realizeze terapiiile cu oxigen în cazul unor agenţi patogeni micşti, (atât aerobi cât şi anaerobi), această asumare a terapiei cu oxigen fiind posibilă numai în situaţia cunoaşterii precise a ciclului lor de viaţă la un moment dat. Aici este necesar să avem în vedere că terapiile respective trebuie să fie combinate atunci în mod obligatoriu cu alte terapii alternative. **Alte contraindicaţii nu există, dacă se respectă cu stricteţe dozajele şi procedura specificată de noi în această broşură.**

PRECAUŢII DE MÂNUIRE: Soluţia de peroxid de hidrogen a cărei concentraţie depăşeşte 6% H_2O_2 în H_2O (apă naturală de izvor) se va păstra în vase de sticlă de mică capacitate, foarte închise la culoare, în frigider pe raft, care vor avea un dop din plastic rezistent, nepolimerizat. După fiecare extragere de picături sau reumplere a unei sticluţe mici cu picurătorul (pipeta) ne vom spăla obligatoriu pe mâini cu apă, indiferent dacă ni se pare sau nu că am atins marginea sticluţei sau că a căzut vreo picătură din ea. După picurare se amestecă soluţia existentă cu o linguriţă de plastic sau de inox şi apoi se bea **imediat** apa din pahar.

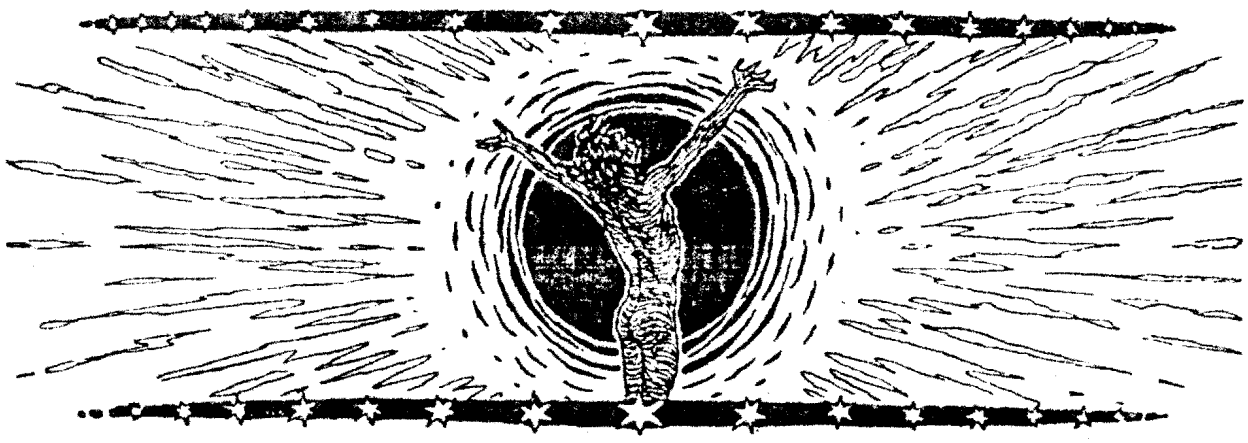

Efectele şi proprietăţile peroxidului de hidrogen.

- Este instabil şi tinde să se descompună dar numai dacă concentraţia sa depăşeşte o anumită valoare (câteva părţi per milion). Dacă se va fierbe apa oxigenată 3% şi apoi va fi recondensată într-un alt vas, conform celor învăţate la şcoală, ar trebui să nu mai existe nici un fel de urme de H_2O_2 în apa nou condensată. Practica demonstrează însă că această afirmaţie nu este adevărată: concentraţia respectivă va scădea până la o anumită valoare SUB CARE NU VA MAI PUTEA SCĂDEA indiferent câte ore va fierbe apa, dacă (ATENŢIE!) în mediul de fierbere nu există alte metale, agenţi patogeni ori radicali liberi eliberaţi în timpul fierberii, de care peroxidul să se ataşeze (intrând astfel cu ei în reacţie).

- Odată pătrunsă în organism, molecula de peroxid de hidrogen (H_2O_2) nu se va descompune niciodată la întâmplare ci numai în prezenţa unui agent patogen sau a unei substanţe cu care ea ar putea reacţiona.

- Odată pătruns în organism, H_2O_2 (peroxidul de hidrogen) va reacţiona în mod specific în mediul nostru intern oxidând, pe rând: metalele grele şi reziduurile anorganice, radicalii toxici eliberaţi de medicamentele alopate, reziduurile materiilor organice incomplet digerate, somatidele, virusurile, bacteriile, fungii (sporii) şi, pe măsură ce creştem concentraţia de oxigen activ, va începe oxidarea celulelor moarte, apoi a celor muribunde, a celor infectate, a celulelor slăbite însă TREBUIE SĂ FIM PRUDENŢI **căci la o dozare peste măsură (excesivă) vor fi oxidate şi celulele normale!**

- Bacilul streptococus neurotrophic poate trăi într-un mediu având temperaturi cuprinse între -150 grade şi +350 grade C. S-a constatat în cadrul experienţelor de laborator că dacă în apă s-a introdus doar

1,5 % peroxid de hidrogen (H_2O_2) atunci bacilii existenţi în acea apă au fost degradaţi (au murit) în aproximativ 30 minute, după ce anterior s-a fiert în zadar apa netratată, timp de 96 de ore continuu!

- H_2O_2 (peroxidul de hidrogen) este produs de toate celulele sănătoase din corp formând de fapt primul zid al sistemului nostru imunitar, iar în absenţa sa (H_2O_2) trebuie să se creeze celule specializate pentru a distruge anumiţi agenţi patogeni, adică un sistem imunitar secundar, singurul pe care medicina alopată îl consideră real şi valabil.

- Orice grefă de organe artificiale sau de ţesut artificial este respinsă de corp dacă acesta are un sistem imunitar puternic şi este uşor acceptată dacă corpul are sistemul imunitar mult afectat. Medicii recomandă astăzi, în mod absurd, mai degrabă suprimarea parţială a activităţii sistemului imunitar în vederea reuşitei grefei de organ sau de ţesut artificial, decât oxigenarea şi restaurarea celui existent prin metode terapeutice naturiste sau oxiterapii.

- Cel care a intuit şi a consemnat printre primii efectele H_2O_2 (peroxidului de hidrogen) asupra păsărelelor a fost renumitul puşcăriaş al închisorii Alcatraz supranumit şi "Păsărarul din Alcatraz". El a observat în cei 55 de ani petrecuţi acolo că putea vindeca rapid anumite afecţiuni ale păsărilor dacă în apa de băut punea câteva picături de H_2O_2 (peroxid de hidrogen).

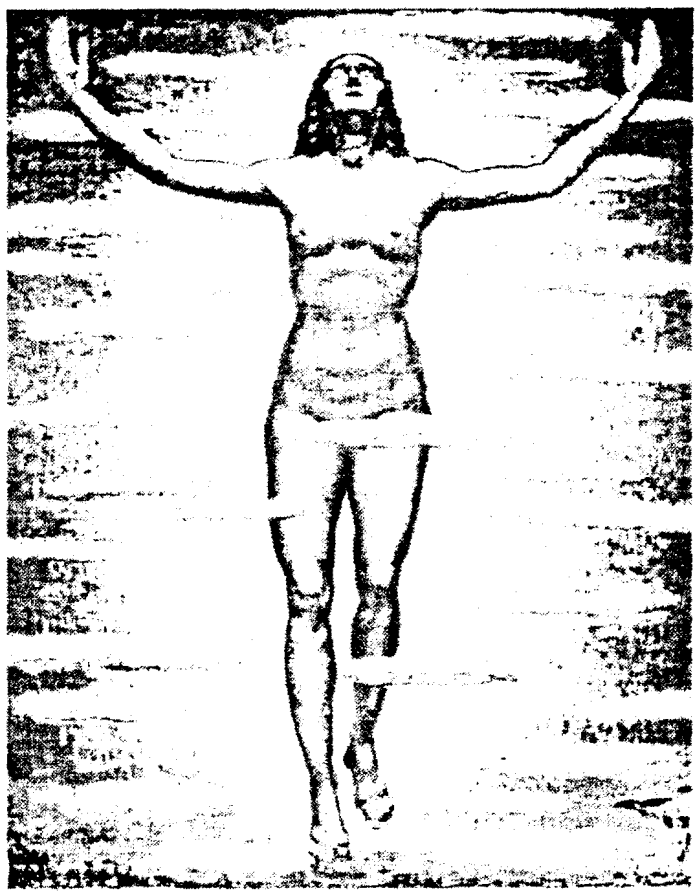

- Apa de la Lourdes care izvorăşte acolo din pământ conţine un procent ridicat de H_2O_2 (peroxid de hidrogen).

- În apa încă nepoluată a anumitor mări şi oceane, care conţine importante cantităţi de peroxid de hidrogen (H_2O_2) NU SE POATE SĂ APARĂ ŞI NICI NU SE DEZVOLTĂ CANCER LA MAMIFERE ŞI LA PEŞTI.

- Noi putem testa apa şi sucurile naturale pentru a

constata eventual prezenţa peroxidului de hidrogen H_2O_2 cu ajutorul unei soluţii de KI (iodură de potasiu) şi $FeSo_4$ (sulfat de fier). Culoarea galbenă ne va indica atunci prezenţa peroxidului de hidrogen (H_2O_2).

- Sarea naturală de mare fixează în structura sa anumite cantităţi de peroxid de hidrogen (H_2O_2), dar cea recristalizată de bucătărie nu.

- Putem afla cu uşurinţă cât de natural este laptele cumpărat de noi de la magazin dacă după ce vom pune în el patru linguriţe cu apă oxigenată, vom observa după 24 de ore formarea spumei în partea de sus a sticlei. Dacă această spumă nu se formează atunci aceasta înseamnă că avem de-a face cu un lapte de slabă calitate.

- Sucul natural, proaspăt de varză conţine mult H_2O_2 (peroxid de hidrogen) astfel că el poate fi folosit pentru a trata cu succes ulcerul prin consumarea a 3-4 pahare de suc, zilnic, cel puţin 21 de zile la rând.

- H_2O_2 (peroxidul de hidrogen) este cauza esenţială a diviziunii celulare, normale. S-a observat astfel că după extragerea forţată a peroxidului de hidrogen (H_2O_2) din celule hepatice la mamifere, acestea se TRANSFORMAU LA SCURT TIMP DUPĂ ACEEA ÎN CELULE CANCEROASE!

- H_2O_2 (peroxidul de hidrogen) poate reda în scurt timp supleţea arterelor sclerozate.

- Terapia cu interferon are efect în primul rând datorită formării de H_2O_2 (peroxidul de hidrogen).

- În aplicarea consecventă a terapiei cu H_2O_2 (peroxid de hidrogen) s-a constatat că apar reacţiile de purificare care vor putea produce simptomele evident mult atenuate ale tuturor maladiilor pe care le-am avut până atunci, în ordine inversă pe axa timpului, adică întâi apar în noi simptomele celor mai recente boli, apoi după aceea cele ale unor boli mai vechi şi apoi cele ale unor boli pe care le-am avut în copilărie.

- Multe epidemii mortale în ţările sărace sau slab dezvoltate au fost combătute rapid şi eficient cu H_2O_2 (peroxid de hidrogen).

- Sucul de Aloe Vera conţine cantităţi importante de H_2O_2 (peroxid de hidrogen).

- Marea majoritate a gripelor, virozelor şi răcelilor pot fi tratate

uşor cu H_2O_2 (peroxid de hidrogen).

- Ozonul are o putere bactericidă de 5000 de ori mai mare decât clorul!

- Coaja verde a fructelor conţine H_2O_2 (peroxid de hidrogen); la fel cartofii cruzi, roşiile, frunzele de la exteriorul salatei (care de obicei se aruncă), varza, ardeiul verde etc.

- Stropirea plantelor cu apă în care s-au introdus 70-80 ppm H_2O_2 (peroxidul de hidrogen) le fereşte pe această cale de orice fel de boli şi ciuperci parazite.

- Se recomandă băi de picioare în apă oxigenată (3% - 6% H_2O_2) pentru o regenerare şi purificare foarte bună.

Cum se poate fabrica H_2O_2?

- barbotând un curent de ozon pur (medical) în apă;

- barbotând un curent de oxigen molecular pur în apă simultan cu expunerea sa la o lampă cu radiaţii (energii) UV (ultraviolete) dar - ATENŢIE! - fără a încălzi apa;

- amplasarea simplă a apei în câmp de radiaţie UV (astfel se va genera însă o concentraţie mai scăzută);

- prin electroliză, dar nu e prea eficient din cauza formării de hidroxizi toxici;

- cel mai rapid se poate obţine din $BaO_2+H_2SO_4$ (dioxid de bariu + acid sulfuric) şi apoi se va proceda în continuare prin distilare.

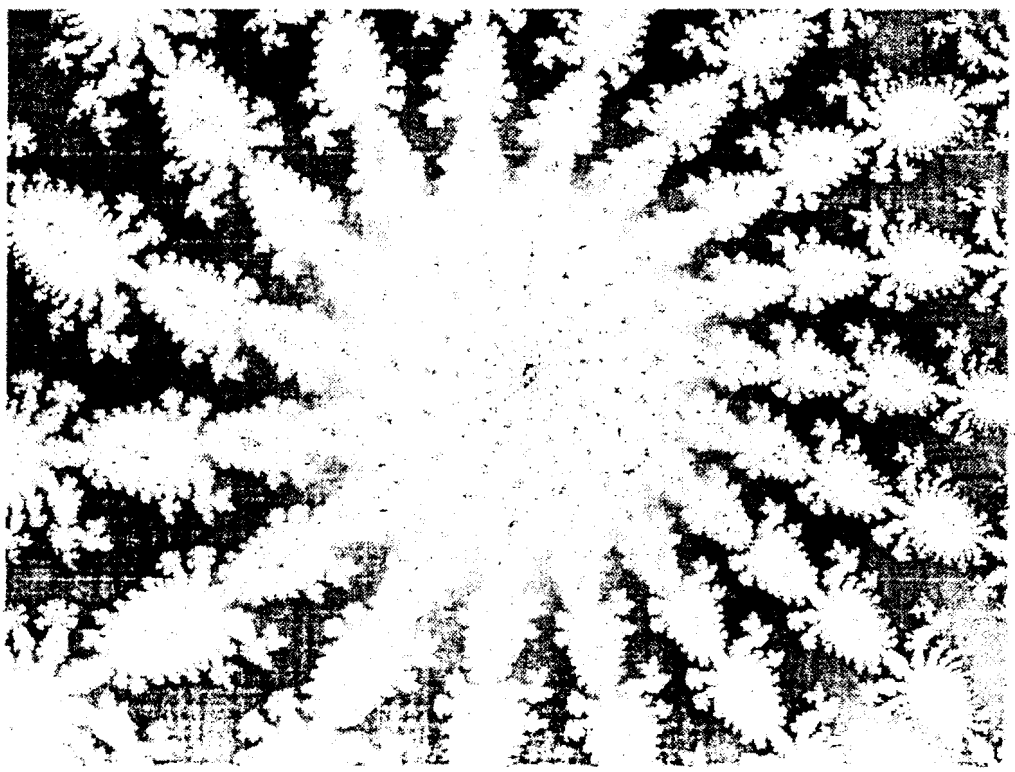

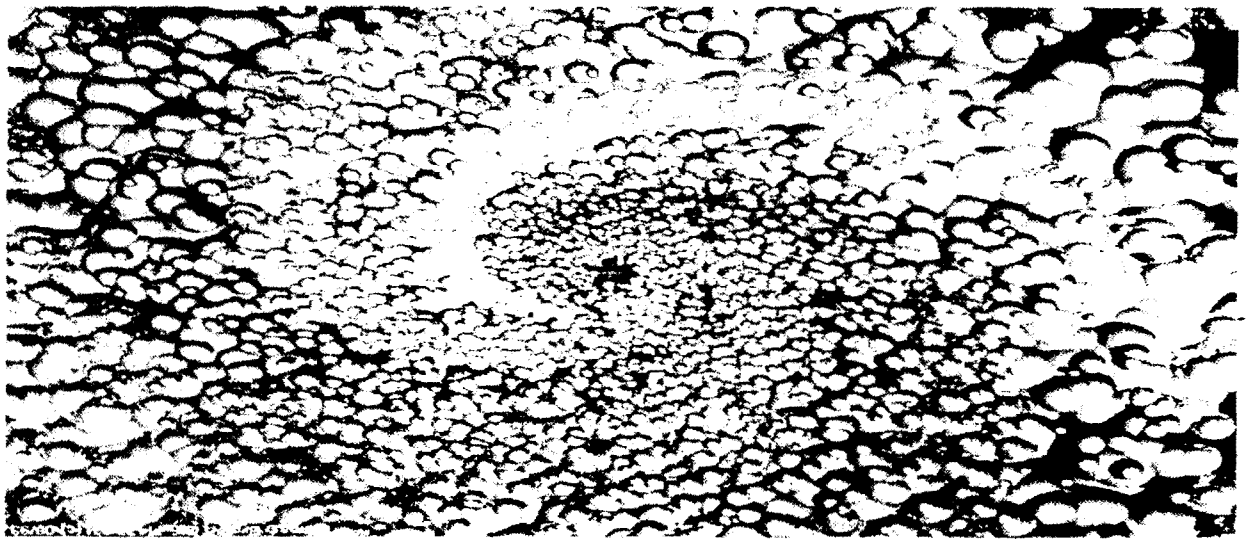

Fabricarea ozonului

Se porneşte cel mai adesea de la oxigen pur, industrial sau medical, îmbuteliat. Se trece acest oxigen printr-un sistem de electrozi cu vârfuri de safir metalizat cuplaţi la o sursă de descărcare (efect corona) de înaltă tensiune redresată şi filtrată, apoi în faza a doua se bombardează cu radiaţii (energii) UV pentru îmbogăţire moleculară (obţinerea de lanţuri mai lungi de ozon) şi apoi se ventilează în exterior. Este interzis să se folosească aer în loc de oxigen pur deoarece atunci se vor forma oxizi de azot, fie la sistemul de descărcare de înaltă tensiune, fie în apropierea lămpii de UV, dacă temperatura depăşeşte 60° C. Inhalarea oxizilor de azot combinaţi cu ozon şi aer poate conduce la formarea de acid azotic în aparatul respirator şi aceasta va duce la distrugerea lui ireversibilă.

Un amănunt important: Instalaţiile de ionizare nu pot fi folosite pentru a fabrica ozon. Ele doar disociază moleculele de oxigen în ioni pozitivi şi negativi fără a putea forma molecule de ozon. Aceşti ioni sunt foarte instabili în comparaţie cu o macromoleculă de ozon. Cu ajutorul unei instalaţii de ozonare bine pusă la punct se poate ozona colonul prin introducerea timp de câteva minute a unui amestec de O_2 (oxigen) + O_3 (ozon), în care O_3 reprezintă cam 2%, printr-un cateter rectal, foarte încet şi la presiune mică. Pentru mai multă siguranţă (dar cu efecte ceva mai slabe) se poate recurge la o clismă cu 0,0375% H_2O_2 în H_2O (25 de picături de perhidrol la 1 l de apă naturală de izvor).

- În cazurile de cancer incipient se foloseşte în scop terapeutic o doză crescândă, de la 3 la 75 de picături H_2O_2 (peroxidul de hidrogen) în concentraţie 35%, într-un pahar mare (300 ml) de apă naturală de

izvor, de 2 ori pe zi, dar - **atenţie!** - se recomandă utilizarea unor concentraţii care vor fi administrate cu precauţie, de cel mult 35 de picături H_2O_2 35% la un pahar mare de apă (naturală de izvor) sau de sucuri naturale etc (vezi prima parte a acestei broşuri).

- În cazul cancerului pulmonar se poate face o vaporizare cu H_2O_2 (peroxid de hidrogen) în apropierea pacientului, în cameră, în timpul somnului. Aceasta ameliorează dispneea (30g de H_2O_2 35% în 3.5 litri H_2O).

Terapia cu ozon şi oxigen se recomandă a fi asociată fie chiar şi în paralel cu o dietă naturistă echilibrată, PRANAYAMA şi alte tehnici yoghine profund purificatoare (de exemplu, AMAROLI), meditaţia şi rugăciunea. Aceste informaţii ne vor putea ajuta considerabil în caz de calamităţi sau catastrofe naturale, folosind secretele naturii pentru a găsi remedii în condiţii extreme. Trebuie să fim convinşi că în realitate nu există boli incurabile! Există doar pacienţi care se vindecă şi pacienţi care nu se vindecă. Este foarte bine să ne dezvoltăm intuiţia pentru a folosi această metodă avansată de profilaxie şi tratament în funcţie de sensibilitatea şi disponibilităţile organismului nostru. Cantitatea de oxigen de care avem nevoie trebuie să fie dozată în funcţie de consumul nostru zilnic de energie, de poluarea mediului şi a alimentelor. Oxigenul trebuie atunci să ne fie "medicament", natura trebuie să ne fie ghid iar intuiţia superioară ne poate fi învăţătorul.

Hidrogenul şi oxigenul priviţi ca nişte adversari necesari în organism

Hidrogenul: poate fi asociat cu procesele de solidificare, integrare, concentrare, densitate. În exces, acest element conduce la solidificări excesive, condensări de materie, apariţie de tumori, etc.

Oxigenul: poate fi asociat cu procesele de dizolvare, dezintegrare, fragilizare, diluare.

Aceste date se referă la formele active ale acestor compuşi, nu la moleculele stabile. Orice dezechilibru al acestor elemente în organism poate conduce în timp la apariţia unor boli.

Oameni care s-au vindecat de boli foarte grave prin terapiile cu ozon şi oxigen

Aceste date au fost făcute cunoscute prin consemnările şi referatele jurnalistului Ed McCabe.

- O pacientă cu infecţie HIV de 8 ani şi care în plus avea unele boli secundare precum herpes, candidoză şi oboseală cronică a început tratamentul cu ozon şi după primele 3 şedinţe de ozon candidoza a dispărut, iar după 21 de şedinţe a dispărut şi herpesul. În cele din urmă, ea a devenit HIV negativă. Ea a declarat că acum gândeşte mult mai clar şi că este perfect sănătoasă.

- Dr. James Boyce din Saint Louis, statul Missisippi (S.U.A.) a vindecat 240 de pacienţi cu infecţie HIV **care nu era însă mai veche de 5 ani**.

- Se consemnează de asemeni multe cazuri de tratare cu vindecare completă a unor maladii foarte grave cum ar fi: cancer, leucemie, scleroză multiplă, DACĂ ŞI NUMAI DACĂ ELE NU SE AFLĂ ÎN ULTIMUL STADIU.

Unele observaţii personale ale unui practicant (care doreşte să rămână anonim) al cursului nostru de yoga care a aplicat (corect şi sistematic) terapia cu H_2O_2 (peroxid de hidrogen)

"Am început cura cu peroxid de hidrogen (H_2O_2) în august 1996, luând câte trei picături într-un pahar cu apă. După numai două zile de la începerea acestei cure profilactice au început să se declanşeze în corpul meu procesele şi reacţiile de purificare la nivel fizic. Pe măsură ce am mărit zilnic doza cu câte o picătură au început să apară toate simptomele tipice descrise anterior, cu excepţia diareei şi a febrei, care în cazul meu nu au apărut. Cele mai acute simptome la mine au fost durerile de cap.

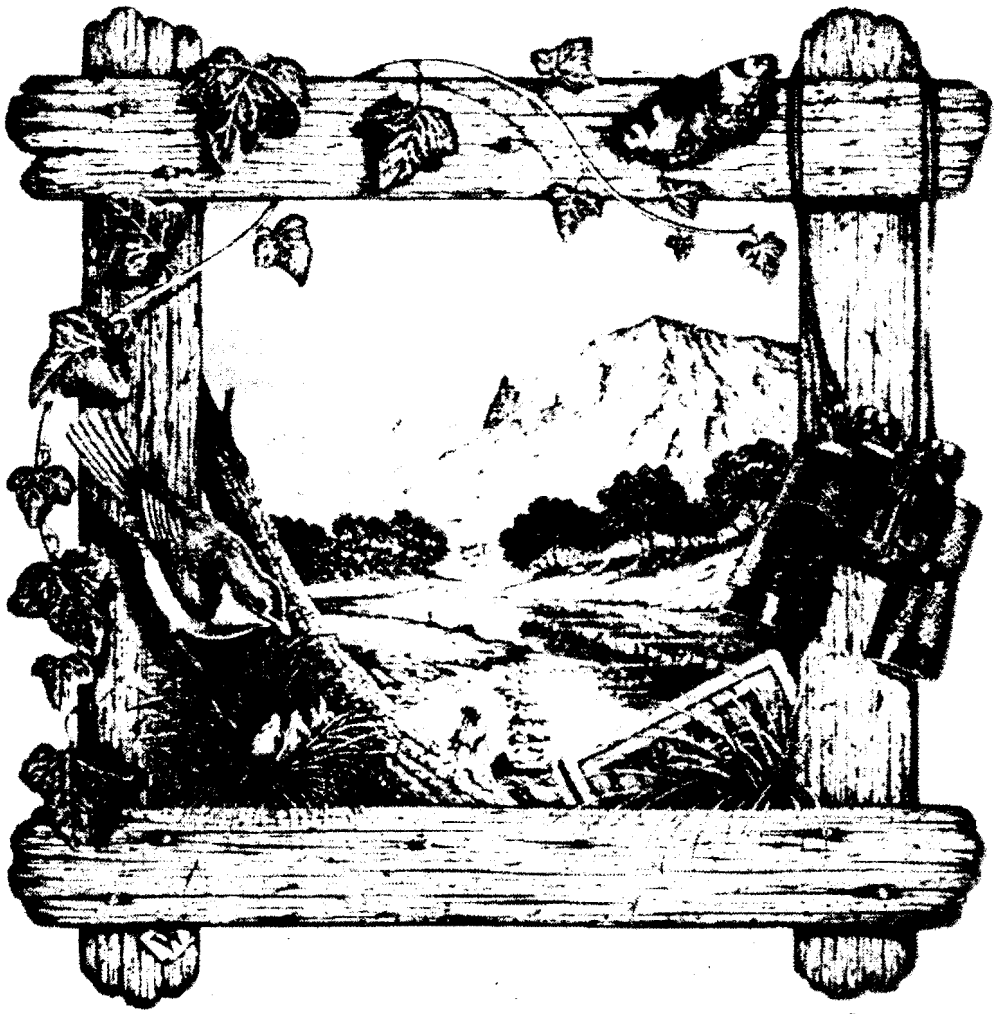

lăcrimarea şi strănutul. În momentul în care am simţit că nu mai pot continua să măresc doza de picături (cam în a zecea zi) am scăzut doza cam cu o picătură-două, am menţinut cantitatea (doza) constantă până la dispariţia simptomelor şi apoi am început din nou să măresc doza. A urmat pentru mine un al doilea proces de purificare, în urma căruia am constatat cu uimire că fecalele mele nu mai aveau miros, iar urina mi-a devenit incoloră, inodoră şi insipidă, dar ca reacţie secundară în acea fază a apărut o stare de greaţă şi chiar de vomă. În acel moment am intuit că era cel mai bine să combin peroxidul de hidrogen (H_2O_2) cu suc de fructe sau de morcovi, ceai (macerat la rece) sau apă naturală de izvor în care mai adăugam o picătură de ulei volatil (de mentă). A început după aceea să dispară şi starea de vomă, dar nu pentru mult timp. Prima mea cură a durat aproximativ 30 de zile, care s-a încheiat reducând gradat doza de la cantitatea maximă la care am ajuns până la cele 3 picături iniţiale, după care am întrerupt complet această terapie. În perioada celor 30 de zile de terapie cu H_2O_2 (peroxid de hidrogen) am observat personal că cea mai puternică purificare la

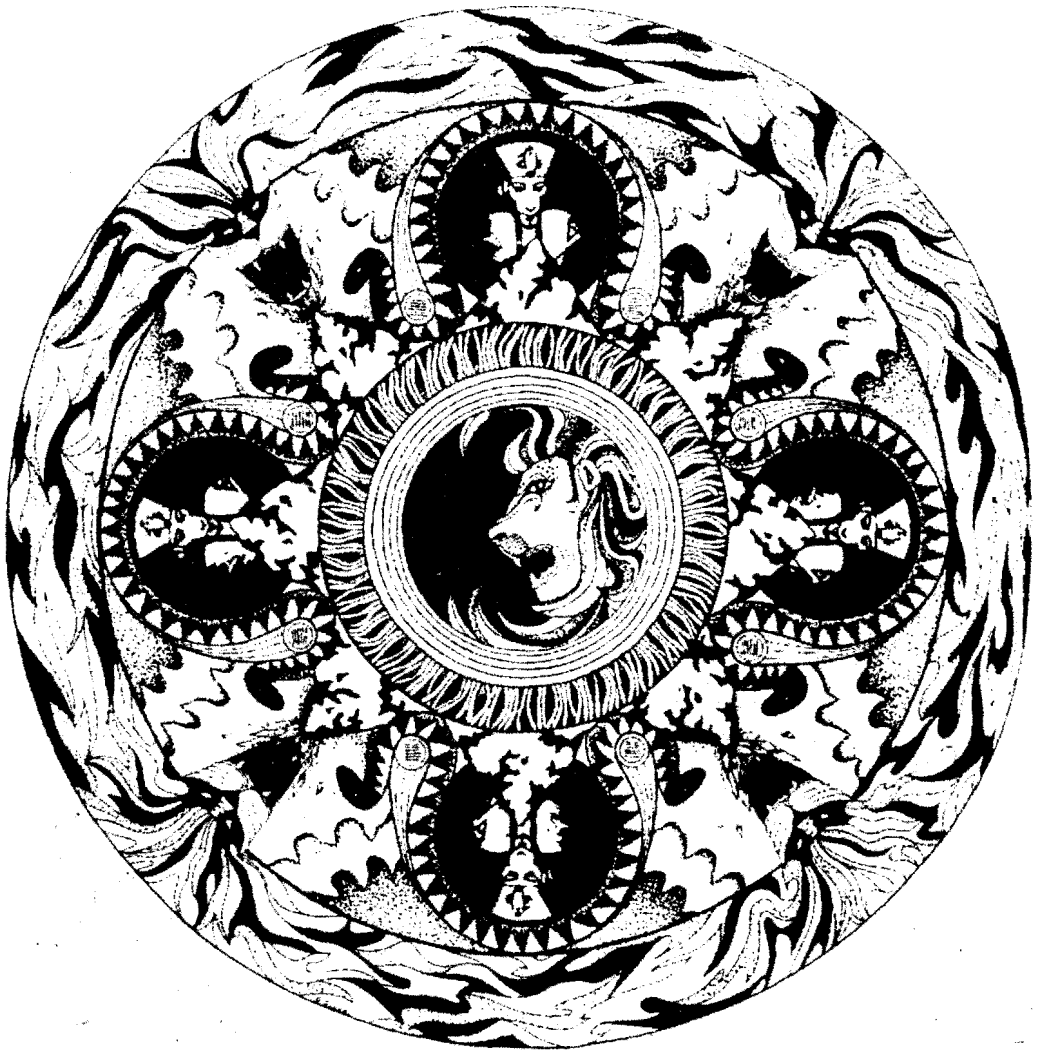

nivel fizic a fost aceea a tubului digestiv şi a căilor nazale. În perioada de pauză, cam imediat după întrerupere, a apărut o stare de somnolenţă timp de câteva zile. Am urmat apoi cea de-a doua cură, care a durat două luni şi apoi din nou am făcut o lună pauză, după care am mai realizat încă una timp de două luni. Reacţiile secundare nu au mai apărut ca la prima cură, am sesizat că ele erau foarte slabe sau inexistente, în plus am observat că am o putere de concentrare mult mai bună, simt mult mai bine fluxurile de energie subtilă în ASANA-e şi în PRANAYAMA şi pot lucra cu cel puţin 4 ore mai mult decât înainte, nu mai am deloc nevoie de odihnă la amiază decât cel mult să fac o scurtă relaxare yoghină profundă fără să adorm, după care mă pot apuca cu uşurinţă de lucru. Locul meu de muncă implică foarte multă, atenţie şi responsabilitate, şi o foarte bună concentrare mentală, orice greşeală putând avea grave repercusiuni. Ca o părere generală, eu aş putea spune că în ceea ce priveşte această terapie propriu-zisă, o consider ca fiind o terapie miraculoasă."

Un scurt istoric al cercetărilor legate de terapia cu peroxid de hidrogen

Vom începe prin a descrie cercetările efectuate de patru eminenţi promotori ai folosirii peroxidului de hidrogen în scopuri terapeutice. Aceştia au demonstrat, printre altele, că natura a asigurat numeroase căi de aprovizionare cu oxigen prin intermediul compusului său numit peroxid de hidrogen, iar ştiinţa experimentală a arătat dincolo de orice putinţă de tăgadă că o anumită cantitate de oxigen celular este extrem de importantă pentru o cât mai bună stare de sănătate a organismului.

Preotul Richard Wilhelm - părintele oxiterapiei

Împreună cu "discipolul" său, Walter Grotz, părintele Wilhelm a efectuat multiple cercetări asupra ozonului şi a peroxidului de hidrogen încă de la hirotonisirea sa, considerând că aceste substanţe sunt o parte importantă din patrimoniul vindecător al naturii, cu ajutorul cărora sănătatea fiinţei umane poate fi redobândită şi păstrată prin protejarea organismului de viruşi şi bacterii. Totul s-ar putea spune că a început de la convorbirile părintelui cu Dr. Harold McClellen din Dayton (S.U.A.), un medic care a urmărit să descopere o cauză bacteriologică a bolilor mentale. Împreună, cei doi l-au convins pe Dr. Rosenow de la Longview Hospital să vină şi să lucreze împreună cu ei; acesta chiar a izolat ceea ce a numit el streptococul neurotropic, germene care invadează sistemul nervos central prin intermediul căilor nazale şi faringiene. Prin identificarea acestui virus care este predominant în infecţii şi prin obţinerea unor culturi cu el, iar mai apoi prin injectarea sa în şoareci, porci şi iepuri, acest medic a reuşit să facă să apară în cursul cercetărilor aceleaşi simptome ca şi în cazul anumitor boli mentale la oameni: animalele

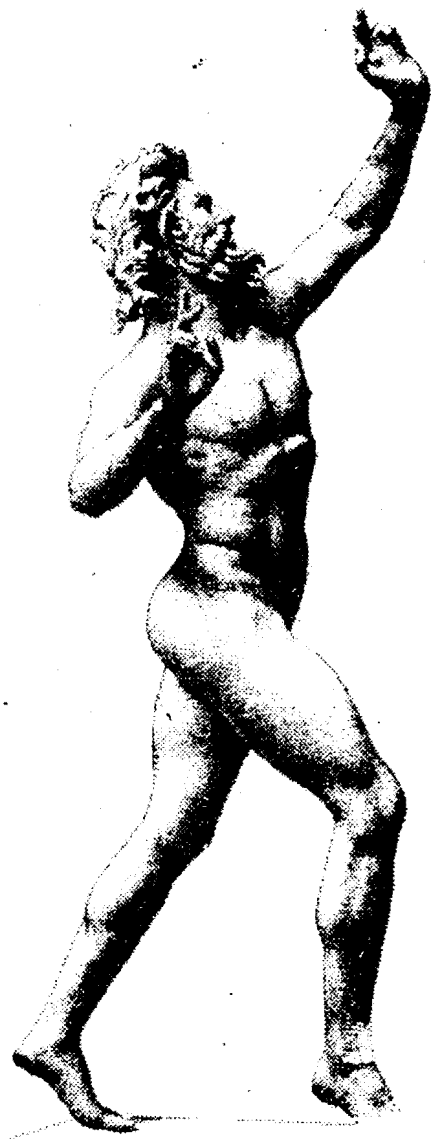

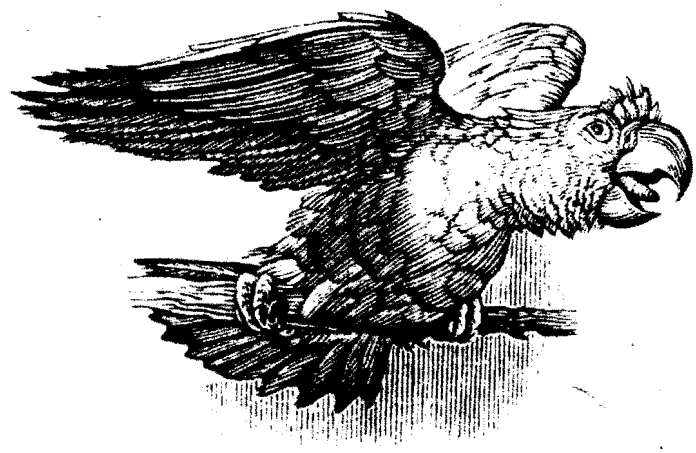

care erau infectate în laborator cu acest virus îşi pierdeau ulterior controlul şi deveneau confuze. În continuare, Dr. Rosenow a testat virusul pe 2.500 de pacienţi de la Longview Hospital, demonstrând astfel că bolile mentale pot avea la origine acest virus - atât de mic încât un trilion dintre aceşti viruşi pot fi conţinuţi într-un singur centimetru cub, dar care este atât de puternic încât poate rezista chiar şi la temperaturi de 150 de grade sub zero sau la temperaturi de 350 de grade peste zero.

Dr. Rosenow a urmărit mai întâi să omoare virusul prin fierbere, creând astfel un anticorp termal, dar a constatat cu uimire că sunt necesare 96 de ore de fierbere neîntreruptă pentru a distruge întreaga cantitate de viruşi. La o fierbere neîntreruptă de numai 50 de ore, el a remarcat că acest virus încă mai este viu şi fiind după aceea reimplantat într-un mediu fertil el reîncepe să se înmulţească. Atunci lui i-a venit ideea genială să fiarbă cultura care conţinea virusul într-o soluţie de 1,5% peroxid de hidrogen, iar efectele care au fost constatate de această dată evidenţiau că abia după aceea virusul respectiv a fost distrus în mod rapid şi definitiv. Astfel a apărut ideea studierii atente a peroxidului în calitatea sa de potenţial agent antiviral foarte puternic. În anul 1925, Dr. Rosenow a descoperit de asemeni că febra reumatoidă era provocată de un germen streptococ. Viziunea acestui medic era că permanent noi trăim într-un ocean de microorganisme şi că propriul nostru organism este precum o întreagă lume, în care trăiesc milioane de microorganisme. El consideră că, la rândul ei, fiecare dintre aceste creaturi minuscule îşi caută propriul său mediu individual în care să se înmulţească, să trăiască şi să se hrănească. De pildă, el a

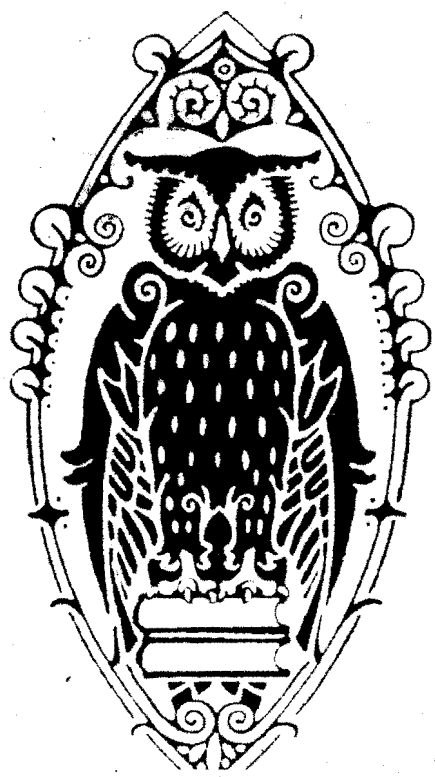

remarcat că tot ele sunt cele care fac să apară mătreaţa; atunci când ele trăiesc şi se înmulţesc în părul şi în gura noastră, provoacă pe lângă carii şi tot soiul de boli ale gurii. Tot ele sunt cele care fac să apară artrita inflamatorie, care ne afectează încheieturile, iar unele dintre ele elimină deşeuri pe bază de calciu care ne cimentează oasele şi dau astfel naştere la pietre la ficat şi la rinichi, ori fac să apară plăcile ateromatoase care ne îngroaşă pereţii arterelor. Unele dintre ele pătrund în sistemul nervos şi după aceea scurtcircuitează circuitele electrice de la nivelul creierului, ori atacă celulele şi se infiltrează în ele, creând ulterior învelişuri protectoare şi reducând aprovizionarea cu hrană şi oxigen până ce determină atrofierea completă a celulei, care îşi pierde încetul cu încetul funcţiile sale specifice şi devine astfel doar un mediu propice pentru creşterea şi proliferarea virusului în formaţiuni canceroase etc. Auzind despre toate cercetările efectuate de către Dr. Rosenow (ar mai trebui menţionat că acesta era considerat în anul 1914 cel mai eminent bacteriolog al Americii, şi se ştia că el determinase cauzele a 35 de boli diferite şi în plus era autorul a 450 de lucrări de referinţă), părintele Wilhelm l-a vizitat pe acesta la clinica Mayo. El a aflat cu această ocazie că acest medic deja descoperise o tehnică prin care microorganismele nocive din trupul uman puteau fi eliminate

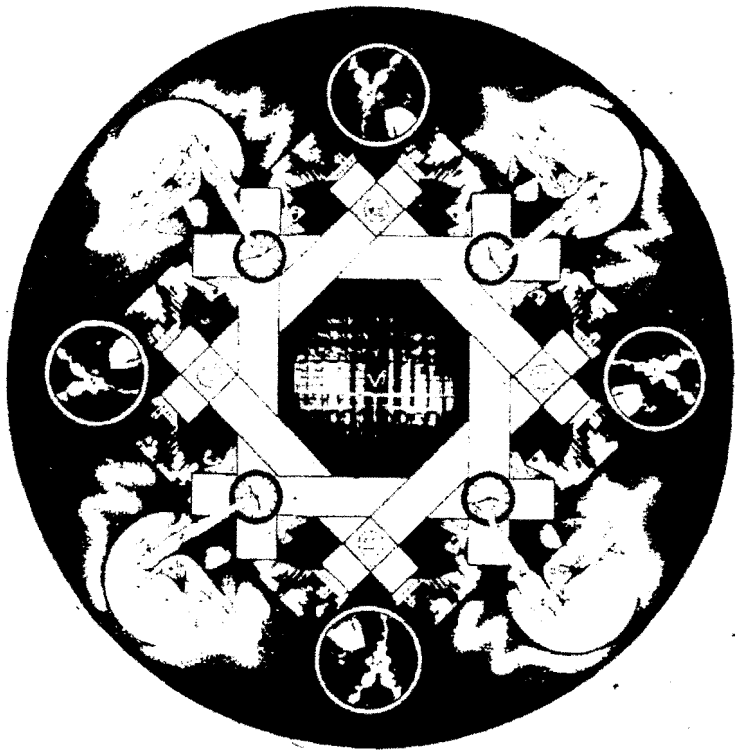

aproape în totalitate sau ţinute sub control. În urma acestor studii a rezultat un întreg program de cercetare a efectelor terapeutice ale peroxidului de hidrogen.

După ce a primit în prealabil permisiunea superiorilor săi clericali de a continua cercetările medicale ale Dr. Rosenow, părintele Wilhelm a plecat la Lourdes, în Franţa, pentru a studia cât mai atent celebra apă vindecătoare. El a descoperit cu acea ocazie că faimoasa apă de la Lourdes este foarte bogată în peroxid de hidrogen. La ora actuală se ştie că acest izvor tămăduitor a fost adus la suprafaţă în urma unei apariţii miraculoase a Fecioarei Maria, care a indicat unui bolnav unde trebuie să sape în stâncă, după care i-a recomandat să bea din apa izvorului şi să se îmbăieze în ea. Prin analogie, s-ar putea spune că adepţii peroxidului de hidrogen au testat acelaşi procedeu dar cu o apă care era îmbogăţită în mod artificial cu peroxid de hidrogen, obţinând astfel rezultate uluitoare.

Părintele Wilhelm a studiat de asemeni atent ozonul şi efectele sale terapeutice, precum şi care sunt sursele cele mai bogate în peroxid de hidrogen, cum ar fi: apa de ploaie, fructele şi legumele proaspete, apa de mare. De pildă, în urma colaborării sale cu Dr. Murray, care tocmai descoperise că, în întregul ocean, nici un animal nu murea datorită cancerului, punând aceasta pe seama oligoelementelor aflate din abundenţă în mare, părintele a testat la rândul său apa de mare şi a descoperit cu această ocazie că ea era o adevărată "apă vie", care este saturată cu peroxid de hidrogen. El şi-a explicat astfel de ce peştii nu se îmbolnăvesc aproape niciodată. Desigur, nu trebuie să pierdem din vedere că aceasta se constata într-o vreme când poluarea marină nu era nici pe departe atât de accentuată precum astăzi (la ora actuală se ştie că poluarea marină a atins nivele atât de mari, încât chiar şi focile din Norvegia mor datorită unor afecţiuni virale).

Walter Grotz - cel mai important promotor al terapiei cu peroxid de hidrogen în Statele Unite

La scurtă vreme după întâlnirea sa cu părintele Wilhelm, Walter Grotz a devenit la rândul său foarte interesat de cercetările legate de efectele terapeutice ale peroxidului de hidrogen. El a testat mai întâi peroxidul de hidrogen chiar pe el însuşi, vindecându-şi astfel o serie de afecţiuni de care suferise mai multă vreme (cum ar fi o artrită la nivelul cotului drept, la genunchi şi la glezna stângă).

Walter Grotz a studiat chiar şi laptele matern şi a descoperit că acesta conţine un procentaj foarte mare de peroxid de hidrogen, fapt care l-a determinat să analizeze laptele animalelor care abia au născut, şi despre care se ştia că conţine mari cantităţi de proteine şi substanţe imunizante. El a descoperit astfel că acesta conţine cantităţi mult mai mari de peroxid de hidrogen decât laptele obişnuit, alături de aşa-numita vitamină U (care există, de asemeni, mai ales în fructele şi legumele prospete, îndeosebi în varză - cu sucul căreia se ştie că poate fi vindecat ulcerul în numai 16 zile, în ouă etc).

Iată câteva dintre concluziile sale, care au rezultat atât în urma cercetărilor sale personale cât şi în urma studierii atente a altor lucrări şi a discuţiilor cu unele persoane care erau interesate în studiul efectelor terapeutice ale peroxidului de hidrogen:

* Într-un studiu efectuat în S.U.A. la Universitatea din Iowa şi la Universitatea din Wisconsin, autorii au emis ipoteza că peroxidul de hidrogen este cauza ultimă a diviziunii celulare normale, aspect care a fost demonstrat în cadrul experienţelor de laborator care au fost efectuate pe şoareci canceroşi.

* Leucocitele sunt dotate cu sisteme multiple de neutralizare a bacteriilor ce pătrund în organism pe calea aerului respirat sau a hranei ingerate. Aproape toate aceste sisteme încorporează peroxidul de hidrogen, ceea ce indică importanţa esenţială a acestui reactiv pe bază de oxigen.

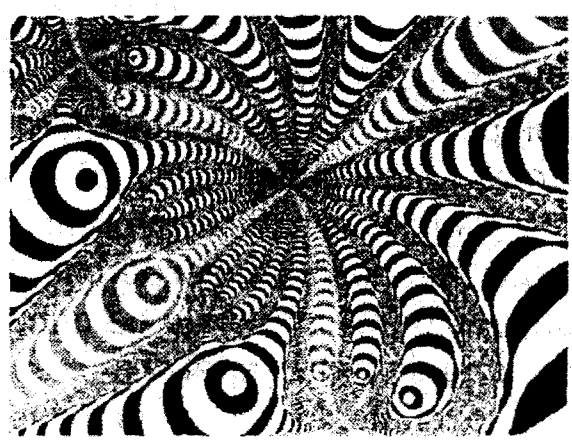

* Deficienţele în ceea ce priveşte producerea peroxidului de hidrogen şi a lactoferinei sporesc susceptibilitatea organismului la infecţii.

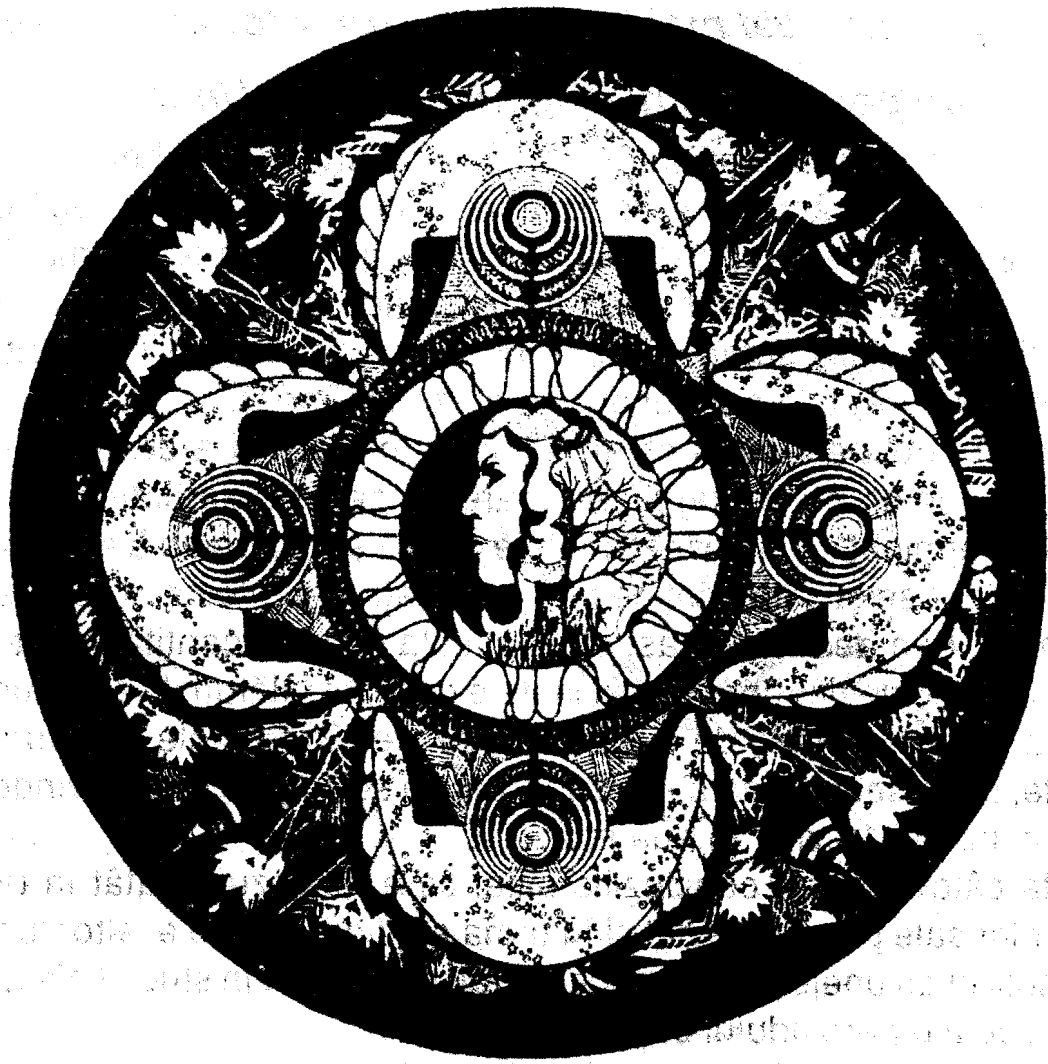

* S-a emis ipoteza că îngroşarea pereţilor arterelor este cauzată de un virus asemănător herpesului; experimentele efectuate pe artere îngroşate care au fost apoi înmuiate în peroxid de hidrogen au demonstrat că după o anumită perioadă de timp acestea îşi pierd rigiditatea.

* Un articol publicat într-un ziar indian demonstrează că în mod indubitabil procesele celulare produc ele însele peroxid de hidrogen.

* Un articol publicat la data de 12 februarie 1983 în *The Lancet,* cea mai prestigioasă revistă medicală a lumii, descrie cum acest compus (peroxidul de hidrogen) ucide în scurt timp germenul malariei. Un alt articol indică faptul că oxigenul poate vindeca repede malaria.

* Într-un alt articol publicat în aceeaşi revistă la data de 21 februarie 1920 este descris un experiment efectuat la un spital din India în timpul unei epidemii mondiale de gripă. Acolo 80% dintre pacienţii spitalului mureau datorită gripei şi a pneumoniei. Nici un tratament nu părea să dea rezultate. Medicii s-au decis atunci să efectueze un experiment. Ei

au luat pacientul care era cel mai grav bolnav şi care deja se afla în delir de două zile şi i-au administrat două uncii de soluţie de peroxid de hidrogen 3%, amestecat cu 8 uncii de soluţie de apă cu sare. După numai şase ore, pacientul respectiv s-a ridicat din pat şi a cerut de mâncare.

* În Savannah, statul California (S.U.A.), producătorii obişnuiesc să folosească peroxidul de hidrogen pentru a păstra nealterate laptele şi sucurile de fructe timp de opt luni fără refrigerare, în aşa-numitele ambalaje aseptice.

* O altă utilitate a peroxidului de hidrogen: lentilele de contact. S-a constatat că după circa doi ani, organismul le respinge. S-ar părea că motivul rezidă în special în microorganismele care se ataşează de lentile, cauzând iritarea ochilor. Păstrarea peste noapte a lentilelor în peroxid de hidrogen s-a constatat că rezolvă acest inconvenient, fără a mai fi astfel nevoie de înlocuirea lor.

* În Statele Unite, organizaţia guvernamentală de control a produselor farmaceutice FDA solicită ca pastele de dinţi să conţină peroxid de hidrogen într-o anumită proporţie.

* *Aloe Vera*, planta care este folosită de atâtea companii de produse cosmetice pentru prepararea alifiilor împotriva arsurilor provocate de soare etc, conţine în mod natural în sucul său o cantitate importantă de peroxid de hidrogen.

* Verificarea apelor din Europa a condus la concluzia că peroxidul de hidrogen abundă în acestea, fie în mod natural, fie fiind introdus de om, în locul clorurilor. În această direcţie, la ora actuală se ştie că puterea lui de ucidere a bacteriilor este de 5.000 de ori mai mare decât

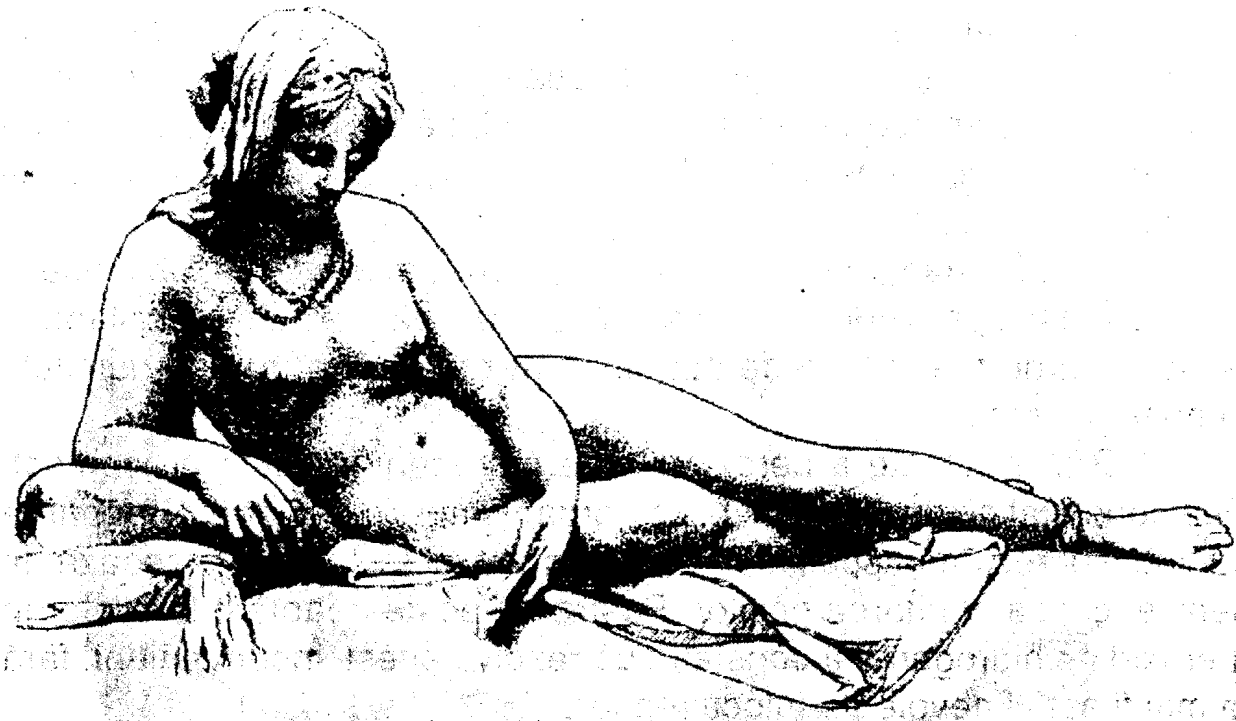

aceea a clorurilor. Peroxidul de hidrogen se găseşte în stare naturală în apa din Grecia, în apa Perrier (celebra apă minerală franceză) etc.

* Apa de ploaie, după cum se ştie, conţine peroxid de hidrogen în diferite concentraţii. Dacă în timpul ploii apare o furtună şi aceasta este însoţită de numeroase fulgere, s-a remarcat că atunci procentajul de peroxid de hidrogen în apa de ploaie este mai mare. Interesant este şi faptul că în timpul furtunilor care sunt însoţite de descărcări electrice dese şi foarte puternice, procesul de fermentaţie a băuturilor alcoolice încetează. Acest fapt demonstrează că atunci nivelul ridicat de ozon din atmosferă împiedică procesul de fermentaţie, despre care se ştie că este anaerob. (Acelaşi lucru s-ar putea produce şi în organismul uman în care există o importantă cantitate de oxigen, care ar putea ucide bacteriile, viruşii şi alţi agenţi patogeni generatori de boli, care sunt anaerobi - la fel ca şi în cazul fermentaţiei).

* De ce oare acţionează penicilina atât de eficient? O revistă medicală afirmă: "Oxidarea glucozei de către oxigen în prezenţa penicilinei conduce la formarea unor mari cantităţi de substanţe bactericide, iar printre acestea un rol foarte important îl are peroxidul de hidrogen".

* Printre legumele şi fructele care conţin cele mai mari cantităţi de peroxid de hidrogen (în mod natural) se numără: portocalele, grapefruitul, merele, pepenii. Printre acestea, cele care prezintă această caracteristică, îndeosebi la nivelul cojii, sunt: cartofii, varza, roşiile, sparanghelul, ardeiul iute.

* Cum acţionează peroxidul de hidrogen asupra microorganismelor? Prin sporirea nivelului de oxigen din organism. Microorganismele anaerobe nu pot trăi într-un mediu puternic oxigenat. Dr. Otto Warburg, de două ori laureat al premiului Nobel (inclusiv pentru medicină) susţinea că celulele canceroase nu pot creşte într-un mediu care prezintă un conţinut ridicat de oxigen. O altă explicaţie posibilă constă în faptul că peroxidul de hidrogen are un electron de valenţă necuplat, ceea ce îl face să fie instabil; el stabileşte legături cu un alt electron de la orice donator. Acesta este şi cazul bacteriilor, cărora însă acest proces le cauzează moartea.

* Fundaţia pentru Boli Reumatoide (Frankfurt) susţine că artrita este cauzată de un microorganism (vezi în această direcţie şi cartea medicului englez Roger Wyburn-Mason). Celebrul co-descoperitor al dublei elice a ADN-ului, care este laureat al premiului Nobel, Dr. James D. Watson scria: "Printre agenţii cancerigeni cei mai puternici se numără şi o serie de viruşi". Experimentele făcute pe şoareci cărora li s-a administrat peroxid de hidrogen au demonstrat că în urma acestui tratament durata de viaţă a acestora s-a dublat. Alte experimente au arătat că microorganismul (se pare, o amoebă) care provoacă cancerul este atât de mic încât el poate trece cu uşurinţă chiar şi printr-un filtru de porţelan. Un alt articol arăta că microorganismul care provoacă Boala lui Alzheimer este de 100 de ori mai mic decât un virus.

Dar oare cât de mici sunt viruşii? Se ştie de exemplu că celulele umane au dimensiunea unei miimi de milimetru. Pe de altă parte, la ora actuală se ştie că virusul nu se poate reproduce şi nu poate creşte decât în interiorul unei celule. Ajunşi la maturitate, ei generează circa 10.000 de noi viruşi. Prin urmare, un centimetru cub de viruşi va conţine 1.000 de miliarde de germeni.

Microorganismele pot suferi unele mutaţii în funcţie de alimentaţie şi de mediul în care ele cresc şi se înmulţesc, generând astfel felurite boli. Acest aspect a fost observat şi

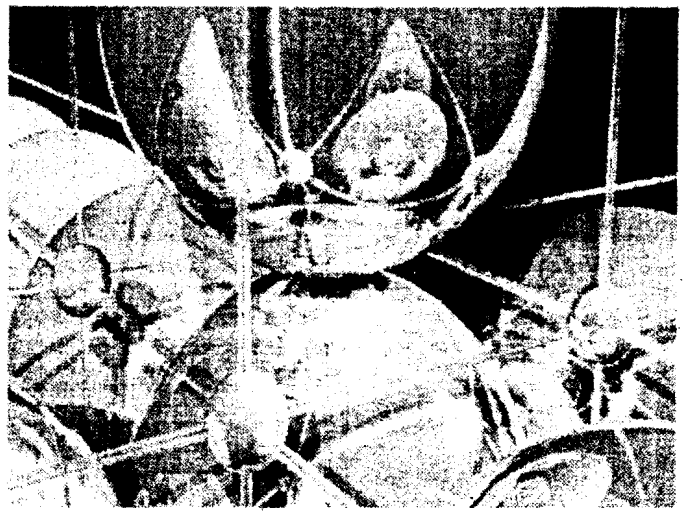

demonstrat de Dr. Edward Carl Rosenow, care a constatat transformarea streptococului în pneumococ, ca urmare a modificării condiţiilor de mediu. Asemenea mutaţii explică apariţia continuă a noilor boli (precum herpesul, noi forme de gripă generate de tulpini noi de virusuri etc).

Oare cum poate fi apărat într-un mod cât mai eficient corpul împotriva microorganismelor? Înainte de toate, el trebuie să fie menţinut sănătos printr-o dietă corectă. Legătura dintre peroxidul de hidrogen şi dietă este evidentă, aşa cum vom arăta în capitolul referitor la macrobiotică. În al doilea rând, este necesar un program eficient de purificare a corpului (în acest sens, tehnicile yoga sunt binecunoscute pentru eficacitatea lor).

* Păstrarea plantelor în apă îmbogăţită cu peroxid de hidrogen conduce la efecte neaşteptate (înflorirea lor în anotimpuri care nu le sunt specifice etc). Acest fapt demonstrează încă o dată că plantele au nevoie de oxigen suplimentar.

* FOARTE IMPORTANT! Negii şi vegetaţiile sunt provocaţi de anumiţi viruşi. Deschiderea lor printr-o mică tăietură (sau PRIN ÎNŢEPARE CU UN AC STERILIZAT) care este urmată de umezirea lor cu o soluţie de peroxid de hidrogen conduce la eliminarea lor rapidă şi totală prin omorârea viruşilor.

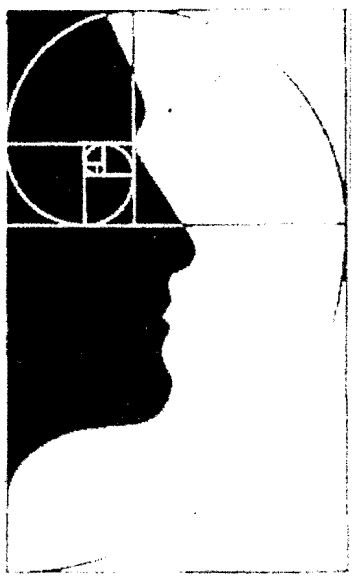

* După opinia lui Grotz, peroxidul de hidrogen care este prezent în organismul uman are o foarte importantă contribuţie în cadrul sistemului imunitar. Întrucât adeseori corpurile noastre nu pot produce suficient de mult peroxid de hidrogen pentru a contracara astfel efectele nocive mereu în creştere ale aerului, apei şi hranei poluate, cantitatea de peroxid de hidrogen trebuie să fie suplimentată pe o cale artificială.

* Scleroza multiplă poate fi tratată cu succes în camera cu oxigen hiperbaric.

Dr. Charles H. Farr

Dr. Farr a studiat la Facultatea de Medicină din Oklahoma (S.U.A.) şi el este fondatorul Academiei Internaţionale de Medicină Bio-oxidativă. Membru în nenumărate organisme de specialitate, asociaţii şi academii, el a publicat articole în peste 30 de reviste ştiinţifice şi de medicină. Spre deosebire de ceilalţi doi cercetători, Dr. Farr nu este adeptul folosirii pe cale bucală a peroxidului de hidrogen, preferând metodele de administrare intravenoasă ale acestuia.

Vorbind despre radicalii liberi ai oxigenului (atomi de oxigen cu un electron de valenţă necuplat), Dr. Farr a arătat că aceştia sunt toxici pentru organismul uman, spre deosebire de molecula de oxigen (O_2), care îi este absolut necesară. Din păcate, oxigenul este instabil şi se divide cu uşurinţă în radicali liberi. Dacă însă aceştia din urmă se unesc, fiecare dintre ei, cu doi atomi de hidrogen, rezultatul este molecula de apă (H_2O), a cărei utilitate pentru menţinerea vieţii este binecunoscută. Această moleculă este extrem de echilibrată şi stabilă. Pe de altă parte, avem însă ozonul (O_3), folosit pe scară largă în diferite terapii, dar a cărui moleculă este extrem de instabilă. Molecula de ozon reacţionează întotdeauna cu hidrogenul, dând naştere peroxidului de hidrogen. Aşadar, valoarea terapeutică a tratamentelor pe bază de ozon este dată chiar de această proprietate a sa.

Molecula de peroxid de hidrogen este formată din doi atomi de hidrogen şi doi atomi de oxigen: H_2O_2. Cu alte cuvinte, ea este formată dintr-o moleculă de apă şi un atom de oxigen (motiv pentru care ea mai este cunoscută şi sub denumirea de apă oxigenată). Aceasta este la rândul ei o moleculă extrem de instabilă, dar care se divide printr-un proces lent, numit dismutaţie. În acest fel, peroxidul de hidrogen se divide de la sine în interiorul organismului în apă şi oxigen, adică exact în ceea ce are nevoie organismul. Procesul respectiv necesită însă o enzimă.

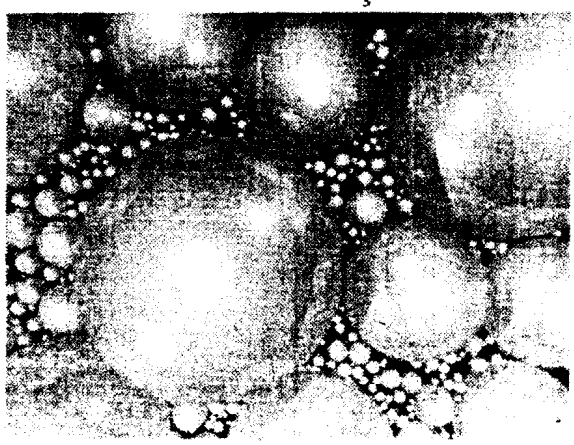

În realitate, la ora actuală se ştie că există mai multe enzime care sunt implicate în procesul de descompunere a peroxidului de hidrogen, dar cea mai importantă este catalaza. Rolul acestei enzime în cadrul organismului este chiar acela de a diviza peroxidul de hidrogen în apă (H_2O) şi oxigen (O).

Fiecare celulă conţine în interiorul său diferite organite celulare precum: nucleul, lizozomii, mitocondriile etc. Unul dintre acestea poartă numele de peroxizom şi are chiar scopul de a produce peroxidul de hidrogen. Multă vreme, ştiinţa l-a considerat un deşeu al altor activităţi preţioase ale celulei. În realitate, acesta este unul dintre cei mai minunaţi produşi ai organismului uman.

Se ştie că prima linie de apărare a corpului este asigurată de globulele albe, care analogic vorbind sunt micii noştri soldaţi (după cum li se mai spune). Acestea atacă toate corpurile străine ce pătrund în organism, cum ar fi virusurile, bacteriile, protozoarele, drojdiile, şi luptă împotriva tuturor complexelor care generează reacţii alergice. Leucocitele înconjoară corpul străin respectiv şi apoi îl asimilează. Elementul principal care permite derularea acestui proces esenţial este chiar peroxizomul, care sfârşeşte prin a dispărea împreună cu intrusul. Cum este posibil? Prin producerea de către peroxizom a peroxidului de hidrogen, care anihilează prompt bacteria (sau corpul străin, oricare ar fi natura sa). Aceasta este prima linie de apărare a organismului. Am văzut aşadar că trupul nostru produce pe o cale naturală peroxidul de hidrogen ca parte a sistemului său imunitar.

De multe ori însă, numărul foarte mare al bacteriilor sau al altor substanţe nocive străine depăşeşte cu mult posibilităţile de îngurgitare ale leucocitelor. Astfel a apărut ideea folosirii pe cale intravenoasă a peroxidului de hidrogen, suplinind astfel capacitatea naturală de producţie a organismului.

Cercetările Dr. Farr au demonstrat că departe de a se diviza în apă şi oxigen după numai 2-12 secunde, aşa cum se credea, peroxidul

de hidrogen administrat intraarterial rămâne în interiorul organismului timp de circa 30 de minute, datorită cuplării sale cu o substanţă numită citocrom C, cu care formează un complex stabil timp de 30-40 de minute. Pentru a determina dacă după această perioadă, oxigenul este eliminat prin plămâni, Dr. Farr a efectuat anumite măsurători metabolice, care au demonstrat că:

1.Rata metabolismului sporeşte atunci în mod semnificativ.

2.O concentraţie ceva mai puternică de peroxid de hidrogen amplifică rata metabolismului mai rapid decât o concentraţie mai slabă, dar ambele rate ajung în final la acelaşi nivel, datorită enzimelor regulatorii ale organismului.

3.Acţiunea mitocondriilor este atunci mult amplificată, chiar dublată.

4.Deşi se ştie că oxigenul are proprietatea de a contracta vasele de sânge, s-a constatat un efect contrar: dilatarea arterelor mici ale corpului.

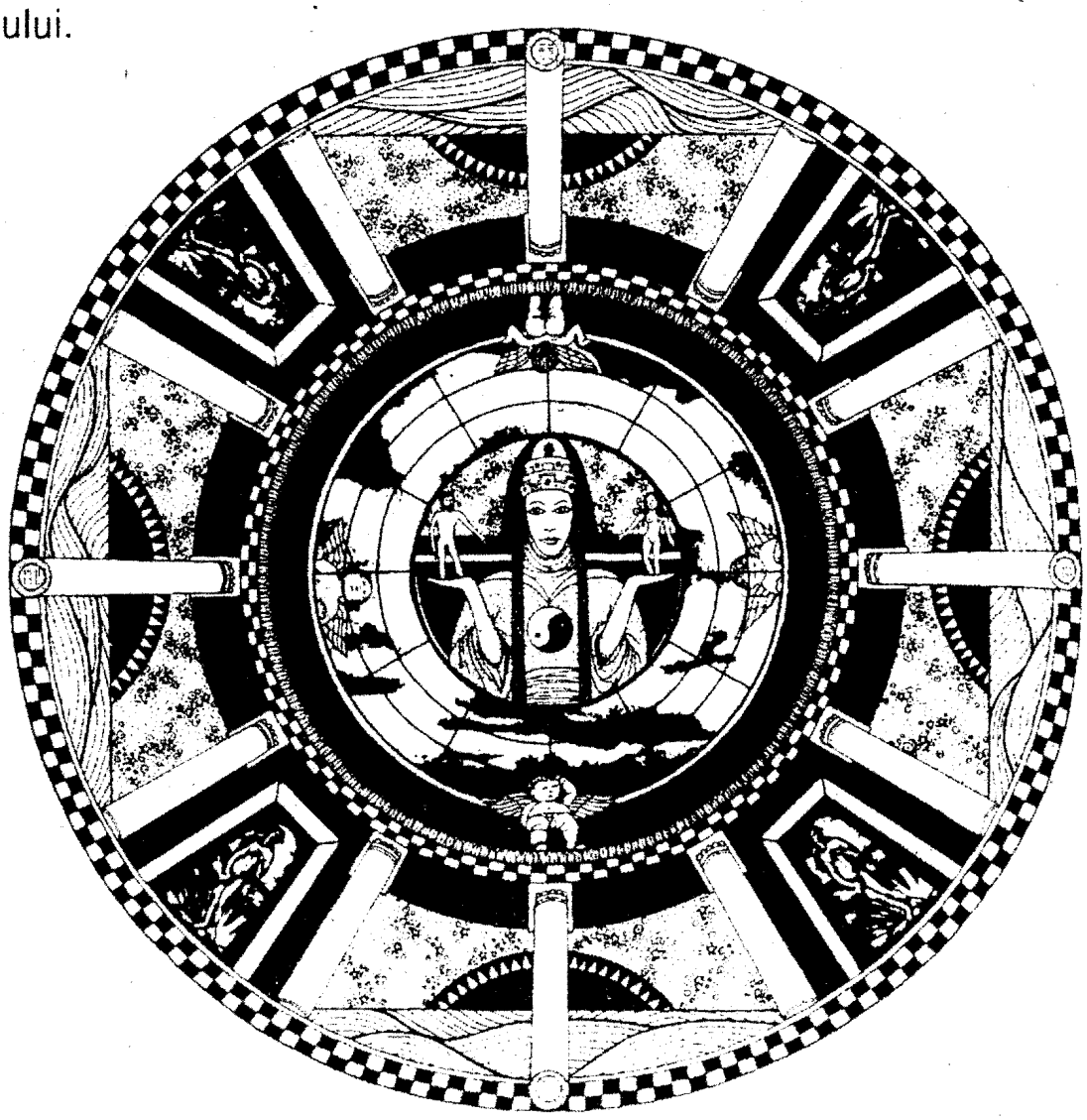

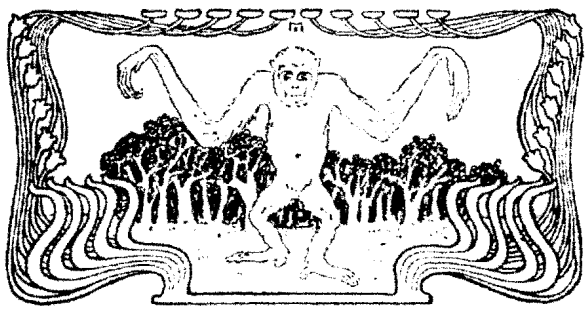

5.Oxigenul produs prin descompunerea apei oxigenate injectate era într-adevăr eliminat prin intermediul plămânilor, dar pe măsură ce începea să barboteze, el era reabsorbit.

A rezultat astfel că nu oxigenul era acela care genera toate aceste efecte uimitoare, ci peroxidarea (procesul de oxidare cu peroxid de hidrogen). Pe scurt, experimentele au demonstrat că oxigenul nu părăsea plămânii, întrucât deşi ajungea la nivelul acestora, era reabsorbit, proces care s-a dovedit a fi extrem de benefic din punct de vedere medical, terapeutic.

Studiul bolilor pulmonare cronice a arătat că alveolele (sacii pulmonari) sunt pline de tot felul de microorganisme, de secreţii, de celule, de tot felul de produşi toxici. Procesul de ieşire şi intrare a oxigenului la nivelul sacilor alveolari are ca efect curăţarea rapidă a toxinelor depozitate pe fundul acestora şi care altminteri sunt extrem de greu de eliminat. În final, oxigenul respectiv reintră în corp, iar deşeurile existente sunt eliminate de pacient prin tuse. Pornind de la această ipoteză, Dr. Farr a verificat-o în practică şi a constatat că ea funcţionează. El a realizat o serie de experimente pe pacienţi cu boli pulmonare obstructive cronice, care sufereau îngrozitor de ani de zile. Mulţi dintre aceştia erau hipoxici (având cantitatea de oxigen din ţesuturi insuficientă) şi ei erau aproape tot timpul bolnavi, având constant febră din cauza infecţiilor virale, etc. Aceştia au fost trataţi cu peroxid de hidrogen. Efectul care a apărut a constat dintr-o tuse convulsivă, urmată de eliminarea unei cantităţi foarte mari de deşeuri. Deşi procesul de eliminare era extrem de dificil, după numai câteva zile pacienţii se simţeau deja mult mai bine. După câtva timp tusea s-a diminuat mult, iar diareea şi febra au dispărut.

Rezultate cu totul uimitoare au fost obţinute şi în cazul cangrenei. Unui asemenea pacient, care suferea de cangrenă la un picior, trebuia să i se facă o operaţie chirurgicală. Medicii erau în dubiu dacă să îi taie piciorul dedesubtul sau deasupra genunchiului, ceea ce ar fi presupus apariţia unor dificultăţi postoperatorii mai mari sau mai mici. Partea de jos a piciorului era moartă, astfel

încât nu mai era nimic de făcut. Deasupra cangrenei exista însă o zonă intermediară, care, cu toate că era infectată, ea nu era complet afectată de cangrenă. Tratamentul pacientului cu peroxid de hidrogen a curăţat complet zona intermediară până la zona complet cangrenată (şi moartă), ceea ce a permis efectuarea cu uşurinţă a operaţiei dedesubtul genunchiului, fără nici un fel de complicaţii ulterioare.

Pornind de la unele studii care demonstrau că peroxidul de hidrogen injectat în artere dizolvă trigliceridele şi colesterolul, eliminând astfel placa ateromatoasă din peretele arterial, Dr. Farr a testat eficienţa peroxidului de hidrogen în cazul aterosclerozei. Efectele vindecătoare s-au dovedit şi în acest caz uimitoare. Alte cercetări similare cu efecte pozitive au avut loc în cazuri de SIDA, gripă, astm.

Dr. Kurt Dornsbach

Fiind unul dintre cei mai cunoscuţi promotori ai medicinei alternative, broşurile scrise de Dr. Kurt Dornsbach se află în mai toate farmaciile din Occident. Iniţial, el s-a opus folosirii peroxidului de hidrogen datorită faptului că acesta dă naştere radicalilor liberi, despre care se credea (în mod fals!) că sunt toxici pentru organismul uman. După ce propria sa nevastă a început să îl folosească, el a iniţiat o serie de cercetări şi a rămas uimit de rezultate, devenind astfel un susţinător fervent al terapiei cu peroxid de hidrogen.

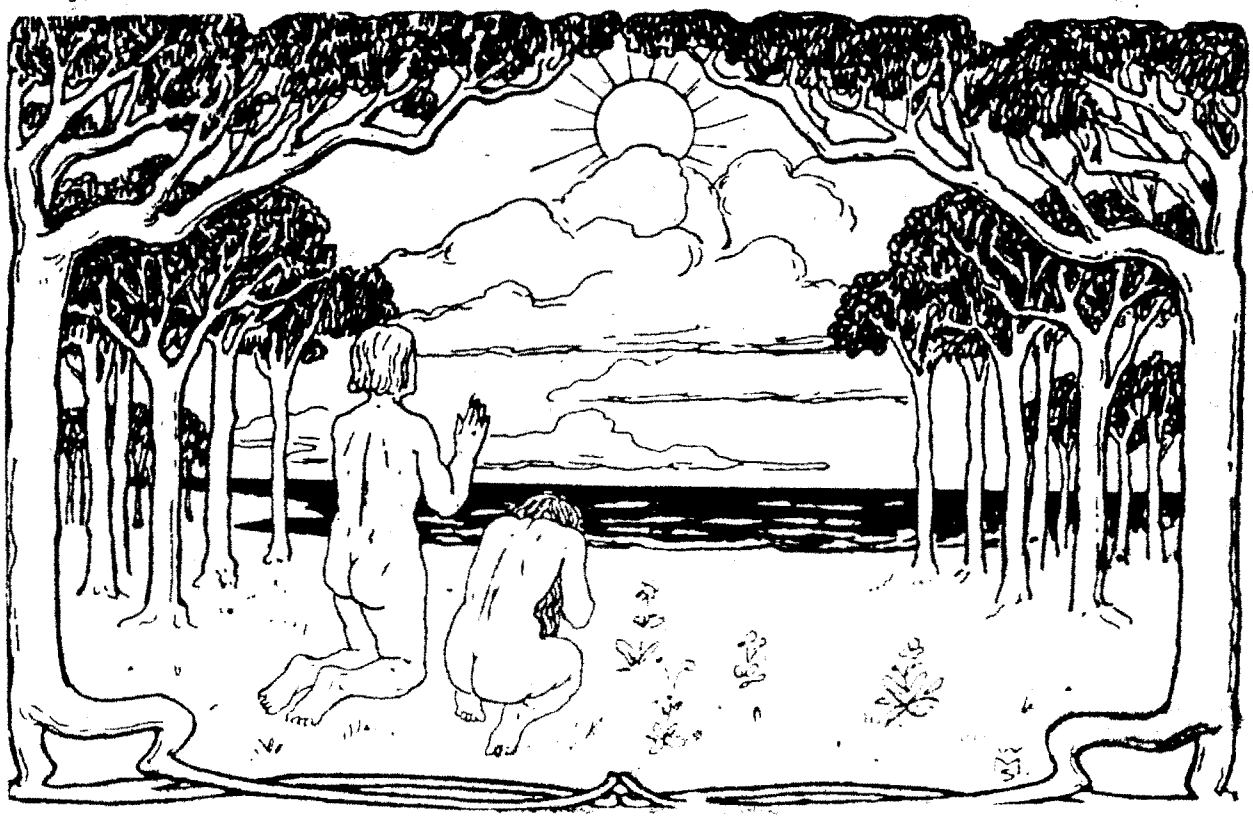

Explicând importanţa imensă a oxigenului pentru organismul uman, Dr. Dornsbach obişnuia să arate că dintre cele circa 70 de substanţe care alcătuiesc trupul nostru, numai patru au o importanţă crucială: carbonul, nitrogenul, hidrogenul şi oxigenul. Nitrogenul este considerat a fi principala componentă care ia parte la construcţia proteinelor, şi deci a celulelor. Hidrogenul participă şi el la acest proces, contribuind la solidificarea structurilor proteice (un exemplu în acest sens îl constituie prepararea margarinei solide prin folosirea hidrogenului la solidificarea grăsimilor lichide). Ca solidificant, hidrogenul este considerat ca fiind anabolic. Pe de altă parte, oxigenul este considerat ca fiind catabolic, având un rol de divizare şi purificare. El elimină deşeurile din "furnal", distrugând produşii secundari, sau metaboliţii anabolici. Astfel, pentru ca organismul nostru să funcţioneze corect, este necesar ca între cele două substanţe să existe un anumit echilibru.

Amintind de vindecarea lui Walter Grotz de artrită în numai şase săptămâni, Dr. Dornsbach explica: "De ce credeţi că persoanele care suferă de artrită pot prevedea cu atâta uşurinţă modificarea vremii, şi mai ales venirea ploii? În asemenea cazuri, umiditatea din aer sporeşte, ceea ce conduce la o creştere a conţinutului de apă din atmosferă, în detrimentul oxigenului pur, iar acest aspect generează în cazul fiinţei umane durerile specifice. Pacienţilor care prezintă acest gen de afecţiuni li se recomandă adeseori să plece în ţinuturi cu o atmosferă uscată, şi de preferinţă în locuri de joasă altitudine, cum ar fi litoralul. Într-adevăr, deşi în urma acestor deplasări ei nu obţin o vindecare, durerile li se atenuează, căci la nivelul mării concentraţia de oxigen este mult mai mare. Aceasta demonstrează încă o dată importanţa oxigenului pentru trupul uman (...) pentru eliminarea deşeurilor".

Dacă pe o rană se aplică apă oxigenată, aceasta formează un fel de spumă datorită eliberării oxigenului, care generează la rândul lui o

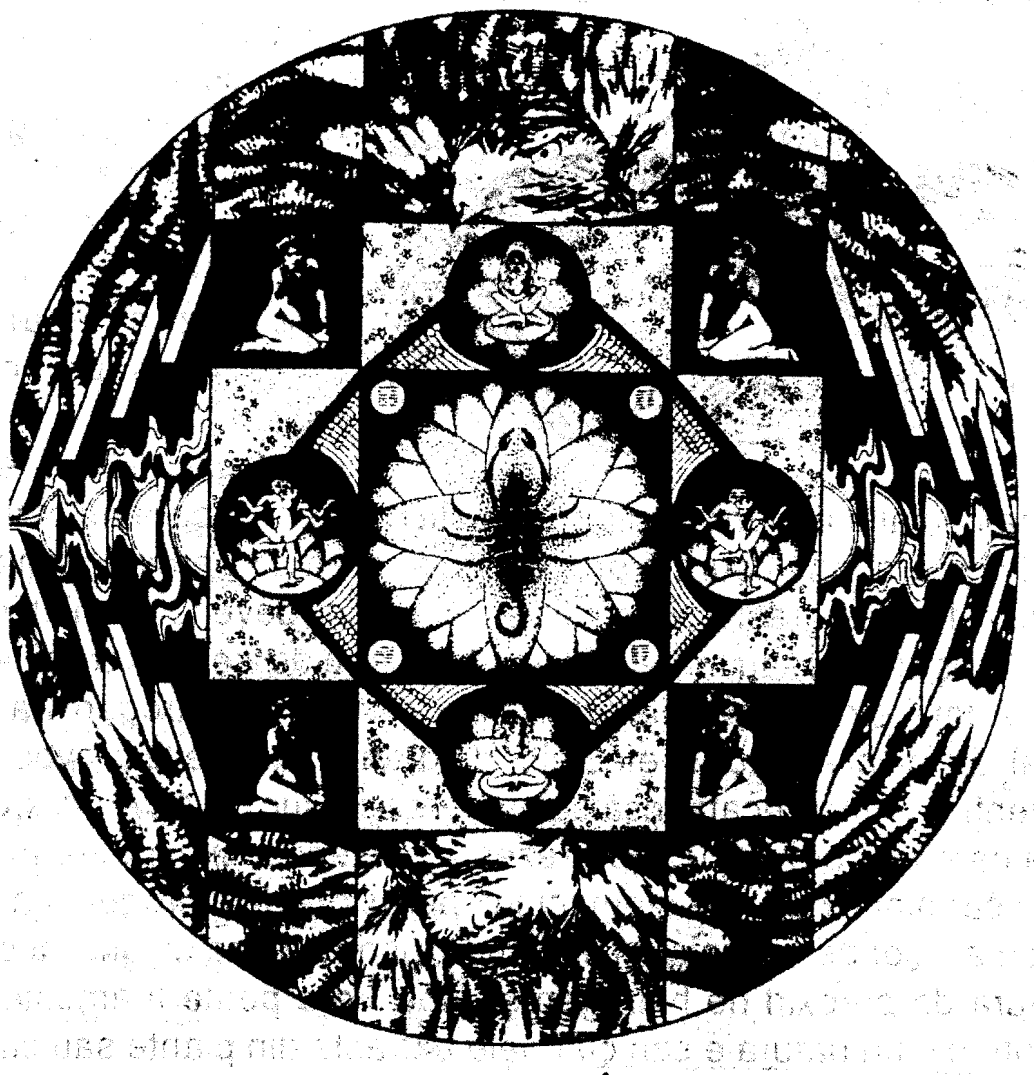

reacţie de oxidare în contact cu bacteriile. În final, acestea sunt distruse.

Cercetările realizate de Dr. Dornsbach asupra peroxidului de hidrogen au început prin administrarea intravenoasă a acestuia în cazuri de candidoză (infectarea cu un virus care provoacă alergia), el ajungând astfel rapid să garanteze vindecarea bolnavului în numai 21 de zile. Uimitor a apărut şi faptul că pacienţii trataţi cu peroxid de hidrogen declarau vindecarea simultană şi a altor afecţiuni personale. Printre cele mai uimitoare rezultate obţinute de el au fost acelea constatate în cazul bolnavilor de cancer. Concluzia medicului a fost că prin acţiunea sa puternic oxidativă, peroxidul de hidrogen asistă în mod eficient organismul să distrugă celulele canceroase, despre care se ştie că sunt anaerobe, adică ele funcţionează fără aport de oxigen.

Tratarea intravenoasă cu peroxid de hidrogen a condus la concluzia că această cale aduce organismului mai mult oxigen chiar decât respiraţia, injectarea de ozon, camerele de oxigen hiperbaric, etc. Pacienţii înşişi obişnuiau adeseori să declare: "Acum mă simt mult

mai curat în interior. E greu de explicat, dar mă simt atât de curat. În plus gândesc mult mai clar acum; înainte adeseori nu mă puteam concentra, iar acum mă focalizez cu mai multă uşurinţă asupra oricărui subiect".

Chiar şi trecerea, către lumea cealaltă, a muribunzilor (în cazul pacienţilor care nu mai puteau fi salvaţi) era mult uşurată prin administrarea de peroxid de hidrogen; bolnavii foarte agresivi cu familia şi cu medicii deveneau subit împăcaţi cu ei înşişi şi treceau marele prag într-o stare de seninătate şi relaxare.

Administrarea pe cale orală a peroxidului de hidrogen s-a dovedit iniţial a fi dificilă datorită efectelor de greaţă pe care le provoca uneori pacienţilor. Amestecată însă cu pulbere sau suc de *Aloe Vera*, o plantă pură care nu permite nici ea prezenţa bacteriilor şi care are în plus un efect carminativ asupra stomacului, peroxidul de hidrogen s-a dovedit mult mai uşor de administrat. Mai mult, pentru a-i da un gust acceptabil, mixtura de peroxid de hidrogen şi Aloe Vera poate fi amestecată cu diferite uleiuri naturale sau cu unele extracte din plante sau cu ceaiuri cu o aromă deosebită (obţinute prin macerare la rece).

Cercetările realizate de Dr. Dornsbach au permis folosirea cu succes a peroxidului de hidrogen în cazul multor boli. Pentru bătături, el a conceput o alifie, care s-a dovedit de asemeni utilă în cazuri de pioree, afecţiuni ale gingiilor, precum şi pentru prevenirea plăcii dentare. Pornind de la acelaşi principiu, a fost uşor de realizat o pastă de dinţi şi un spray pentru sinusuri, care determină deschiderea imediată şi eliminarea secreţiilor existente la nivelul mucoaselor sinuzale, înlăturând astfel în scurt timp infecţia. Gargara cu o soluţie de peroxid de hidrogen poate elimina foarte repede răceala încă de la primele semne de apariţie. Folosirea externă a peroxidului de hidrogen (prin îmbăiere zilnică într-o soluţie corespunzătoare) poate conduce rapid la vindecarea artritei în proporţie de 80% în numai două săptămâni. Dozele recomandate atunci de medic pentru folosirea orală erau de 25 de picături la o sticlă de un litru cu apă naturală din care pacientul trebuia să bea de două ori pe zi (câte 500 grame) (acceptabile erau chiar şi

soluţiile de peroxid de hidrogen preparate din 10 sau 15 picături la aceeaşi cantitate de apă naturală). Pacienţilor bolnavi de cancer li se recomandă (dar numai cu acceptul lor) o doză de 75 de picături de peroxid de hidrogen diluate în aceeaşi cantitate (1 litru) de apă naturală.

ATENŢIE! *Dacă nu este folosit în mod adecvat diluat, peroxidul de hidrogen arde precum un acid!*

Prezentăm în continuare concluzii esenţiale ale cercetărilor realizate de Dr. Dornsbach:

* În afara plantei *Aloe Vera,* eliminarea gustului neplăcut al peroxidului de hidrogen mai poate fi obţinută şi prin folosirea scorţişoarei pulbere.

* Bacteriile benefice de la nivelul tractului intestinal sunt aerobe, deci ele nu sunt deloc afectate de peroxidul de hidrogen, ci dimpotrivă.

* Principalul efect secundar remarcat în multe cazuri se referă la eliminarea toxinelor, care este uneori neplăcută pentru pacient. În acest caz se recomandă fie diminuarea dozei la jumătate până la dispariţia simptomelor neplăcute, fie continuarea tratamentului prin acceptarea evidenţei de către bolnav, ştiut fiind că efectele uneori masive care sunt legate de acest proces de purificare nu vor dura mai mult de câteva zile.

* FOARTE IMPORTANT! Candidoza la femei (chiar forma rebelă) poate fi eliminată rapid şi definitiv prin spălături vaginale cu o soluţie diluată de peroxid de hidrogen.

* Peroxidul de hidrogen elimină virusul Epstein-Barr, emfizemele pulmonare (prin folosirea sa sub formă de vapori).

* Peroxidul de hidrogen restaurează şi armonizează funcţiile rinichilor prin eliminarea toxinelor din organism.

* Cercetătorii ruşi au demonstrat că fluorurile adăugate în

apa de băut încetinesc procesul de ardere a hranei, numit oxidare, şi diminuează nivelul adenotrifosfaţilor în organism (substanţe care înmagazinează energia în timpul procesului de ardere a substanţelor nutritive). Efectele sunt facilitarea instalării bolilor de tot felul şi reducerea energiei necesare organismului pentru a lupta cu aceste boli. De aceea, nu se recomandă să fie băută apa fluorizată.

* Există mai multe cazuri cunoscute de vindecare a leucemiei, sclerozei multiple, hipertensiunii, durerilor de spate, a bolilor degenerative ale încheieturilor, a răcelii, a calviţiei, a alergiilor etc ca urmare a tratamentului sistematic cu peroxid de hidrogen.

* În agricultură, fermierii care tratează în prealabil apa de băut a animalelor cu peroxid de hidrogen au constatat că producţia de lapte şi de unt a vacilor lor sporeşte; la fel se prezintă lucrurile cu producţia de ouă a găinilor; rata mortalităţii la animale diminuează; consumul de hrană se reduce în condiţiile în care greutatea păsărilor respective sporeşte; nivelul general de sănătate a animalelor se îmbunătăţeşte vizibil.

Ozonul

Vă prezentăm în continuare o serie de informaţii referitoare la terapia cu ozon. Ele provin din anumite rapoarte de cercetare care au fost realizate în urma unor experimente efectuate în Statele Unite. Noi sperăm că aceste date vor atrage interesul oamenilor de ştiinţă şi al medicilor, în vederea utilizării lor drept bază de pornire în cazul terapiei cu ozon.

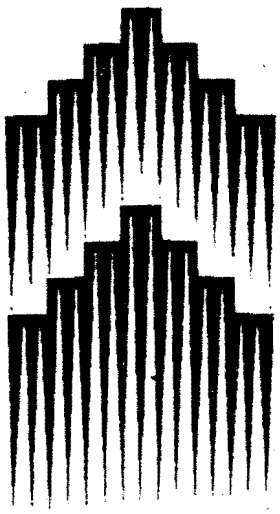

În lumina acestor experimente, afirmaţia potrivit căreia ozonul ar fi toxic nu este fundamentată, ci ea se datorează doar unei simplificări exagerate a acestor aspecte. Fiind un oxidant extrem de puternic, ozonul se combină rapid cu aproape orice substanţă, astfel încât, dacă el este contaminat, *substanţele contaminante devin toxine,* şi nu ozonul însuşi. După cum au demonstrat testele, ozonul în stare pură (dar nu cel obţinut pe cale electrică) nu este deloc toxic pentru sănătatea omului. Dacă, de pildă, ozonul administrat generează o tuse convulsivă, aceasta nu înseamnă neapărat că el este "iritant" pentru organism, ci mai degrabă că el oxidează toţi poluanţii, microbii, bacteriile, etc., adică mai ales toxinele, care sunt apoi eliminate de către organism pe cale naturală prin intemediul tusei. Ozonul este aşadar dezinfectantul Naturii.

Un chimist din Statele Unite, pe nume Merlin, a inventat un generator de ozon pe bază de plasmă rece care utilizează un oţel inoxidabil şi o serie de discuri ceramice dielectrice speciale de o compoziţie necunoscută. Generatoarele obişnuite folosesc materiale care se uzează rapid şi încep să scoată scântei, producând astfel acidul dioxinitrogenic, care contaminează ozonul. Merlin declara că a observat o îmbunătăţire radicală ca urmare a tratamentului cu ozon a unor boli precum: Zona Zoster, nevralgii post-herpetice, herpes veneric, cancer al pielii, gripa londoneză, incizii post-chirurgicale, arsuri de gradul trei, cangrenă, infecţii purulente, ciuperci. El oferă chiar exemplul unui om care suferea de mai bine de 30 de ani de o ciupercă la picior, care recidiva periodic, împiedicându-l să meargă. Îngrijirile medicale obişnuite, inclusiv prin radiaţii, nu l-au ajutat deloc să se vindece. După numai trei şedinţe de tratament cu ozon rece, de 25 de minute fiecare,

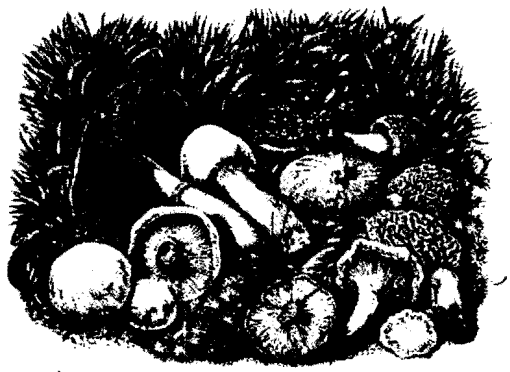

realizate la fiecare două zile, afecţiunea sa a dispărut pentru totdeauna.

ATENŢIE! Este foarte important de remarcat faptul că în toate tratamentele cu ozon la o concentraţie înaltă se recomandă o ventilaţie sporită a aerului din încăpere, fiind ştiut că ozonul irită mucoasele atât la pacient cât şi la medic.

Cercetătorul respectiv a experimentat terapia cu ozon chiar pe el însuşi, cu ocazia unei arsuri accidentale, care, lăsată netratată, s-a infectat şi a început să supureze. El s-a expus timp de 30 de minute la ozonul produs de maşinăria sa, iar în dimineaţa următoare a constatat că bandajul cu care îşi înfăşurase rana era complet uscat, umflătura scăzuse, iar inflamaţia mare şi roşie care existase anterior se redusese la o simplă pată. După alte cinci zile, în locul respectiv nu mai rămăsese nici măcar o cicatrice. Medicul său a rămas uimit îndeosebi de faptul că infecţia respectivă a fost eliminată atât de rapid (7,5 ore) de către organismul său, fără să genereze reacţia nodulilor limfatici sau alte reacţii nocive secundare.

La ora actuală se ştie că ozonul acţionează prompt asupra bacteriilor, ciupercilor şi viruşilor. Nu se ştie însă cu exactitate cum reuşeşte el să vindece afecţiunile profunde ale ţesuturilor. O posibilă explicaţie a fost oferită de către medicul japonez Sutzkiyo Uozumi, care a demonstrat cu ajutorul ecuaţiilor matematice şi chimice că atunci când este expus la o plasmă cu o viteză mare de circulaţie a electronilor (fără căldura generată de scânteia electrozilor), ozonul formează grupări atomice superioare, precum O_{10}. Acesta se descompune rapid în O_9, O_8, O_7, O_6, O_5, O_4, O_3 şi O_2 oferindu-şi electronii în plus oricăror molecule neafectate de oxigen şi generând aşa-numitul "efect de avalanşă a electronilor". Această sarcină negativă suplimentară care apare atunci în zona de descărcare a electronilor (cum ar fi de pildă, pielea infectată) elimină pentru un motiv sau altul toate bacteriile din zona afectată (poate că, aşa cum susţin promotorii terapiei cu peroxid de hidrogen, radicalii liberi ai oxigenului "fură" electronii germenilor patogeni, fără să afecteze însă celulele normale).

Spre deosebire de americani, medicii europeni care folosesc terapiile pe bază de ozon recomandă doze mai mici şi creşterea gradată a concentraţiilor pe termen lung. Ei consideră că aceste doze stimulează

mai bine sistemul imunitar al omului, în timp ce dozele prea mari ar putea chiar să-l inhibe, după exemplul antibioticelor, care în cantităţi prea mari ucid nu doar bacteriile generatoare de boli, ci şi pe cele din intestinul uman care sunt necesare pentru digestia obişnuită.

Prezentăm câteva extrase utile dintr-un articol publicat de Dr. Sunnen în *The Journal of Advansement in Medicine, Human Science Press, New York, 1988:*

"Cunoscut astăzi mai mult pentru rolul său de filtrare a razelor soarelui, ozonul era folosit înainte de 1900 pentru uciderea bacteriilor, tratarea rănilor şi a infecţiilor, dar fără generatoarele moderne şi fără tehnologia plastică, aplicaţiile sale nu erau deloc uşoare. Astăzi tehnologia modernă a rezolvat în întregime aceste probleme.

Atomii de oxigen există în mai multe forme:

O - Un atom liber, instabil şi gata oricând să reacţioneze.

O_2 - Oxigen - incolor în stare de gaz, albastru deschis în stare lichidă.

O_3 - Ozon - oxidant puternic, albastru în stare de gaz, albastru închis în stare solidă.

O_4 - Un gaz extrem de instabil, de culoare albastru deschis, care se divizează cu uşurinţă în două molecule de oxigen.

Există şi alte forme superioare de grupare a moleculelor de O.

Este important de remarcat că ozonul interacţionează cu ţesuturile şi cu sângele uman, metodă care este cunoscută în general sub numele de terapia cu ozon. Amestecarea sângelui cu ozon conduce la o reacţie a gazului cu structurile grase (lipidele), care generează peroxizi lipizi. În sânge există mai multe componente lipide (produşi graşi), printre care: colesterolul, fosfolipidele, trigliceridele şi acizii graşi liberi. Ozonul poate reacţiona cu toate aceste substanţe, dând naştere mai multor produse finale. Organismul uman reacţionează faţă de aceste produse prin peroxidarea lor cu ajutorul vitaminei E, a acidului uric

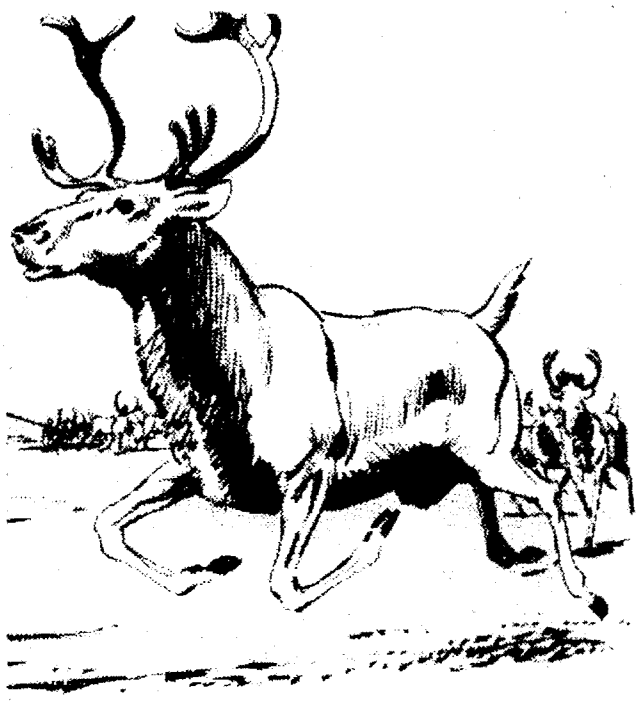

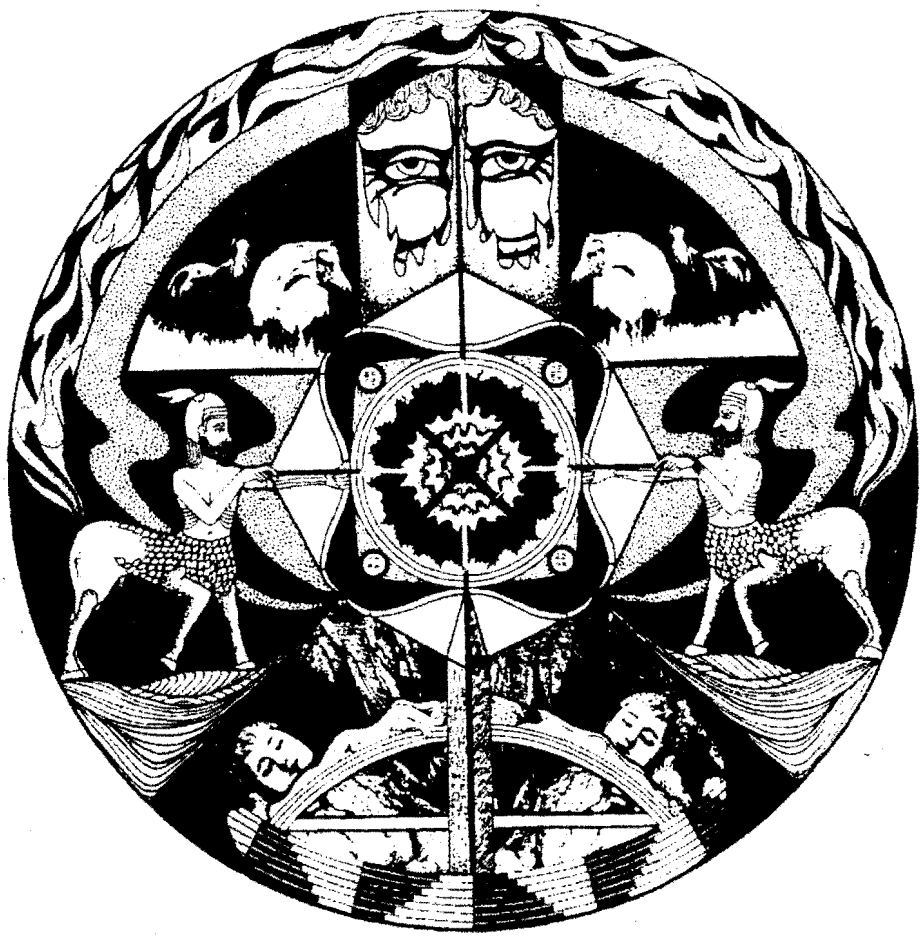

şi a unor enzime precum superoxid-dismutaza, catalaza şi sistemul peroxidazic glutationic. Principalii compuşi derivaţi din această peroxidare sunt radicalii liberi ai oxigenului, peroxidul de hidrogen, hidroperoxizii; ozonidele hidroperoxidice, carbonilii, alcanii şi alchenele. Hidroperoxizii atacă viruşii, proces prin care sunt din nou divizaţi în alcooluri prin peroxidază.

Ozonul poate fi folosit cu succes pentru tratarea rănilor, arsurilor, infecţiilor, ciupercilor şi a afecţiunilor care sunt provocate de o expunere excesivă la radiaţii, a herpesului şi a cangrenei. Tratamentul respectiv durează de la 3 la 20 de minute, iar concentraţiile utilizate atunci variază de la 10-80 µg/mm. Maximul este de 5 părţi de ozon la 95 de părţi oxigen. Concentraţiile înalte sunt folosite pentru dezinfectare şi curăţare, în timp ce concentraţiile reduse asistă creşterea pielii şi procesul de vindecare".

În anul 1935, Payr, iar în 1936, Aubourg, au început să experimenteze tratamentul colitelor şi fistulelor prin introducerea ozonului în rect. Metoda este folosită chiar şi astăzi pentru tratarea hemoroizilor şi a infecţiilor anale. Ea susţine vindecarea şi asigură

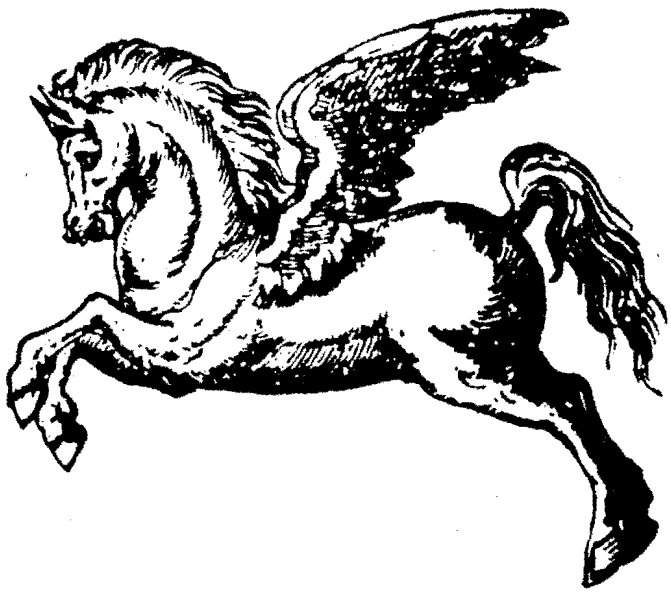

echilibrul bacteriilor saprofite. Spre exemplu, pentru colită se aplică zilnic o concentraţie din ce în ce mai înaltă până la atingerea şi păstrarea stării de echilibru. În continuare, dozele respective sunt apoi gradat diminuate pentru a promova vindecarea. Metoda respectivă este considerată a fi optimă pentru tratarea SIDA-ei atunci când există infecţii intestinale.

O altă aplicaţie terapeutică a ozonului constă în tratamentele principale ale bolilor sângelui, care sunt cunoscute şi sub denumirea de autohemoterapie. Tratamentul constă din prelevarea a 50-100 ml din sângele pacientului, amestecarea lui cu ozon şi reintroducerea sa în corpul pacientului. Metoda produce o puternică oxigenare, ucide viruşii şi îmbunătăţeşte considerabil circulaţia. Tratamentul a fost folosit cu succes în infecţii virale, cum ar fi: SIDA, hepatită, gripă, unele cancere, diabet şi ateriosclerozăă, dar necesită încă efectuarea unor studii suplimentare. Numeroşi pacienţi au raportat în afara efectelor vindecătoare şi apariţia unei remarcabile stări de bine interior (psiho-somatică) care dura între câteva minute şi câteva ore. Tratamentele minore ale sângelui constau din prelevarea a numai 10 ml de sânge şi amestecarea lui cu ozon, urmată de reinjectarea acestuia în muşchi, şi sunt adeseori folosite pentru vindecarea astmului, acneei şi a anumitor alergii. Alături de tratamentele sângelui se mai folosesc şi injecţiile musculare, ca o terapie adiţională pentru vindecarea cancerului (10 ml de amestec pur este injectat la nivelul muşchilor).

Ozonul este de circa 10 ori mai solubil în apă decât oxigenul. De aceea, apa ozonată este folosită adeseori în chirurgia dentară pentru a îmbunătăţi aprovizionarea locală cu oxigen şi pentru a inhiba dezvoltarea bacteriilor. Apa ozonată a mai fost folosită cu succes şi pentru tratarea bolii peridontale, pe cale bucală în tratamentul cancerului gastric sau prin spălături gastrice pentru tratarea infecţiilor

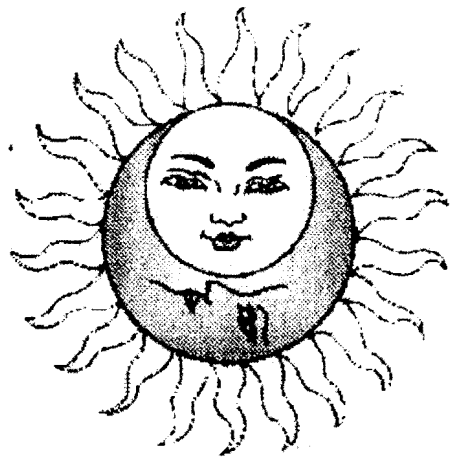

abdominale ori ale vezicii biliare.

Amestecat cu uleiul de măsline, ozonul permite obţinerea unei alifii ce îmbogăţeşte ţesuturile cu ozon, a cărei efecte nu apar imediat, dar cu o acţiune îndelungată. Băile calde în care se barbotează ozon sunt folosite cu succes pentru îmbunătăţirea irigării cu sânge a pielii, dezinfectarea sa precum şi tratarea eczemelor şi a ulcerelor pielii.

Ca o provocare pentru lumea medicală menţionăm că toate depozitele mondiale de sânge ar putea fi dezinfectate de viruşi prin tratarea fiecărei cantităţi de 500 ml de sânge cu 100 ml amestec de ozon/oxigen (40-50 µg/ml), care s-a descoperit că distruge viruşii fără să afecteze însă şi celulele sănătoase. În viitor se speră că această tehnică va putea fi folosită şi pentru înlăturarea virusului HIV.

Încă din secolul trecut s-a descoperit că ozonul ucide viruşii şi bacteriile. Numai câteva micrograme la litru sunt suficiente pentru a declanşa o eficientă acţiune bactericidă. Ozonul acţionează chiar mai rapid în doze mici asupra viruşilor decât asupra bacteriilor şi s-a constatat că este influenţat de pH, temperatură, cât şi de ceilalţi compuşi organici. Viruşii diferiţi au o susceptibilitate diferită la distrugerea prin ozon. Spre exemplu, virusul poliomielitei este de circa 40 de ori mai rezistent la distrugerea sa cu ozon decât alţi viruşi.

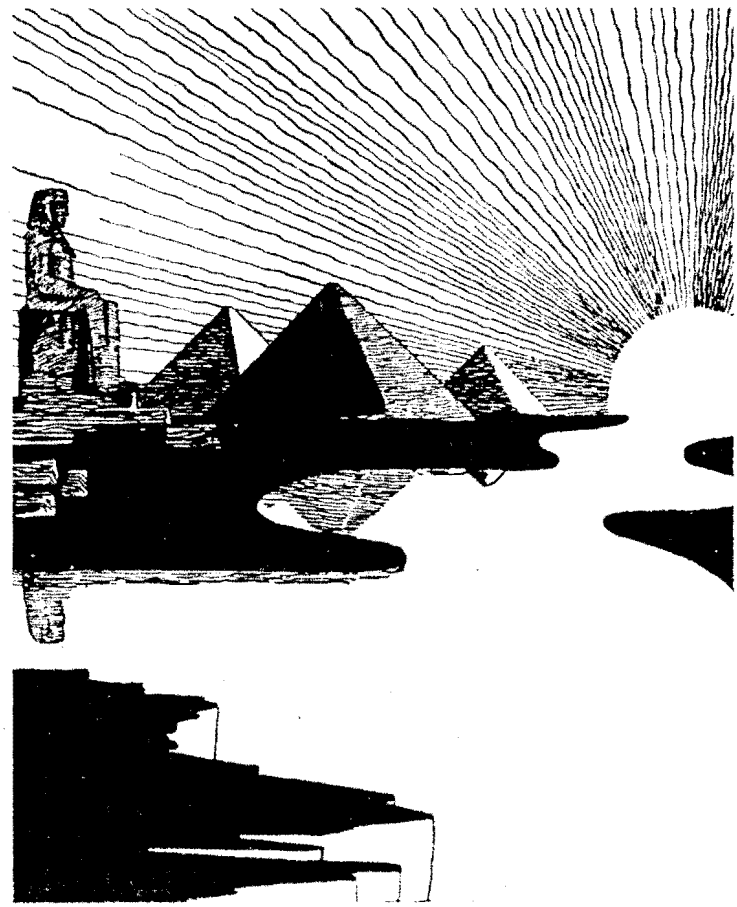

Capacitatea foarte mare a ozonului de a distruge bacteriile se bazează pe abilitatea sa de

a anihila învelişul protector al germenilor patogeni, care este format din proteine şi substanţe grase. Există chiar un studiu care arată cum a penetrat el (ozonul) membrana unei celule şi a modificat ADN-ul acesteia. Spre deosebire de organismele superioare, cele inferioare nu dispun de mecanisme prin care ele să poată reabilita structurile ADN şi ARN care sunt afectate. Aceasta ar putea fi una dintre explicaţiile pentru care ozonul este capabil să distrugă un virus fără să afecteze deloc celulele pacientului (care reprezintă o formă superioară de viaţă).

Celulele canceroase prezintă un metabolism deformat. Dr. Otto Warburg, de două ori laureat al premiului Nobel, a descoperit în anul 1925 că celulele canceroase funcţionează cel mai bine în absenţa oxigenului, înlocuind procesul de respiraţie cu unul de fermentaţie. Unii autori susţin că celulele tumorale nu dispun de suficiente enzime corespunzătoare (catalaza şi peroxidaza) necesare pentru a rezista la acţiunile ozonului. Într-un studiu clinic au fost expuse la ozon timp de 8 zile celulele canceroase ale plămânului, sânilor şi uterului. La o concentraţie de 0,3 ppm s-a constatat atunci că creşterea cancerului a fost inhibată cu 40%. Mărirea concentraţiei la 0,5 ppm a permis o reducere a creşterii cu 60%. Sporirea în continuare a concentraţiei la 0,8 ppm a condus la o inhibare a creşterii celulelor canceroase cu 90%, nivel la care celulele normale au dat şi ele primele semne de schimbare, încetinindu-şi activitatea cu 50%. Cercetările efectuate au condus la concluzia că celulele canceroase nu rezistă la efectele foarte puternice de oxidare ale ozonului datorită unui sistem glutationic mai puţin funcţional. Există nenumărate persoane care au raportat efecte benefice ca urmare a tratării cancerului cu ozon, dar din păcate, datele actuale nu permit încă generalizarea concluziilor.

S.I.D.A.

Una dintre bolile cele mai înspăimântătoare ale acestui sfârşit de secol este, fără îndoială, SIDA. Un medic californian, Dr. Robert Strecker, a realizat un film video prin care demonstra că virusul HIV a fost produs de către FRANCMASONI (pentru a reduce populaţia planetei cu 5 miliarde de oameni) în laboratoarele din Statele Unite, preluându-se 50% din gene de la un virus ce provoacă leucemia la bovine şi 50% de la un virus al oilor.

SIDA este aşadar o boală provocată de un virus care se ataşează în materialul genetic al unei celule. El este tocmai de aceea foarte greu de eradicat în interiorul celulei fără a afecta tot ceea ce îl înconjoară. Există totuşi unele speranţe care sunt propuse de susţinătorii oxiterapiei. Compania Medizone din New York susţine că cercetătorii ei "au inactivat virusul" în sângele uman folosind autohemoterapia cu ozon. Să ne reamintim în această direcţie ceea ce spunea Dr. William Koch, care încă în anul 1967, pe când virusul SIDA nu apăruse încă, susţinea: "Nu a existat încă niciodată până astăzi vreun tratament care să poată înlătura un virus deja intrat în mediul interior al unei celule, căci după numai o jumătate de minut de la penetrare, virusul este atât de strâns legat de mediul primitor, încât nici un vaccin, ser, antitoxină sau orice altceva nu mai poate realiza separarea. Şi totuşi, iată că TRATAMENTUL NOSTRU BIOCHIMIC REALIZEAZĂ ACEASTĂ SEPARARE, lăsând celula-gazdă într-o stare perfectă de funcţionare, pentru că atunci virusul dispare cu desăvârşire. Iar aceasta se produce indiferent dacă virusul este unul de pojar, de turbare, sau oricare altul...".

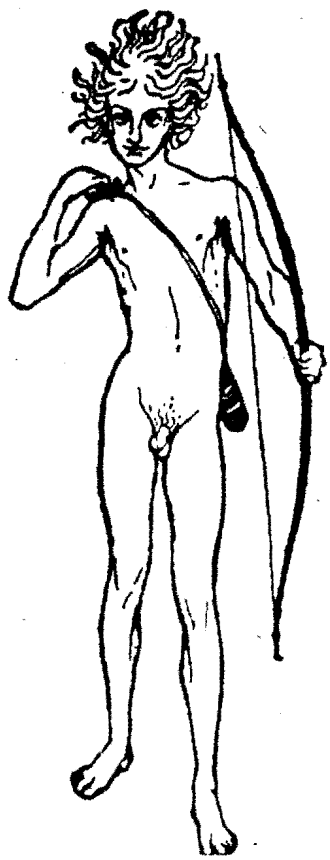

În anul 1982, medicul german Alexander Preuss a intrat pentru prima oară în contact cu metodele de tratament a bolii SIDA. Primul său pacient se afla deja într-o stare gravă, datorită anergiei (lipsa răspunsului imunitar) la nivelul pielii, a pierderii în greutate, precum şi datorită declanşării altor simptome nespecifice. Moartea sa putea să survină oricând în următoarele 3 luni până la doi ani. Cauza morţii în cazuri similare este de regulă pneumonia interstiţială, epidemică şi cât se poate de contagioasă sau este determinată de citomegalovirus. Studiind atent boala şi realizând că ea se datorează unor infecţii combinate, virale, fungice şi bacteriene, medicul german şi-a propus să descopere o substanţă care să fie deopotrivă virulicidă, fungicidă şi bactericidă. El şi-a dat seama că soluţia optimă era ozonul, care era deja folosit de multe decenii pentru eliminarea microorganismelor. El a început să aplice aşadar următoarea combinaţie terapeutică:

1. Suramin (un inhibitor al transcriptazei)
2. Ozon
3. Imunomodulaţie
4. Substituirea sistemelor bazice (minerale, vitamine)
5. Igienizarea florei intestinale

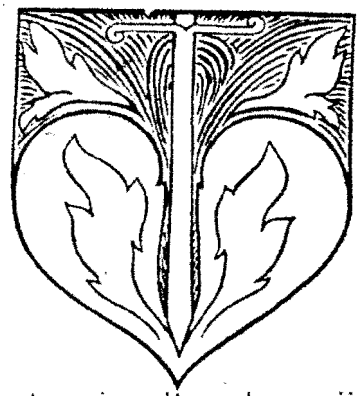

Pacienţii bolnavi de SIDA care au fost supuşi acestei terapii au prezentat o îmbunătăţire imediată a stării de sănătate. Mai mult, alte infecţii prezente simultan la unii pacienţi, cum ar fi hepatita B sau candidoza gastrointestinală, au dispărut automat după numai 5-10 zile.

Dr. Preuss acorda o mare atenţie anergiei pielii, pe care o considera un simptom de graniţă între forma incipientă şi cea avansată de SIDA. Dacă aceasta este deja prezentă, ea indică o infestare generală a florei intestinale cu ciuperci şi prezenţa disbacteriilor. În toate cazurile studiate, anergia pielii a fost însoţită de o deficienţă de minerale esenţiale şi vitamine. Anergia pielii este însoţită de candidoza orofaringiană, eczeme seboreice şi erupţii de culoare brun-roşcată pe părţile laterale ale braţelor şi trunchiului.

Pacienţii trataţi de acest medic au avut vârste cuprinse între 22 şi 48 de ani. Toţi s-au vindecat complet şi au rămas la fel de activi din punct de vedere sexual ca şi mai înainte. După tratament, nici o transmisie a virusului către partenerii sexuali ai foştilor pacienţi nu a putut fi demonstrată. Cel mai interesant aspect al acestei combinaţii

terapeutice consta în faptul că nu contează absolut deloc dacă la baza infecţiei cu virusul SIDA stă un virus, o ciupercă sau o bacterie. Terapia este aşadar non-specifică şi ea acoperă atunci toate cauzele posibile.

Despre viruşi

În fiecare celulă reproducătoare din organismul nostru există două substanţe ce au forma elicoidală - ADN-ul şi ARN-ul - care au fost descoperite de Crick şi Watson; ele conţin amprenta genetică atât a celulei cât şi a întregului organism. Viruşii nu sunt celule, ci doar un material genetic de tip ADN sau ARN, niciodată ambele simultan, şi ei sunt înconjuraţi de un înveliş proteic. Având doar o jumătate din "elicea" genetică, ei nu se pot reproduce singuri, ci se multiplică prin ataşarea de materialul genetic al unei celule normale, pe care îl preiau forţând celula să se adapteze la cerinţele lor. Celula devine astfel un sclav. În afara unei astfel de celule oaspete, viruşii sunt practic inerţi.

Cum poate aşadar oxigenarea (în cazul oxiterapiei) să oprească viruşii dacă aceştia se ascund în interiorul unei celule? Pentru a se răspândi, un virus trebuie să călătorească. Celulele sunt imersate în fluidele corporale, în principal în fluidele intercelulare. Dacă aceste fluide dispun de toţi compuşii necesari, de oxizi, enzime, peroxizi, minerale, electroliţi etc, atunci virusul nu poate părăsi celula pentru a infesta altele decât cu foarte mare dificultate.

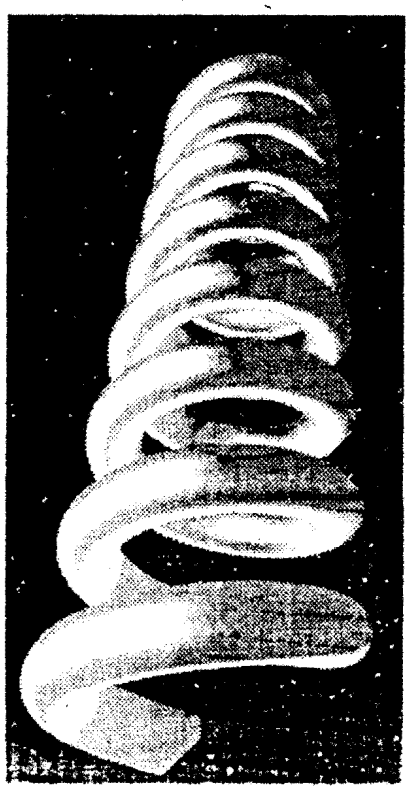

Cercetătorii de la Medizone şi cei 3000 de doctori germani, care au anunţat că au reuşit să omoare virusul SIDA şi alţi viruşi cu ajutorul ozonului, explică faptul că celulele bolnave au concentraţii inferioare celor ale învelişurilor enzimatice ale viruşilor. Din această cauză, hidroperoxizii şi ceilalţi radicali liberi creaţi prin ozonarea sângelui identifică şi distrug *numai* celulele bolnave. Ei mai afirmă că pentru a distruge toate aceste celule, este necesar ca pacientului să i se aplice în mod repetat ozon.

Stresul influenţează gradul de oxigenare al organismului nostru

"Medicii estimează că 50-70% dintre toate bolile care afectează fiinţa umană sunt cauzate, cel puţin parţial, de stres."

Viaţa normală este întreţinută de hrană, care este oxidată, dând naştere unor compuşi chimici prin procese bioelectrice. Chiar gândurile noastre reprezintă în realitate apariţia şi manifestarea unor sarcini electrice, astfel încât orice tolerare a unor gânduri rele, de tulburare, de presiune, generează o încărcătură electrică sporită, ce induce o stare de confuzie în maşina noastră electrolitică cerebrospinală, a cărei eficienţă se reduce atunci considerabil, diminuându-se simultan nivelul de oxigenare, care este scurtcircuitat. Este momentul în care se prefigurează că în existenţa noastră va apare în curând ambulanţa. Am putea trage aşadar concluzia că oamenii foarte fericiţi au în general un nivel de oxigenare mult mai bun, o tensiune arterială normală şi o stare de sănătate mult mai bună decât cei nefericiţi.

Studiind atent puterea de vindecare pe care o generează în fiinţa noastră faptele bune, oamenii de ştiinţă au descoperit că acestea pot influenţa foarte mult sistemul nostru imunitar. Mintea şi sistemul nostru imunitar sunt prin urmare intim legate. Creierul şi măduva spinării, a căror funcţie este în mod armonios corelată, influenţează activitatea sistemului imunitar prin stimularea formării şi a funcţionării celulelor necesare pentru a lupta împotriva infecţiilor. Cercetătorii Eileen Rockefeller Growald şi Allan Luks au arătat că micuţele celule albe sunt "extrem de sensibile la neuropeptide" - substanţe chimice specifice care sunt produse de către creier.

Concluziile sunt prin urmare în deplin acord cu indicaţiile străvechi ale unor ştiinţe din Antichitate precum YOGA, acupunctura, ayurveda, sau ale altora mai noi, dar neconvenţionale, precum echilibrarea polarităţii, chiropractica, presopunctura/reflexologia sau mitoterapia. Atunci când în organismul uman are loc o reacţie malefică, o tulburare de orice natură sau orice altă activitate iritantă, se produce un blocaj al fluxului de energie, o diminuare sau o oprire a fluxului vital

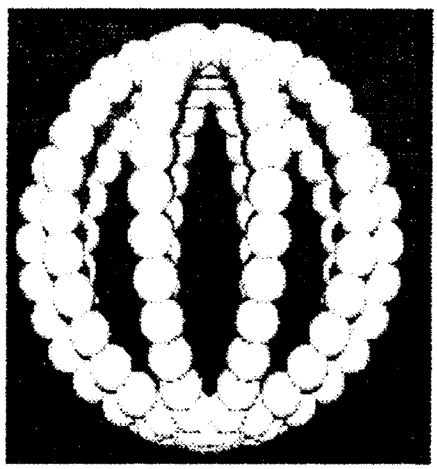

dintr-una sau mai multe zone, organe sau meridiane.

Studiile privind chiropractica au arătat că unul din efectele modificărilor care sunt generate prin aplicarea acestei metode ştiinţifice este creşterea oxigenării sistemului nervos. Dacă teoria bioelectrolizei este corectă, rezultă atunci că dacă o zonă din organism nu este "electrolizată" suficient, ea va suferi de o diminuare a oxigenării şi a produşilor implicit rezultaţi ca urmare a acestui proces. Un presopuncturist ar spune că în această zonă se acumulează "toxine cristalizate" minuscule sub piele, pe care terapeutul le va masa pentru a le anihila, restaurând astfel fluxul normal de energie pentru a face să revină starea de sănătate. În mod similar ar acţiona şi un mitoterapeut.

Planeta noastră respiră din ce în ce mai greu

Pentru a răspunde necesităţilor unei civilizaţii industriale mereu în creştere, mii şi mii de acri de pădure sunt tăiaţi zilnic. Aceştia provin în principal din pădurile tropicale sud-americane. Rolul pădurilor în asigurarea cu oxigen a planetei este binecunoscut; sunt aşadar foarte clare şi efectele pe care tăierea copacilor le generează asupra atmosferei planetare. Mai mult decât atât, cantitatea în continuă creştere a deşeurilor deversate în mări şi oceane datorită aceluiaşi proces de industrializare conduce la otrăvirea balenelor, delfinilor, peştilor şi a întregii vegetaţii marine care înainte avea un rol esenţial în restaurarea circuitului oxigenului în atmosferă. Un studiu canadian efectuat asupra conţinutului unor bule de gaz captat în anumite substanţe preistorice a revelat faptul că în acea perioadă istorică exista de două ori mai mult oxigen în atmosferă decât astăzi.

Dr. Otto Warburg arăta că dacă privezi o celulă de 60% din oxigenul de care ea are nevoie, aceasta se va transforma gradat într-o celulă canceroasă. Să nu ne mai mirăm atunci că această boală cronică degenerativă a atins asemenea nivele epidemice în oraşe şi mai ales în zonele industriale în care nivelul oxigenului este mai mic cu 10% decât în mod normal şi că la ora actuală cam o treime din populaţia globului este în prezent bolnavă!

Toată lumea a auzit de pericolul diminuării stratului de ozon datorită fluorocarburilor. Ceea ce se ştie mai puţin, conform opiniei cercetătorului

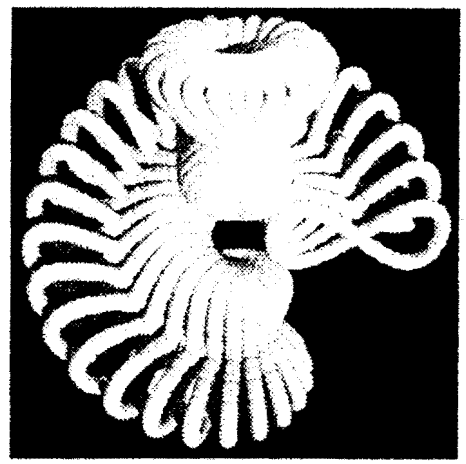

Lloyd Zirbes, este faptul că în ultima vreme a apărut un pericol nou, o clasă de substanţe minuscule, atât de mici încât ele sunt ignorate de regulă de către marea majoritate a cercetătorilor, şi care sunt emise de orice transmisie sau transformare elecronică, care se declanşează în momentul tuturor transmisiilor radio-TV, şi care mai sunt de asemeni produse de toate materialele nucleare.

Începând din anul 1900, de când industria electrotehnică şi apoi cea electronică a luat amploare, inima planetei noastre s-a încălzit continuu. Secetele au devenit devastatoare, fiind din ce în ce mai pustiitoare în fiecare an. Explicaţia lui Zirbes este că aceste particule minuscule se acumulează în atmosfera superioară, dând naştere unor câmpuri magnetice naturale, sub impactul cărora sunt din nou atrase către zona inferioară a atmosferei. În urma acestui proces ele se comprimă şi generează căldură.

Conform studiilor şi cercetărilor sale, Zirbes a numit acest fenomen "Fizica noii lumi", explicând că în orice câmp gravitaţional particulele nu cad în acelaşi ritm. Teoria dezvoltată de Zirbes pornind de la aceste concluzii arată că la ora actuală planeta noastră se află într-un pericol mortal datorită procesului masiv de încălzire globală şi al furtunilor electrice. Aceste fenomene vor genera noi secete şi implicit vor face să apară noi perioade de foamete. Aceste particule care sunt cel mai adesea ignorate de oamenii de ştiinţă datorită faptului că ele par a fi "fără masă", cu toate că în realitate ele au masă şi sunt încărcate cu o mare cantitate de energie, se combină cu câmpurile magnetice ale pământului într-un ritm geometric. Datorită acestui fenomen, structura chimică a oxigenului nostru planetar este modificată, creându-se în permanenţă noi combinaţii şi generându-se căldură. Acesta este totodată răspunsul la unele enigme pe care oamenii de ştiinţă nu au reuşit să le rezolve, precum miliardele de tone de carbon care "dispar" din ciclul natural al

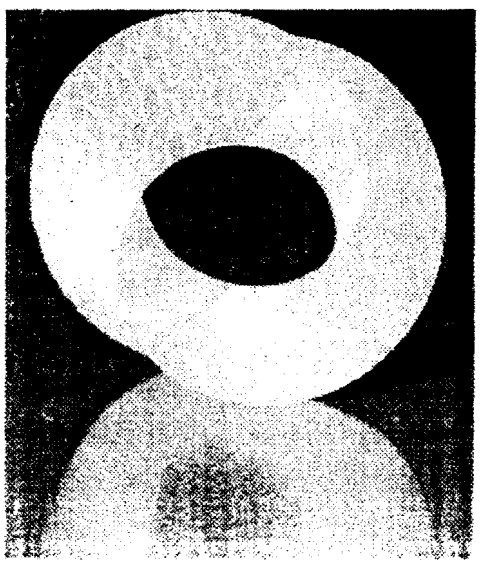

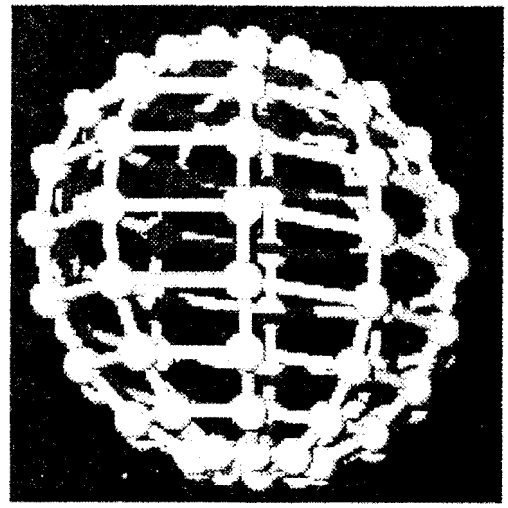

carbonului şi misterioasa sursă a nivelelor în creştere de gaz metan şi de oxid nitric. Toate acestea evidenţiază fenomene enigmatice de transmutaţie la temperaturi joase care se produc pe planeta noastră. Aceleaşi reacţii din atmosfera superioară afectează circuitul oxigenului, care devine astfel incapabil să reacţioneze normal, şi din aceste cauze el nu mai poate fi transformat în ozon de către razele soarelui.

Din cele arătate anterior ne putem da seama că atunci când razele soarelui lovesc atmosfera pământului, ele nu mai produc suficient ozon - elementul cheie care, aşa cum am văzut, reacţionează cu alte substanţe naturale, anihilează poluanţii şi face să apară aportul normal de oxigen în cadrul sistemelor ecologice. Ploile şi zăpezile conţin acum mai puţin ozon şi peroxid, ceea ce conduce la o diminuare a reoxigenării planetei. Câmpurile magnetice existente atrag micuţele particule, generând găuri (la fel ca într-un schweitzer) în stratul de ozon (îndeosebi la cei doi poli ai planetei, dar şi în multe alte locuri).

La ora actuală nu sunt puţini oamenii de ştiinţă care consideră că, datorită acestui fenomen, s-ar putea ca în curând planeta noastră să nu mai poată întreţine viaţa. Există chiar unele speculaţii care vorbesc despre necesitatea unei părăsiri a pământului şi despre iminenta colonizare a unei alte planete. Ca să nu se ajungă aici noi considerăm că ar fi mult mai de preferat o transformare urgentă a nivelului de conştiinţă şi a politicii planetare, căci altminteri, chiar dacă va părăsi această planetă omul nu va face altceva decât să ducă cu el aceleaşi rele cu care el o să infesteze şi o să distrugă şi alte planete, la fel cum a procedat cu planeta sa mamă (PĂMÂNTUL).

Noi considerăm că nu este încă prea târziu pentru reorientarea la unison a eforturilor şi a tehnologiilor către reoxigenarea şi reozonarea acestei planete şi a trupurilor noastre care sunt din ce în ce mai carenţate în oxigen.

Mai mult oxigen în plămânii noştri

În concluzie, să vedem acum cum putem să folosim virtuţile extraordinare ale oxigenului în propriul nostru avantaj, pentru a ne menţine sau pentru a ne redobândi o cât mai bună stare de sănătate, de luciditate şi de conştiinţă. Înainte de toate, aceasta este cu putinţă printr-un regim alimentar sănătos (FĂRĂ CARNE!), corect, bazat pe alimente proaspete şi integrale (a se vedea în acest sens toate reţetele alimentare ale Dr. Oshawa sau orice lucrare bună de dietă macrobiotică), despre care se ştie că sunt încărcate cu peroxid de hidrogen, substanţă miracol despre care am vorbit pe larg într-un capitol anterior şi referitor la care am demonstrat că este una din sursele principale de oxigen pentru organismul uman.

Alte studii către care s-a îndreptat ştiinţa în ultima vreme au vizat

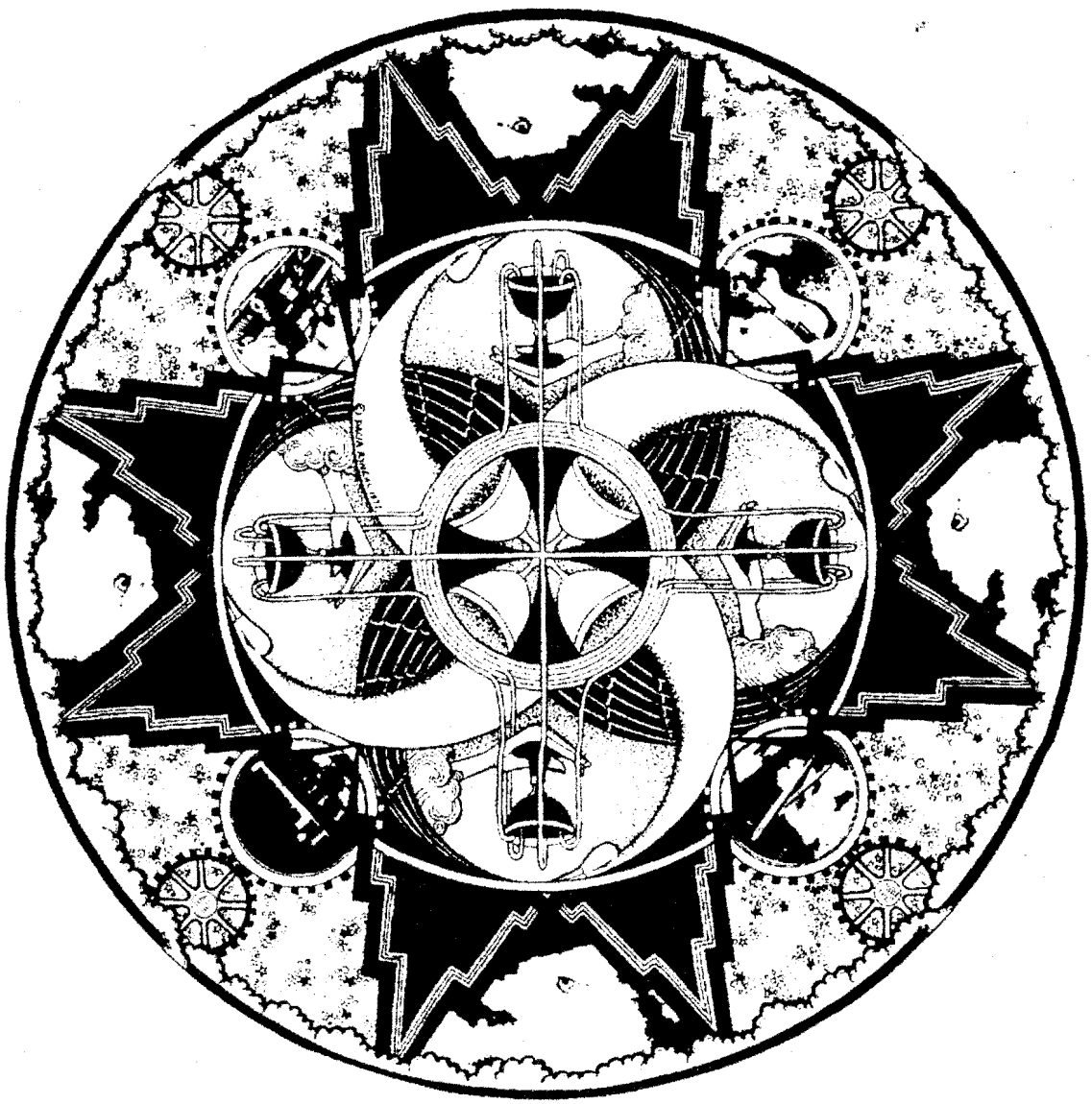

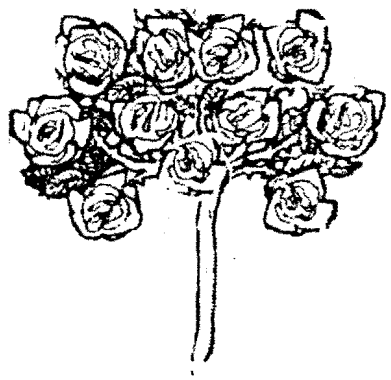

îmbunătăţirea procesului respirator. Institutul Naţional de Sănătate din SUA a efectuat un studiu la Universitatea de Medicină din Stanford, asupra unui colectiv de 365 de oameni de condiţie medie, în urma căruia s-a constatat că datorită respiraţiei mult mai profunde, alergătorii se îmbolnăvesc mult mai puţin decât ceilalţi oameni, şi în plus ei au o circulaţie cardiovasculară mult mai bună, o greutate optimă, consultă medicii într-o proporţie cu două treimi mai mică decât ceilalţi, şi au rezultate mult mai bune în muncă, datorită unei puteri de concentrare mult crescute. Acesta este şi motivul pentru care toţi yoghinii care practică în mod corect 1-2 ore de *pranayama* zilnic nu se îmbolnăvesc niciodată.

Spre deosebire de omul ce trăieşte într-un mod natural şi sănătos, omul civilizaţiei industriale a dezvoltat metode incorecte de stat pe scaun, de mers, de respiraţie, de făcut dragoste, care au un rol esenţial în apariţia şi extinderea celor mai multe boli moderne. Aerul inspirat de el conţine mai mult chiar decât oxigenul, hidrogenul, nitrogenul, etc , el conţine o forţă esenţială pentru menţinerea vieţii, aşa-numita *prana*. Această forţă tainică a vieţii este strâns legată de oxigen (fiind vehiculată de acesta) şi are o serie de proprietăţi benefice, complexe electrice, magnetice şi gravitaţionale. Dacă este aplicată corect,

ea poate vindeca în scurt timp bolile, temerile, grijile şi toate emoţiile malefice prin punerea în inefabilă stare de rezonanţă a practicantului cu energiile subtile, benefice, nesfârşite din MACROCOSMOS.

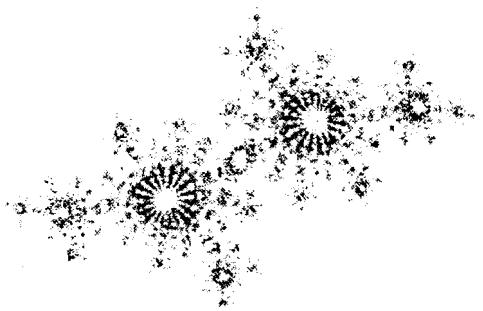

Respiraţia (inspiraţia) pe nări este mult superioară celei pe gură, care ar trebui pe cât posibil să fie evitată. Nările reprezintă nişte filtre importante, care au un important rol în purificarea aerului ce urmează să aprovizioneze organele vitale ale organismului (există şi alte explicaţii, conexe cu sistemul de canale subtile - NADI-uri - prin care circulă energia subtilă - *prana).* Există mai multe feluri de respiraţie, pornind de la cea mai superficială - claviculară - ce se realizează cu cel mai mare consum de energie şi aduce cele mai mici beneficii, şi care, practicată inconştient de majoritatea oamenilor (şi mai ales de către femei), şi până la respiraţia diafragmatică, sau profundă, care asigură un aport mare de energie. Dar cea mai utilă între toate este respiraţia completă, asupra căreia nu vom insista aici, ea fiind descrisă amplu în cursurile noastre de Yoga. Exerciţiile de meditaţie (contemplare), calmul, rugăciunea către DUMNEZEU, tehnicile de relaxare profundă, continenţa sexuală perfect realizată, toate acestea reduc în mod spontan şi firesc nevoia naturală a organismului nostru de oxigen. Energia consumată pentru emoţii rele, perturbatoare, generatoare de stres, este mult diminuată, astfel încât ea poate fi utilizată cu succes pentru mai buna oxigenare a celulelor şi a funcţiilor normale ale acestora.

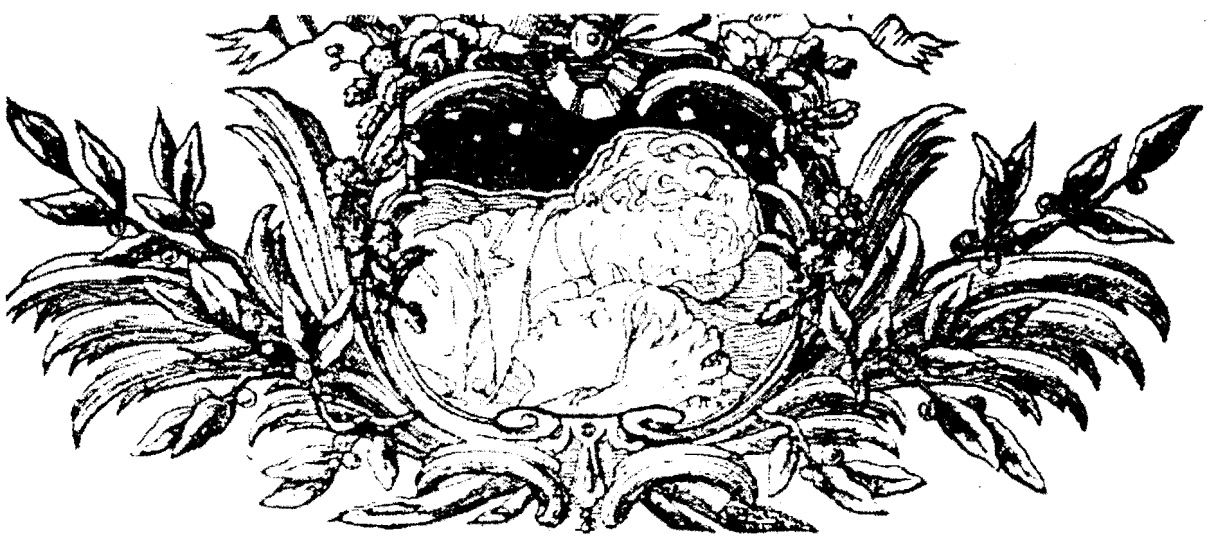

LISTA SUBSTANŢELOR:

H_2O = apă naturală.

H_2O_2 = peroxid de hidrogen.

PERHIDROL = soluţie de 30-33% peroxid de hidrogen (H_2O_2) în apă (H_2O).

APĂ OXIGENATĂ = soluţie de 3% peroxid de hidrogen (H_2O_2) în apă (H_2O).

PEROGEN = peroxid de uree, substanţă solidă care în contact cu apa formează soluţie de H_2O_2 şi alţi compuşi ai ureei. Nu este recomandată în tratamentul oxiterapeutic.

PEROXIDUL ALIMENTAR = soluţie de 35-45% H_2O_2 în H_2O, utilizată pentru dezinfecţii.

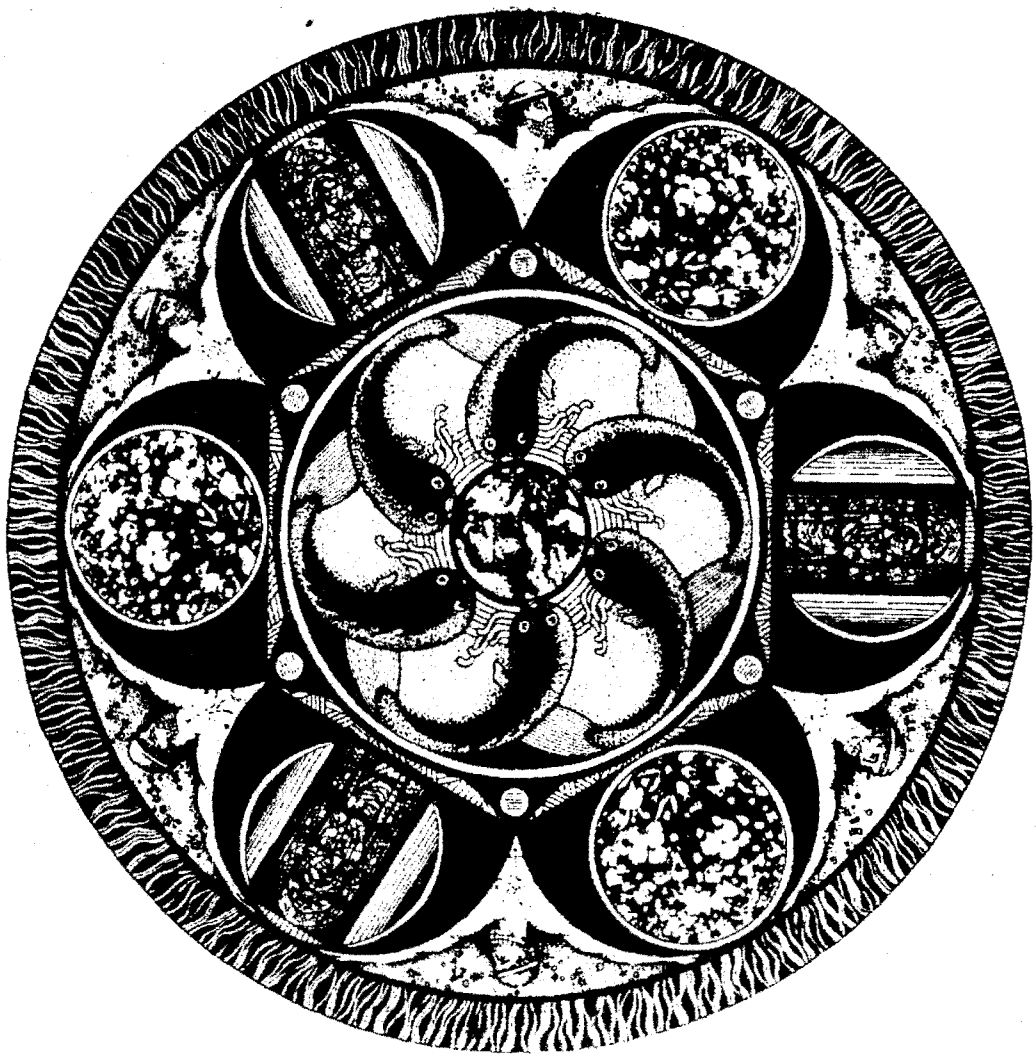

GLOSAR

ADENOZIN TRIFOSFAT (ATP) *= este o substanţă constituită dintr-o moleculă de adenină, una de riboză şi trei molecule de acid fosforic. Din cei trei atomi de fosfor astfel fixaţi, doi au o legătură energetică puternică iar celălalt are o legătură instabilă, a cărei ruptură eliberează o mare cantitate de energie. Această proprietate face din ATP o substanţă foarte importantă în cadrul biologiei. Într-adevăr, energia eliberată de catabolismul glucidelor este stocată sub formă de legături-fosfat (cuplaj oxidare-fosfatare (reacţie de fixare a unui radical fosforil pe un compus organic)) în structura ATP-ului, care apoi eliberează această energie sub influenţa diferitelor enzime (ATP-aze) în funcţie de necesităţi. ATP-ul intervine astfel direct în contracţia musculară şi în cadrul transferurilor active prin membrane, de exemplu.*

ALOPATIE *= mod de tratament medical predominant în zilele noastre, care contracarează simptomele bolii prin medicamente a căror acţiune este contrară. (CONTRARIA CONTRARIIS CURANTUR (cele contrarii (bolile) se vindecă folosind ceea ce lor (bolilor) le este contrar). Termenul de alopatie este folosit în practică doar pentru a diferenţia medicina clasică de homeopatie.*

ANORGANIC *= substanţe ce provin exclusiv din regnul mineral sau altfel spus corpuri în compoziţia cărora intră numai substanţe din regnul mineral.*

AUTOHEMOTERAPIE *= metodă de tratament care constă în reinjectarea imediată, pe cale intramusculară, înainte de orice coagulare, a unei mici cantităţi din propriul sânge (5-20 ml), prelevat prin puncţie venoasă.*

BACTERIE *= microb, structură unicelulară, microscopică, aparţinând zonei de tranziţie dintre regnul animal şi regnul vegetal, aparţinând încrengăturii schizomicetelor.*

Printre acestea se disting:

- eubacteriile, subramură care cuprinde majoritatea germenilor patogeni;

- micobacteriile, care prezintă afinităţi cu ciupercile inferioare (de ex. bacilul Mycobacterium Tuberculosis);

- algobacteriile, apropiate de alge prin morfologia lor; nici una nu este patogenă.

- protozoobacteriile, precum leptospirele, treponemele, borellia, ale căror caracteristici le apropie de protozoare.

CANCER *= tumoare malignă. Cancerul este o afecţiune cunoscută de*

multă vreme, el fiind semnalat chiar în textele hieroglifice şi în Upanishad-ele hinduse şi mai demult el a fost descris cu mai multă exactitate în tratatele lui Hippocrate, ale lui Galenius sau în acelea ale lui Ambroise Paré. Numele său, care conţine o denominaţie ştiinţifică pentru crab, având conotaţii mitologice (este una din constelaţiile zodiacale), provine din grecescul KARKINOS, "crab", simbolizând diferitele caracteristici proprii ale acestui crustaceu pe care le preia uneori maladia canceroasă: multiplicitatea "invaziei" (picioarele multiple ale crustaceului), tenacitatea extinderii (cleştii care strâng), caracterul inexorabil şi distructiv al evoluţiei (mersul şi voracitatea crabului).

Cancerul este de fapt un nume generic dat unui ansamblu de afecţiuni foarte disparate, unele dintre ele redutabile, altele având un caracter malign redus, ale căror simptome clinice, a căror evoluţie şi diagnostic depind în acelaşi timp de organul atins şi de natura microscopică a bolii.

Actualmente - în incertitudinea care planează asupra cauzei primare a cancerelor - vocabula cancer grupează toate proliferările celulare care au tendinţa de a persista, de a se extinde, distrugând şi invadând ţesuturile sănătoase într-un mod anarhic, difuzând în organism sub formă de colonii sau metastaze, recidivând într-un timp mai mult sau mai puţin scurt, în funcţie de caz. Dar toate cancerele şi tumorile maligne răspund integral la această definiţie. Trebuie să avem în vedere că anumite tumori anarhice şi "invadatoare" nu difuzează şi nu conduc la metastaze, iar unele procese maligne nu conduc la tumori (leucemiile), în timp ce anumite tumori nu dau un aspect diferit de al ţesuturilor în care se dezvoltă, dar cu toate acestea au totuşi o evoluţie nocivă.

Împreună cu maladiile inimii şi tulburările mentale, cancerul este una dintre cele mai devastatoare boli ale epocii noastre. Cancerul reprezintă, totodată, un exemplu de ineficacitate aproape totală a medicinii simptomatice moderne. Abordarea corectă a tratamentului curativ al acestei boli implică cunoaşterea profundă a structurilor subtile ale fiinţei umane văzută ca un tot. Acţionând cu perseverenţă în lumina acestor principii reuşim gradat să înlăturăm cauzele reale ale acestei maladii cumplite. În concepţia orientală, cancerul este o boală a excesului de YIN (-) şi, din această cauză, este relativ uşor de tratat cu ajutorul regimului predominant YANG (+) format în totalitate din următoarele cereale: orez, mei, grâu, hrişcă, fierte sau coapte moderat şi sărate după gust. O atitudine mentală optimistă, apelul către Dumnezeu şi postul numai cu apă este un sfat care se poate aplica şi în cazul acestei boli deoarece face miracole.

***CATALAZĂ** = enzimă care descompune apa oxigenată în apă şi oxigen. S-a reuşit cristalizarea ei pornind de la celulele ficatului, ale rinichilor şi de la hematii. Este o proteină conjugată cu patru molecule de protoporfirină IX şi patru atomi de fier. Masa sa moleculară este de aproximativ 250000. Se pare că în afara acţiunii sale asupra apei oxigenate, ea are o activitate peroxidazică (oxidează diferiţi compuşi prin oxigenul eliberat). Absenţa sa congenitală sau*

acatalazia se manifestă prin ulceraţii bucale care sunt legate de acţiunea iritantă a apei oxigenate produse de flora bucală. La subiecţii normali, această apă oxigenată produsă la nivelul cavităţii bucale este distrusă prin catalază.

***CHIROPRACTICA** (chiropraxia) = metodă de tratament care a fost definită în anul 1895 şi care se bazează pe conceptul conform căruia sistemul nervos este cauza principală a stării de sănătate; funcţia nervoasă anormală poate determina perturbări musculo-scheletale şi poate agrava procesele biologice în organism. Chiropractica constă în anumite manevre care sunt realizate mai ales asupra coloanei vertebrale şi a extremităţilor; ea este adeseori asociată cu fizioterapie şi dietoterapie. Tratamentul chiropractic este precedat de o radiografie pentru a preciza diagnosticul. În această terapie nu se asociază metode chirurgicale sau medicamente. În Statele Unite ale Americii (S.U.A.) sunt 16 şcoli de chiropractică care au cursuri care sunt structurate pe o durată de patru ani.*

***CELULA** (lat. celula, gr. kutos) = Unitate elementară constitutivă a oricărei fiinţe vii. Unele organisme vii sunt constituite dintr-o singură celulă (microbi, protozoare, protofite), însă toate animalele şi vegetalele care sunt vizibile ochiului sunt constituite din nenumărate celule. Celula este alcătuită dintr-un nucleu ce conţine cromozomi, dintr-o protoplasmă sau citoplasmă şi dintr-o membrană. Celula se divide direct (amitoză) sau, cel mai adesea, indirect, prin mitoză. Reuniunea numeroaselor celule analoage constituie ceea ce se numeşte un ţesut.*

***COLESTEROLUL** = structură lipidică elaborată mai ales de ficat. Descoperit în 1775 de CONRADI în calculii biliari, colesterolul este regăsit în majoritatea lichidelor organice; el cristalizează în "paiete" adipoase, insolubile în apă, dar solubile în solvenţi organici. Colesterolul este constituit dintr-o moleculă cu masă ridicată (387), care conţine un nucleu complex, numit ciclopentanofenantren, pe care sunt fixate un radical alcool şi un lanţ lateral. Un astfel de nucleu poate da naştere, în natură sau prin sinteză, prin fixarea de diverşi radicali, unui număr infinit de substanţe noi şi de izomeri, substanţe printre care regăsim un mare număr de hormoni naturali sau sintetici, care ocupă un loc foarte important în terapeutica modernă: corticoizi, androgeni, estrogeni, hormoni progestativi.*

Colesterolul este sintetizat în diverse organe, mai ales în ficat, pornind de la acetaţi. O parte este atunci esterificată de acizii graşi. O parte din colesterolul format în ficat trece în plasma sangvină, o altă parte fiind eliminată în bilă fie ca atare (1-2 g pe zi), fie sub formă de săruri biliare. În corticosuprarenală, colesterolul este elementul de bază al sintezei corticoizilor.

Colesterolemia este procentul de colesterol în plasma sangvină. În stare normală, ea este de 1,5 - 2,5 grame, din care două treimi sunt esterificate.

Colesterolemia este crescută în cazul obstrucţiilor biliare, în sindroamele nefrotice, hipotiroidie, hiperproteinemie, hipercolesterolemie congenitală.

Această creştere este de asemenea frecventă chiar şi fără o cauză decelabilă şi însoţeşte ateromatoza.

Colesterolemia este scăzută în insuficienţa hepatică gravă, în hipertiroidie, hiperglobulimie. Esterificarea colesterolului este diminuată în cazul insuficienţei hepatice.

Măsurarea colesterolului în organismul uman este prin urmare un examen de laborator util, care este practicat frecvent.

***DISPNEE** (gr. dys - greu, pnein - a respira) = greutate a respiraţiei datorată unor boli cardiace, pulmonare etc. Se întâlneşte de asemeni şi la nevropaţi. Se manifestă subiectiv prin sete de aer, iar obiectiv se remarcă creşterea frecvenţei şi a amplitudinii mişcărilor repiratorii.*

***ENZIMĂ** = compus biologic de natură proteică, care este solubil în apă şi care catalizează reacţiile biochimice. Enzimele sunt sintetizate de organismele vii pornind de la modele variabile de la o specie la alta, însă ele sunt constante şi transmise ereditar în interiorul unei aceleiaşi specii. Anumite maladii ereditare pot fi explicate prin modificarea unuia din aceste modele. Rolul enzimelor se exercită cel mai frecvent în organism în reacţii care, dacă ar fi realizate într-un laborator, ar consuma sau dimpotrivă, ar produce într-un interval scurt de timp o mare cantitate de energie (care se poate manifesta de exemplu sub formă de căldură). Ori, se ştie că organismul nu suportă variaţii atât de puternice ale potenţialului său energetic; de aceea enzimele multiplică etapele acestei reacţii, astfel încât fiecare etapă nu consumă sau nu produce decât o cantitate redusă de energie, care este astfel compatibilă cu echilibrul vital al structurii.*

Enzimele prezintă, de asemeni, o specificitate de substrat, fiecare enzimă acţionând în general doar asupra unei anumite substanţe-substrat, aceste acţiuni fiind precis determinate şi având după aceea fiecare o acţiune specifică, modificările care sunt aduse de o enzimă substratului sunt mereu aceleaşi.

Un mare număr de sisteme enzimatice rezultă din asocierea a două molecule, una proteică, care poate fi distrusă de căldură şi care este responsabilă de specificitatea substratului - aceasta este apoenzima - cealaltă non-proteică, care nu poate fi distrusă de căldură şi care intervine în mod direct în reacţie (aceasta este coenzima). Totuşi se ştie că anumite sisteme enzimatice nu conţin coenzima.

Numele enzimelor se formează astăzi printr-un radical care desemnează acţiunea lor, care este urmat de sufixul "ază": de exemplu hidrolază pentru cele (enzimele) care produc hidroliza, transferază pentru cele (enzimele) care produc transferul etc.

Numeroşi autori au evidenţiat importanţa acestor substanţe, care sunt nişte produşi ai metabolismului numeroaselor organisme vegetale şi animale, fiind alteori denumiţi şi fermenţi. Prin intermediul lor se manifestă astfel prin

REZONANŢĂ în lumea fizică feluritele energii subtile din sferele nesfârşite ale MACROCOSMOSULUI.

***FUNGI** (lat. fungus - ciupercă) = ciuperci; unele produc boli (antracnoze, fuzarioze, micoze) la plante, animale şi om.*

***HOMEOPATIE** (gr.homoios - asemenea şi pathos - afecţiune) = doctrină în conformitate cu care maladiile pot fi tratate cu doze foarte mici de remedii, care determină la omul bolnav şi la cel sănătos simptome asemănătoare. Medicina homeopatică este o concepţie generală şi medicală asupra omului care se bazează pe "legea similitudinii" (asemănării, identităţii): orice substanţă care provoacă la un individ sănătos simptome care se regăsesc la un bolnav poate servi la vindecarea acestor simptome şi a acestui bolnav. Legea similitudinii este asociată cu un instrument tehnic şi farmaceutic: scara diluţiilor se extinde aici între dozele infinitezimale şi dozele ponderale (relativ-ridicate). HAHNEMANN (care a redescoperit principiile homeopatiei şi a reactualizat-o) a demonstrat de asemenea că bolile nu se produc în acelaşi mod la toţi indivizii, ci urmează o dezvoltare conformă "terenului" specific. Acest "teren" s-a constatat că are trei moduri specifice de reacţie, numite "miasme" (reacţii analoage celor care sunt observate în tuberculoză sau sifilis), care sunt "intoxicaţiunile" autorilor moderni. Dealtfel, noţiunea de temperament care este descrisă de Hippocrate se regăseşte în aceea de "constituţie" care este folosită de homeopaţi (cele mai cunoscute sunt constituţia carbonică, fosforică şi fluorică) fiecare din ele corespunzând unui anumit grup de remedii.*

Aceste date (patogeneze, intoxinaţiuni, constituţii) permit apoi determinarea, la fiecare bolnav, a remediilor care se consideră că ar fi eficace în cazul său particular.

Medicul homeopat va putea trata cu succes, considerând că în centrul demersului său se află bolnavul, iar nu boala: 1) afecţiunile acute; 2) afecţiunile organice sau leziunile; 3) bolile cronice; 4) tulburările funcţionale, şi aceasta deseori foarte rapid.

Remediile folosite în homeopatie provin din produse vegetale, minerale, substanţe organice (rinichi, plămân, ficat), sau din anumite medicamente preparate plecând de la umori specifice bolnavului (sânge, urină; secreţii) - numite izoterapice, respectiv din remedii preparate din umori patologice care uneori nu provin de la bolnav şi care sunt numite bioterapice.

Toate aceste remedii sunt preparate sub formă diluată şi dinamizată, conform unor proporţii infinitezimale. Remediul este administrat în scara diluţiilor, în diluţie zecimală sau centezimală, în forme variate: granule, picături, caşete, praf, supozitoare, fiole injectabile.

***INTERFERON** = substanţă proteică produsă de celulele care sunt parazitate de un virus şi care conferă acestor celule rezistenţă la infecţia cu orice alt virus. Interferonul α2A este folosit în tratamentul anumitor leucemii (zise cu tricoleucitoză), al maladiei lui KAPOSI (ce apare în SIDA), al*

melanoamelor maligne şi al hepatitelor.

***LACTOFERINĂ** = proteină imunoprotectoare nespecifică ce se găseşte în lapte şi în granulaţia neutrofilă, care leagă moleculele de fier, făcându-le astfel accesibile bacteriilor.*

***LEUCEMIE** = boală caracterizată prin proliferarea leucocitelor. Leucemia poate fi acută sau cronică. Prima se manifestă printr-o evoluţie foarte rapidă şi prin aspectul imatur al celulelor care proliferează. Leucemiile cronice sunt caracterizate printr-o evoluţie lentă şi prin proliferarea elementelor mai mature. Leucemiile pot fi clasificate după tipul globulelor albe în cauză astfel: leucemii limfoide (limfocite), mieloide (mielocite), acute în cazul celor limfoblastice (limfoblaste) sau mieloblastice (mieloblaste).*

***LIZOZOMI** = organite subcelulare bogate în hidrolaze acide. Lizozomii asigură distrugerea şi stocarea deşeurilor celulare sau a celor care provin din mediul intern. Ei joacă un anumit rol în anumite procese inflamatorii.*

***MEDICAMENT** = substanţă folosită pentru vindecarea bolilor sau a rănilor. Specific, desemnează substanţele de acest tip care se vând în farmacii.*

Nu trebuie însă să confundăm medicamentul cu medicaţia, aceasta fiind un element de tratament ce poate fi un medicament (ca de exemplu medicaţia purgativă) sau o intervenţie precum luarea de sânge, băile termale sau psihoterapia. Medicamentul nu trebuie confundat cu tratamentul sau cu terapeutica al cărei element el este. În sfârşit, vitaminele şi anumite substanţe vândute în farmacie, dar neutilizate numai în tratamente, nu sunt considerate medicamente.

***METABOLISM** (gr. metabole - schimbare) = 1. Transformări la care sunt supuse toate substanţele introduse în organism (metabolism material). 2.Transformări energetice care se produc în organism (metabolism energetic). În metabolismul material, distingem două etape diferite, şi aceasta e valabil pentru toate substanţele: a) asimilaţia, sau anabolismul, adică transformarea unei substanţe în elemente chimice utilizabile de către organism, pentru construirea sau regenerarea propriei structuri; b) catabolismul, care constă în eliminarea, la nivelul rinichiului, plămânului sau intestinului, a reziduurilor substanţelor care n-au putut fi utilizate de organism.*

Studiul acestui metabolism material se face la nivel de substanţă, şi astfel vorbim de exemplu despre metabolismul apei sau sodiului. Aceste studii au beneficiat în mod deosebit de folosirea trasatoarelor radio-active. Există de asemenea un metabolism al glucidelor, protidelor şi lipidelor. Aceste transformări la care sunt supuse substanţele introduse în organism au un mecanism de reglare extrem de complex.

Dacă e cu putinţă studierea, pentru fiecare substanţă, a aspectului energetic al metabolismului, atunci este mult uşurată examinarea metabolismului energetic total al organismului. Dacă această determinare este realizată în anumite condiţii, se obţine metabolismul bazal.

Metabolismul bazal se măsoară în cantitatea de căldură, exprimată în calorii, produsă într-o oră pe metrul pătrat de suprafaţă corporală, în condiţii aşa-numite bazale, adică în repaus complet, pe stomacul gol, subiectul nehrănindu-se o perioadă de 14-16 ore înainte, aflându-se într-o atmosferă cu temperatura medie de 16º C şi fiind bine acoperit, astfel încât să nu fie nevoit să reacţioneze la răcoarea sau căldura mediului ambiant. Această cantitate de energie corespunde cheltuielilor minime necesare operaţiilor chimice elementare ale: ţesuturilor, activităţii cardiace, muşchilor respiratori, fibrelor musculare ale tubului digestiv, tonusului muscular. Pentru a măsura metabolismul bazal, este suficientă studierea schimburilor respiratorii cu ajutorul aparatelor care funcţionează fie cu circuit deschis, fie în circuit închis (cele mai utilizate astăzi). Toate aceste aparate măsoară cantitatea de oxigen consumată într-un interval de timp fixat. Doar aparatele în circuit închis permit măsurarea cantităţii de gaz carbonic eliminată şi a coeficientului respirator. Fiecare litru de oxigen corespunde unei degajări de 4,83 calorii la un subiect cu o alimentaţie moderată. Cunoscând cantitatea de oxigen consumată într-o oră şi suprafaţa corporală a subiectului studiat (există formule care calculează aproximativ această suprafaţă, în funcţie de masa corporală şi de înălţime), este astfel uşor de calculat metabolismul bazal, care este în mod normal de 40 de calorii pe metru pătrat într-o oră. Măsurarea metabolismului bazal este valabilă doar dacă ea este efectuată în anumite condiţii foarte riguroase, fiind cunoscute numeroase cauze posibile pentru erori: scăpări în tuburile spirometrului, obezitate (care introduce erori în calculul suprafeţei) şi mai ales agitaţia pacientului (metabolismul bazal este deseori măsurat în stare de somn, provocată cu anumite somnifere). Valoarea normală a metabolismului bazal variază cu vârsta: ea este de 40 la noii-născuţi, urcă la 60 spre vârsta de cinci ani, pentru a coborî din nou la 40 spre 20 de ani, scăzând progresiv până la 35 spre 70 de ani. Metabolismul bazal este crescut în hipertiroidism (cu valori cuprinse între 20 şi 80% în funcţie de gravitatea bolii) şi diminuat în hipotiroidism (cu valori cuprinse între 15 şi 60% în mixedem).

***MITOCONDRII** (gr. mitos, filament şi khondros, granulă) = elemente ale celulei cu dimensiuni între 1/2 şi 1 micron şi care se află în citoplasma celulară. Mitocondriile formează împreună cu celelalte incluziuni citoplasmice condriozomul. Ele sunt suportul enzimelor şi sediul unor importante reacţii biochimice.*

***NUCLEU** = partea centrală a celulei, care conţine materialul genetic (ADN) şi mecanismul reproducător şi transcriptor (ARN-ul şi proteinele de legătură) care este necesar pentru copierea informaţiei genetice şi de asemeni pentru codarea proteinelor structurale şi funcţionale care sunt necesare pentru funcţionarea celulei. În neuroanatomie, nucleul este considerat ca fiind un agregat de corpuri celulare ale neuronilor care îndeplinesc aceeaşi funcţie. În chimia organică, nucleul este în general considerat ca fiind acea parte a*

moleculei care este determinanta pentru comportarea ei chimica

PEROXIZOM = particulă care este prezentă în citoplasma celulelor vegetale şi animale şi care conţine enzime: catalază, urează, amino-oxidază; ea se găseşte mai ales în celulele ficatului şi ale tubilor renali. Activitatea lor nu este încă binecunoscută, dar se presupune că ele joacă un rol important în producerea şi degradarea peroxidului de hidrogen, în controlul energetic la nivelul celulei, în sinteza aminoacizilor şi oxidarea acizilor graşi.

RADICAL (chimic) = grupare de atomi ai unei molecule, neutră din punct de vedere electric, care are una sau mai multe valenţe nesatisfăcute şi care se comportă în reacţiile chimice ca un element unic. În moleculele substanţelor organice, radicalul este legat de o grupare funcţională. Poate fi obţinut în stare liberă prin descompunerea fotodinamică sau termică a moleculelor şi prin transfer de electroni. În acest caz, radicalul are proprietăţi fizice speciale (paramagnetism, culoare) şi este foarte reactiv, având unul sau mai mulţi electroni de valenţă necuplaţi.

REZIDUU = rest rămas în zona de prelucrare a unui material brut în urma unui proces chimic sau fizic. Aglomerare de material granular sau stratificat care este vizibilă la microscopul electronic, într-o mare varietate de condiţii chimice, inclusiv histiocitoză albastră, mioblastom granular în celule şi în schimburi conexe cu vârsta şi chiar depunerile de lipofucsină.

SER FIZIOLOGIC = soluţie care conţine 9 g clorură de sodiu (sare) la litru de apă şi are aceeaşi presiune osmotică cu serul sanguin, fapt care permite injectarea sa intravenoasă, subcutanată sau intramusculară. Este folosit pentru a înlocui pierderile mari de lichide sau de sânge în diferite boli sau după unele intervenţii chirurgicale, ca vehicul pentru unele medicamente hidrosolubile etc.

SISTEMUL LIMFATIC (lat. lympha - apă) = aparat circulator care conţine limfa şi glandele anexe (ganglioni, vase limfatice). Limfa este un lichid organic care ocupă spaţiile intercelulare (limfă interstiţială) sau circulă prin vase (limfă vasculară).

a) limfa interstiţială, care este în permanentă transformare, ia naştere prin continua filtrare la nivelul pereţilor capilarelor sanguine, fiind resorbită prin aceleaşi capilare. Aceste schimburi lichidiene, care se efectuează prin mecanisme de filtrare şi difuzie şi al căror sens variază după gradienţii de presiune oncotică, explică analogia de compoziţie cu plasma. Singura diferenţă este conţinutul scăzut în proteine al limfei interstiţiale.

Această limfă sau lichid interstiţial joacă rolul de intermediar între sânge şi celulele pe care le alimentează cu elemente nutritive, preluând în acelaşi timp reziduurile.

b) limfa vasculară circulă într-un sistem închis, care cuprinde capilare, vase limfatice, trunchiuri limfatice, canalul toracic şi marea venă limfatică, ce deversează limfa în circulaţia venoasă generală. Compoziţia limfei variază după regiunea sa specifică. Acest sistem limfatic constituie doar o cale de

drenaj, excepție fiind nivelul vilozităților intestinale, unde ea joacă un anumit rol în transportul grăsimilor digerate și absorbite.

Vasele limfatice conduc limfa și o deversează în sistemul venos, având anumite puncte de releu (ganglionii limfatici). Ele sunt prezente în toate părțile corpului printr-o rețea de capilare, care se varsă în trunchiuri colectoare, care se deschid la rândul lor în venele mari de la baza gâtului. Aceste vase limfatice sunt în general niște sateliți ai vaselor sanguine.

Ganglionii limfatici, deseori grupați, se află pe traseele aferente și eferente ale vaselor limfatice, în regiuni destul de bine localizate: gâtul, axila, regiunea abdominală, coapsele. Sistemul limfatic anexat tubului digestiv, conex cu vasele chilifere, prezintă particularitatea că el drenează o mare parte a substanțelor absorbite în cursul digestiei. Limfografia permite radiografierea limfei.

***SMOG** = prescurtare curentă pentru fum și ceață (smoke + fog); smogul are totuși prea puțin în comun cu ceața, căci el rezultă din combustia unor materiale variate, de cele mai multe ori sintetice, care conduce la producerea de deșeuri volatile toxice; mortalitatea datorată smogului crește substanțial când nivelul fumului și al dioxidului de sulf (SO_2) depășesc 750 $\mu g/m^3$, agravând dispneea și provocând o exacerbare acută a bolilor obstructive pulmonare. Subiecții expuși la smog pot prezenta simptome astmatice (respirație mult îngreunată), iar dacă smogul este intens, apare cianoză gravă ($PaO_2 < 50$ mm Hg; $PaCO_2$ între 50-100 mm Hg), care este însoțită de o criză cardiacă congestivă sau de o afecțiune pulmonară obstructivă.*

Notă: 1) poluarea aerului a fost mai întâi descrisă în 1661 și actualmente se poate spune că ea este o adevărată formă de "artă" nocivă care este produsă de industrializare; primul atac major al smogului s-a produs în valea Meuse (Belgia) în 1930 (60 de morți), fiind cauzat de concentrații ridicate de dioxid de sulf, acid sulfuric și fluoruri; "atacul" smogului din decembrie 1952 asupra Londrei a cauzat mai rnult de 4000 de morți, fiind cauzat de dioxidul de sulf. 2) Orașele cele mai grav afectate de smog din lume sunt Mexico City și Atena, Denver și Los Angeles.

***STREPTOCOC** = microb care se prezintă sub forma unor elemente rotunde având diametrul între 0,8 și 1 micron, care sunt grupate în lanțuri caracteristice. Streptococii sunt foarte răspândiți în natură; ei trăiesc în stare saprofită la suprafața pielii și a mucoaselor omului. Unii dintre ei sunt germeni patogeni pentru om, la care ei provoacă afecțiuni foarte variate. Printre aceștia distingem:*

- streptococul din grupa A, hemolitic sau streptococul LONGUS, care este direct responsabil pentru diverse infecții (angine, erizipel, pleurezie, otită, etc.) și care constituie totodată cauza indirectă a nefritei glomerulare și a reumatismului articular acut.

- streptococul din grupa D, sau enterococul, care este cauza infecțiilor biliare, digestive, urinare sau endocardice .

- streptococul VIRIDANS, care este un agent frecvent al endocarditei lui OSLER. Streptococii secretă numeroase substanţe, precum hemolizinile, streptochinaza, streptodornaza, hialuronidaza şi toxina eritrogenă.

Toate aceste substanţe sunt antigenice; ele provoacă secretarea de către organism a anticorpilor (antistreptolizină, antistreptokinază, etc.), ce pot fi studiaţi şi dozaţi pentru a stabili în mod indirect existenţa infecţiei streptococice.

***TOXICITATE** (eng. toxicity) = proprietate a unei substanţe (otravă) nocive pentru fiinţele vii. Coeficient de toxicitate - cea mai mică masă de substanţă nocivă care poate ucide un animal, doză mortală minimă a unei otrăvi, care în general este raportată la greutatea animalului. Aproape toate produsele devin toxice începând cu o anumită doză. Medicamentele toxice sunt grupate în categorii de substanţe veninoase în farmacologie. Medicamentele numite stupefiante nu sunt eliberate decât la prezentarea unei reţete speciale.*

***TRIGLICERIDE** = esteri ai glicerolului cu trei molecule de acid gras. Trigliceridele reprezintă lipidele de rezervă ale organismului uman. Dozajul lor sangvin este astăzi o practică curentă. Procentul normal de trigliceride în sânge este între 0,50 şi 1,80 grame/litru. Mărirea acestuia, fie şi în mod izolat, corespunde unei hiperlipidemii. Această anomalie este legată de o tulburare a metabolismului glucidic de tip diabetic, însă ea poate fi întâlnită şi în alte circumstanţe; ea este considerată ca fiind unul dintre factorii arteriosclerozei.*

***UNCIE** (din lat. UNCIA) = veche unitate de măsură pentru masă (greutate) (folosită şi astăzi în Anglia), a cărei valoare a variat între cca. 28 şi 35 grame.*

***VIRUS** = organism de dimensiuni foarte mici (între câteva zeci şi câteva sute de milimicroni) care nu conţine decât un singur acid nucleic şi care are un comportament parazit faţă de celula-gazdă pe care o infectează (este deseori denumit virus filtrant, prin opoziţie cu ceilalţi germeni microbieni).*

Tehnicile moderne au permis observarea structurii virusului; unele dintre acestea posedă o simetrie cubică, iar altele o simetrie elicoidală. Moleculele de acid ribonucleic (ARN) sau de acid dezoxiribonucleic (ADN) sunt asamblate în filamente protejate de un înveliş.

CUPRINS

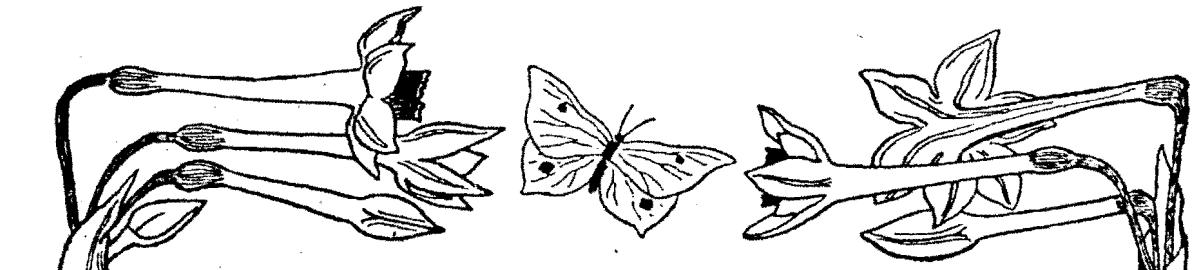

SECRETUL TERAPIILOR EXTRAORDINARE CU OZON ȘI OXIGEN - O nouă cale simplă și eficientă de prevenire sau de vindecare a maladiilor, ce asigură totodată o bună purificare a organismului.....3
Circulația ozonului și oxigenului în natură 3
Evoluția formelor de viață 8
Circulația oxigenului și a toxinelor în interiorul corpului uman 8
Peroxidul de hidrogen în natură și în corpul uman 10
Descrierea tehnicii simple de vindecare și purificare folosind peroxid de hidrogen.....11
Alte aplicații terapeutice ale utilizării sistematice a apei oxigentate 17
Efectele și proprietățile peroxidului de hidrogen 20
Fabricarea ozonului 24
Hidrogenul și oxigenul priviți ca niște adversari necesari în organism 25
Oameni care s-au vindecat de boli foarte grave prin terapiile cu ozon și oxigen 26

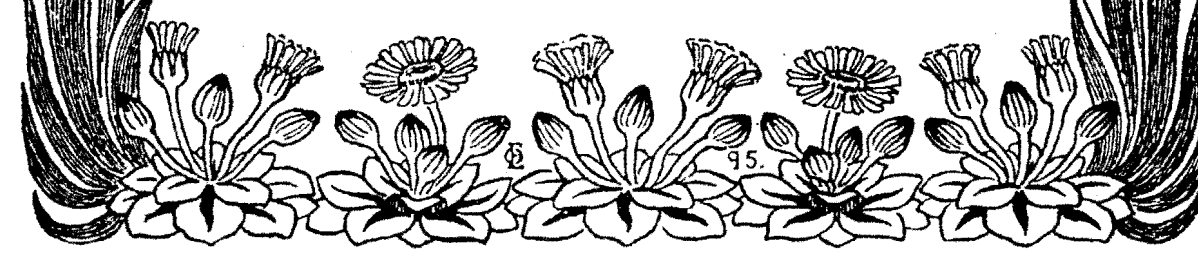

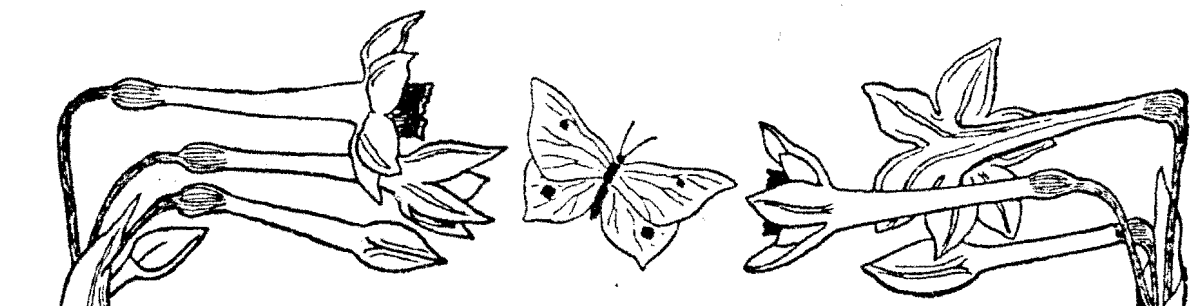

Unele observații personale ale unui practicant (care dorește să rămână anonim) al cursului nostru de yoga, care a aplicat (corect și sistematic) terapia cu peroxid de hidrogen...26
Un scurt istoric al cercetărilor legate de terapia cu peroxid de hidrogen 29
Preotul Richard Wilhelm - părintele oxiterapiei 29
Walter Grotz - cel mai important promotor al terapiei cu peroxid de hidrogen în Statele Unite 33
Dr. Charles C. Farr 39
Dr. Kurt Dornsbach 43
Ozonul 49
S.I.D.A. 56
Despre viruși 58
Stresul influențează gradul de oxigenare al organismului nostru 59
Planeta noastră respiră din ce în ce mai greu.....60
Mai mult oxigen în plămânii noștri 63
LISTA SUBSTANȚELOR 66
GLOSAR 67

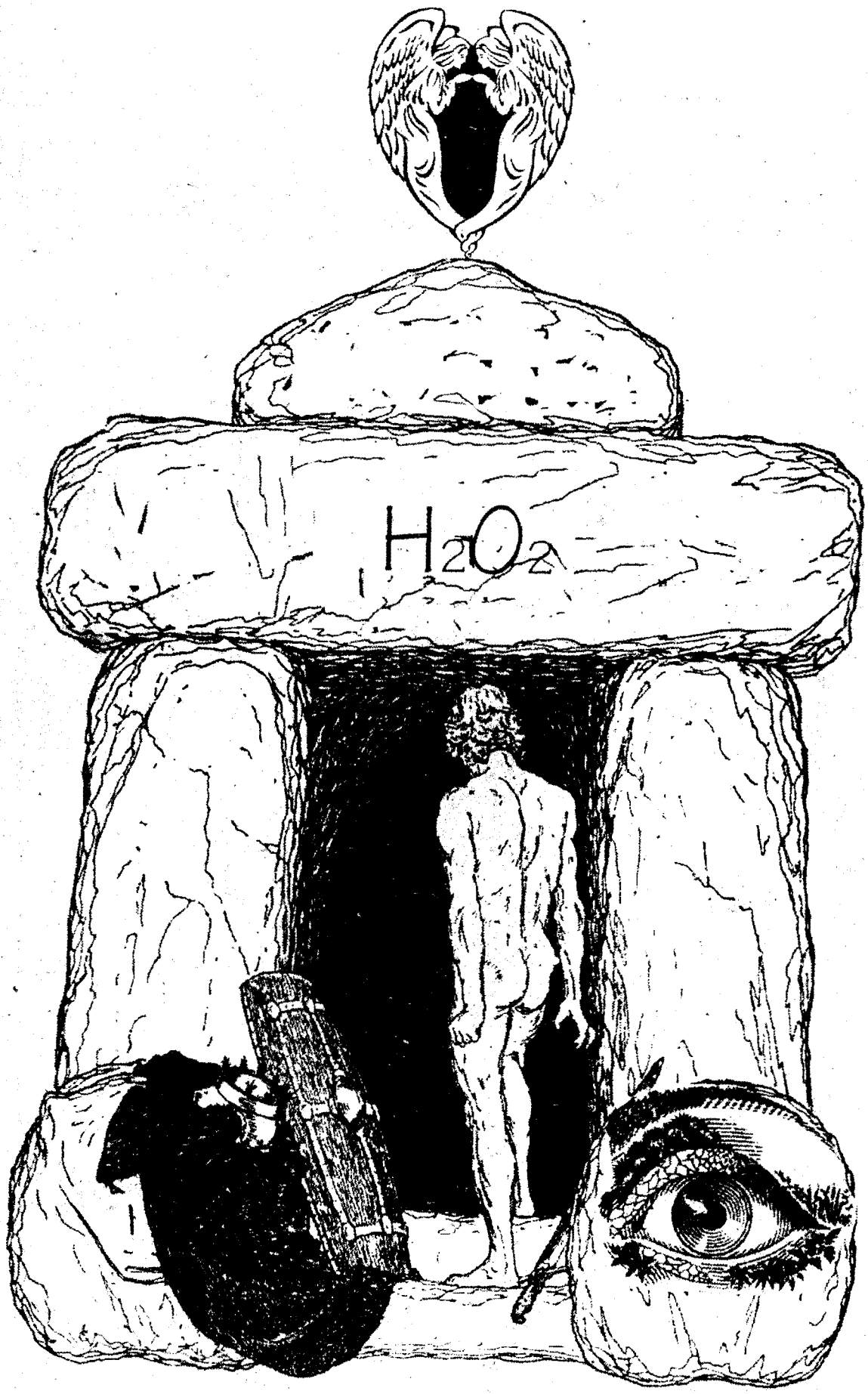
H_2O_2